

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ РЕНЕСАНСОВА БАЛАДА

Превод от английски: Искра Велинова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В края на краищата сама си бе виновна, мислеше си Алина Кори, възмутена от своята наивност и доверчивост. Беше отстъпила без битка и без да подозира нищо, бе приветствала врага в пределите на своята крепост.

С други думи, през една хладна пролетна нощ в Санта Барбара, Калифорния, бе отворила вратите на владението си и бе видяла на прага Джаред Трой.

Разбира се, не го позна. И не би могла — никога не бяха се виждали. Водиха оживена кореспонденция, след като Трой публикува статия в скромно списание за изследвания върху културата на Ренесанса. Борбата започна в колоната за писма до редакцията. И двамата не бяха достатъчно търпеливи да чакат излизането на следващите броеве. Схватката продължи с директни, още по-ожесточени писма. Не бяха се срещали очи в очи. Затова Алина се усмихна на сериозния тъмнокос мъж на вратата със смътното усещане, че го познава отнякъде.

— Добър вечер. Вие вероятно сте приятелят на Бред Диксън. Ще влезете ли? Малко закъсняхте, но няма значение. Тържеството е в разгара си — покани го тя и го погледна очарователно, за което по-късно съжаляваше.

В един дълъг миг мълчание Алина усети как две зелени очи, проблясващи предизвикателно и алчно, я приковаха като пеперуда. Тя потръпна под неочаквано острия поглед на мъжа срещу нея. Какво й ставаше, помисли си раздразнено. Свикнала бе с интелектуалната напрегнатост на академично образованите си приятели. Бред спомена, че познатият му е поет. Пламтящите погледи са протоколно задължителни за творческите натури, но...

— Благодаря — промърмори той с дълбок глас, който чудесно му подходеше и чак тогава се усмихна.

Алина реши, че има нещо твърде непоетично в усмивката му, но учтиво му направи път. Подигравателната усмивка върху суровите му

устни ѝ подейства като удар с кинжал.

— Много мило от ваша страна, че ме поканихте.

Тя потисна смущението си, ядосана, че, макар и за малко, се бе поддала на въображението си.

— Няма проблеми. Не знам точно къде е Бред в момента. Може би си приготвя питие в кухнята. Май че ми каза името ви, Джон, нали? Аз съм Алина Кори. Чувствайте се като у дома си. Знаете ли, никак не приличате на поет, макар Бред да е споменавал колко сте талантилив.

Поведе го през облицованото в свежи тонове антре към семпло мебелираната в средиземноморски стил гостна. Беше декорирала всичко в бяло и топло шоколадовокафяво. Искаше да имитира атмосферата на старинните вили край морето.

Тази вечер гостите ѝ представляваха колоритно общество от интелегенти и ексцентрици, за които елегантната съдържаност на интериора беше чудесен фон.

Приемната — с цяла стена от френски прозорци, отворени към благоуханната нощ с гледка към града и морето — беше пълна с мъже и жени в ярки одежди. Оживената група от образовани академици, художници и писатели нямаше особени задръжки относно себеизявите си. Демонстрираше стила си на живот чрез облеклото. Алина забеляза, че последният ѝ гост добавя мрачен контрапункт към блестящо облечените хора наоколо. Чудеше се на консервативния делови костюм, тъмната вратовръзка и късо подстриганата кестенява коса на приятеля на Бред. Поетите винаги изглеждат някак по-различно...

— На какъв ви приличам? — запита непознатият, докато го водеше към масата с изстудени бели вина.

— Моля? — Алина доволно се огледа наоколо. Обърна към него бадемовокафявите си очи и се усмихна въпросително.

— Казахте, че не приличам на поет. Чудех се как ли ви изглеждам — тихо ѝ припомни той, докато поемаше чаша шардоне.

— О, ще се обидите ли, ако ви кажа, че можете да минете за преуспяващ бизнесмен? — леко присви очи и любезно се усмихна тя.

— Бизнесмен? Ни най-малко. Знам, че вие самата сте... ъ-ъ-ъ... в търговския бранш. — Подобната на кинжал усмивка проблесна за миг и той присви рамене, отпивайки от виното.

— Ние, разпространителите на книги, сме над равнището на обикновената търговия.

— Е, ако ще е някакво успокоение за вас, приемам, че не приличате на делова жена.

— Почти се страхувам да питам как изглеждам — отговори сухо Алина, усещайки как леко се изчервява след неговата преценка.

Беше наясно как ѝ изглежда непознатият. Поет или не, имаше излъчването на потаен, безскрупулен бизнесмен, стигнал до върха, минавайки през трупове. Сигурно би действал професионално, ако трябва да се лее и кръв по пътя. Преди петстотин години, облечен в бойни доспехи, този поет би могъл да бъде един от ренесансовите кондотиери, наемници на богатите италиански градове държави, които са водели от тяхно име безкрайни войни със съседите им.

Дълбоките зелени очи бяха обградени от необичайно гъсти мигли, засенчващи силни изпъкнали скули. Суровата ъгловата линия на челюстта би подхождала на железен шлем. Не особено красивото лице, което обаче будеше нещо повече от бдителност у опонента, излъчваше осезаема сила на човек с опит. Навярно бе около тридесет и осем годишен. След година-две гъстата му кестенява коса щеше да се посребри по слепоочията. Излъчваше някаква загадъчна напрегнатост, която предполага неподозирани възможности. Във всеки случай, не всемирната скръб, толкова характерна за повечето поети.

— Изглеждате съвсем подходящо за обстановката, която сте създали. Една съвременна „тип ренесансова“ домакиня, обградена от блестящ ескорт дилетанти — произнесе тихо той.

Алина с любопитство повдигна вежди. Можеше да съотнася себе си и хората наоколо към живелите през петнадесети век, но какво би могъл да знае този човек за нейната страст? Вероятно Бред му бе споменал нещо за интересите и предпочитанията ѝ.

— Ще приема това като комплимент — отговори сухо, като търсеше Бред в тълпата. Време бе да се появи отнякъде и да си прибере приятеля. Беше ѝ нещо като втора природа да приветства хората в дома си. Но този поет започваше да я дразни. Най-малкото не ѝ приличаше на такъв!

— Това си е комплимент — увери я, без да се усмихва, той, като продължаваше да я изучава. — Вие бихте изглеждали много добре в един двор на Медичите. Може би само косата ви е малко по-кестенява. Не е съвсем като русия идеал на епохата, но затова пък блести красиво. На дневна светлина вероятно е почти светла.

Алина рязко извърна глава смаяна от прецизното описание, което ѝ направи. Едва се сдържа да не пипне меката си светлокестенява коса, която уж небрежно беше навила на тила. Гостът продължи, кимайки одобрително, когато улови косия ѝ поглед:

— Прекрасни очи, добре очертан нос, малко предизвикателна брадичка, но това е добре. Една храбра жена винаги е за предпочитане в битка, дори и импровизирана...

— Джон... Или както се казвате... Не мисля... — много твърдо започна тя.

Нямаше нужда да ѝ се казва, че чертите ѝ далеч не са идеала за съвършенство! Бе достатъчно честна на тридесет години да признае пред себе си, че лицето ѝ може снизходително да бъде описано като привлекателно интелигентно. Нищо обаче не бе в състояние да спре пороя квалификации на този Джон.

— Роклята, разбира се, не е в ренесансов стил, но представата е същата — едва удържан разкош! — Искрящите му очи пробягаха по златистата коприна, широко обточена с лилаво. Забеляза дори ниските обувки от бронзирана кожа с малки метални пластинки отпред.

— Готова съм да отдам известна волност на артистичния ви темперамент, но не съм склонна да допусна открита наглост! — каза с равен, стегнат от раздражение, глас Алина.

— Естествено, не. Илюзия е наглостта да се съчетае с изисканите обноски, нали? Дори и най-смелото предизвикателство трябва да бъде поднесено с възпитана учтивост и чувство за хумор.

Погледите им се срещнаха и сякаш електрически ток премина през пространството, което ги делеше.

— Търсите някакво предизвикателство? — с пресилено спокойствие провлече тя. Съзнателно се стараше да го накара да почувства странното впечатление, което правеше. Къде ли е Бред? Ако веднага не се покаже и не се погрижи за своя все по-досаден приятел, ще трябва да го изгони.

— Все още не. В момента преценявам силата на моята опонентка...

Преди да успее да довърши арогантната си фраза, зеленоокият бе прекъснат от весел мъжки глас:

— Хей, Алина! Някаква следа от моя приятел? Трябваше вече да е тук. Обясних му много подробно...

Бред Диксън учтиво си проправи път между групата писатели, оживено разискващи стилистичните достойнства на романа на Източното крайбрежие. Пясъчнорусата му коса и сини очи великолепно си подхождаха с тъмносинята риза и прилепналите черни панталони. Кимна бързо на мъжа до Алина и продължи:

— Сигурно го е грабнала музата. Все пак не е в стила му да изпуска коктейли!

Тя широко отвори очи. Явно Бред не познаваше мъжа до нея!

— Имах впечатлението, че вече е дошъл! — произнесе с леден тон тя.

— Не го виждам. Не може да бъде сбъркан с никого. Голяма брада, къса... — Спря, явно осъзнал думите ѝ, и се усмихна: — Не, сигурен съм, не е вашият събеседник! Здравейте! Аз съм Бред Диксън. Мисля, че не се познаваме. Приятел сте на Алина?

Непознатият подаде ръка на Бред и със съвършено спокойствие пренебрегна нейния убийствен поглед.

— Не съвсем. В момента се запознаваме. Аз съм Джаред Трой.

— Джаред Трой! — Дъхът ѝ спря, пръстите ѝ опасно стиснаха стъклената чаша. Обхваната от паника, тя се обвини наум колко лекомислено го бе поканила като драг гост!

— Да, опасявам се — полуизвинително каза той, след като Бред отмина да търси поета. Гледаше я особено, сякаш се забавляваше. — Не ми дадохте възможност да се представя.

— Не направихте опит да ме прекъснете — ледено върна удара тя. Може би нямаше нужда да се притеснява. Просто се е отбил да я види. В края на краищата водят кореспонденция от три месеца. Да, минава през Санта Барбара и вероятно е решил да се представи на своята яростна опонентка.

— Подобна тактика изглежда бе най-лесният начин да бъде поканен вътре — призна тихо Джаред.

Монотонните звуци на лютия, изпълняващи балада от петнадесети век, долитаха от стерео уредбата на препълнената гостна. За миг Алина се пренесе назад във времето. Настроението ѝ не бе предизвикано от мелодията. Всъщност тя реагираше на изучаващия внимателен и някак удовлетворен блясък в очите на мъжа до нея. Наистина приличаше на кондотиер, който току-що е превзел крепост, без да даде нито един изстрел.

— Мислехте, че ще ви откажа прием в къщата си само защото имаме задочен спор? — успя да запита с похвално чувство за хумор.

— Стори ми се, че бихте се поколебали да продължите дискусиата лице в лице.

— Грешите! — Алина храбро започна офанзивата. — Това е чисто интелектуален диспут. Не бих приела нещата толкова лично, че да изхвърля опонента си от къщи!

— Както е направила Батиста с Франческо? — Той замислено отпи от виното си.

Имената на ренесансовия кондотиер и интелигентната безкомпромисна дама, която той бе пожелал, запалиха войнствени огънчета в очите ѝ. Върху тези два относително неизвестни епизода от историята беше започнала страстната им словесна битка.

— Онова едва ли е било само интелектуално несъгласие! Мъжът я прелъстява, а после по един отчайващ начин я изоставя. Отгоре на всичко има изключителното хладнокръвие да се върне след година и да повтори всичко отначало. Батиста има пълното право да затвори вратите на вилата си за него.

— Франческо е имал мисия — подозрително благоразумно посочи Джаред.

— Изпълнението на договор за водене на война е било почти като да пътуваш с абонаментна карта с влака до града!

— Батиста е била професионална куртизанка. Тя е знаела какво върши!

— Била е такава, защото по онова време не е имало други добре платени професии за интелигентни жени. Не я приравнявайте с проститутка! Тя е управлявала малък дворец, имала е свита от прислужници, за които се е грижила, и още куп отговорности. Знаете, че литературните ѝ салони са били обект за възхищение и възхвала. Поети, историци и философи отвсякъде са се надпреварвали да ги посещават. Вашият Франческо е имал дяволски късмет, че е влязъл през вратата първия път. Рядко е допускала до себе си хора, които не са били образовани колкото нея. Франческо, в края на краищата, е бил само един кондотиер.

— Достатъчно добър е бил да попадне в леглото ѝ. Няма сведения, че е употребил насилие. Тя го е приела като любовник...

— Той я е прелъстил!

— Батиста е професионална прелъстителка! — енергично запротестира той. Говореше с нисък напрегнат глас, също увлечен в спора.

— Точно така! И като професионалистка никога не би си губила времето с човек, несъответстващ на равнището ѝ, докато не се е влюбила! Франческо я е уверявал, че я обича и ще се ожени за нея. По дяволите, той я е прелъстил!

— А когато се връща след година, я заварва с друг любовник.

— Някой е трябвало да плаща наема за вилата и да храни всичките тези слуги. Никъде не се казва, че Франческо се е потрудил да изпрати и скудо от заплатата си! Чисто и просто, след година се появява, очаквайки, всичко да е както го е оставил.

— Но вместо това е принуден да се бие на дуел с поредния любовник на Батиста. — Джаред беше така обсебен от спора, сякаш той, а не отдавна забравеният наемник, е трябвало да се дуелира, за да си възвърне дамата на сърцето.

— Типично мъжки подход към ситуацията. Както вероятно си спомняте, убийството на нейния любовник прекратява и последния ѝ източник на доход, а това не прави Франческо по-мил на Батиста. Тя му отказва достъп до вилата!

— Накрая все пак го приема — повдигна с безразличие едното си рамо той и отпи от виното си.

Алина му се усмихна, едва прикривайки триумфа си:

— Не го знаете със сигурност!

— Знаам го. Познавам Франческо като близък приятел...

— Или смятате, че сте негово въплъщение? — предположи тя с перфидна любезност.

— Вие сте човекът, който изглежда има проблем с идентификацията си — отговори меко той, като многозначително огледа претенциозната обстановка. — Малка промяна в костюмите и това лесно може да бъде взето за един от прославените литературни салони на Батиста, нали? Групи от блестящи, остроумни, добре облечени и с отлични маниери хора, заети с това да се впечатляват един друг. Добра украса за гостната ви. Алина, докъде сте смесили нещата в собственото си съзнание? — Силно очертаните линии на челюстта му се изопнаха, докато оглеждаше гостите.

Тя усети как лицето ѝ пребледнява, след което върху него нахлува ярка червенина. Голямо усилие ѝ костваше да не удари шамар на този натрапник. Обмисляше как би се справила Батиста с подобна ситуация. Пое дълбоко въздух и кафявите ѝ очи проблеснаха:

— Питате ме кой от присъстващите мъже плаща разходите по поддържане на къщата? За разлика от Батиста аз имам други средства да изкарвам прехраната си. От нейното време насам нещата много са се променили. Не съм задължена да избирам любовниците си заради банковите им сметки. Но се опитвам да следвам останалите ѝ високи критерии на подбор! — завърши с приповдигнат тон. Можеше да се закълне, че слаба руменина бързо премина по мургавите му скули, но не се извини и продължи да атакува. — Не забравяйте, че когато Батиста е могла да избере, без да се съобразява с богатството, тя е приела Франческо, а не някой от хилавите ѝ учени обожатели! Моментна слабост, за която по-късно получава добър урок. Франческо не е допуснат във вилата след година, когато решава да се върне за своето малко отмъщение и почивка!

— Откъде сте толкова сигурна? Няма сведения какво става накрая с всеки от тях — отбеляза твърдо Джаред и Алина си помисли, че той наистина не знае за историята с микрофилмираните писма.

— Знам, защото познавам Батиста толкова добре, колкото вие Франческо. Тя е твърде умна, за да допусне един и същ мъж да се възползва непочтено от нея два пъти!

— Ако ѝ е дал доказателства за любовта си...

— О, историята приключва веднага. Той никога повече не успява да я измами. Франческо не я е обичал. Иначе не би я изоставил за цяла година. Най-малкото, щеше да се ожени за нея, преди да замине и да я подпомага финансово.

— Трябва да се отчитат и други фактори. В онези времена не е можело с лека ръка да се отхвърля предложение на Медичите за работа. Батиста би могла да остане вярна за година. Обзалагам се, че след като убива последния ѝ любовник, Франческо не само влиза във вилата, но даже я напердашва. Заслужила си го е!

— Очевидно не познавате истинската ситуация — започна разгорещено Алина, смръщила вежди. — В следващите дни ще докажа... — Спря ужасена от бърбия си език. Какво, за Бога, я накара да каже това?

— Да? Какво смятате да докажете? Няма други, освен вече известните сведения за техния живот. Нима можете да докажете каквото и да било!

Тя преглътна от неудобство, като търсеше някакъв смислен отговор. Щеше направо да излъже, но я спаси познат глас.

— А, ето те. Казаха, че си изчезнала с някакъв непознат.

Младата жена с благодарност протегна ръка, за да придърпа поблизо красивия възрастен мъж. Малък несъзнателен жест, но той привлече като магнит погледа на събеседника ѝ.

— Ник, това е Джаред Трой. Джаред, партньорът ми Николас Елдън в нашата „Елдън енд Кори букс“.

— Явно се стремеше да отвлече вниманието на госта си от историята на Франческо и Батиста.

Двамата официално си стиснаха ръцете. Ник Изискано наклони посребрената си глава. Не за пръв път показваше, че е истински джентълмен. В контраст с резкия жест на Джаред.

— Самият Джаред Трой? Човекът, отговорен за периодичните кризи на ярост и клетви за отмъщение у Алина? — Ник се забавляваше, без да обръща внимание на хладната реакция на по-младия мъж.

— Взела е съвсем присърце нашия малък исторически диспут, така ли? — Не отместваше очи от раздраженото ѝ лице.

— Твърде меко казано. Виждал съм я да хвърля писмата ви на пода и да ги тъпче с крака, когато пристигаха в магазина — смееше се Ник.

— Само онези, в които правеше некоректни коментари за поведението на Батиста. Никога не съм тъпкала писма, в които ни предлага да вземем комисиона срещу намиране на редки издания.

— Двамата наистина сте си създали репутацията на хора, умеещи да издирват. Много съм благодарен на „Елдън енд Кори букс“ за откриването на онази книга от деветнадесети век за историята на военните доспехи от времето на Ренесанса. — Като че ли Джаред искаше да успокои нещата.

— Алина свърши цялата работа. И когато книгата пристигна в магазина ни, внимателно я прегледа, за да разбере дали нещо не е споменато за вашия Франческо. След това ви я изпрати — любезно завърши Ник, като се усмихна на партньорката си.

— Сякаш се е опасявала, аз да не открия края на историята! Имам и други интереси. Не съм посветил целия си живот на легендата за Батиста и Франческо. — Говореше иронично.

— Не, не съм и мислила точно така. Интересите и колекциите ви са добре известни и уважавани — хладно отвърна тя.

— Дори да не може да се каже същото за академичната ми образованост? Безпокои ви фактът, че идвам в малкия ви ренесансов свят през Уолстрийт, вместо от елитните академични кръгове, нали?

— Разбира се, не! — запротестира твърде прибързано, стъписана от ужасната точност на забележката му. Все пак Алина не се мислеше за сноб.

— Надявам се да е така. В края на краищата дори Медичите са били банкери. Бизнесмените и кондотиерите са направили възможен италианския Ренесанс.

Ник побърза да ги прекъсне, забелязал възбудата на Алина.

— Извинете ме, ще ви оставя да продължите дискусията. Радвам се, че се запознахме. Удоволствие е, че работихме с вас последните месеци. Надявам се, ще имаме и друга възможност да поговорим.

Възрастният мъж изчезна в тълпата, като ги остави в напрежение. Вниманието на Алина беше насочено изцяло към Джаред Трой.

— Хм, това значи е партньорът ви? Каква друга роля играе в живота ви?

— Това изобщо не ви засяга!

— Опасявам се, че не е така. — Зелените му очи срещнаха погледа ѝ и тръпки я полазиха.

— За какво говорите? Всъщност, защо дойдохте тази вечер?

— Тук съм, защото почти ме поканихте.

— Но това е нелепо! Никога не съм ви канила в дома си. Кореспонденцията ни винаги се е отнасяла до делови въпроси и до спора ни върху историята на Франческо и Батиста!

— Малка моя скандалджийке, вие ме поканихте в мига, когато решихте да използвате името ми, за да получите копие от писмата, които открихте в колекцията на Молина?

Небрежните му думи, казани сякаш между другото, имаха върху Алина ефекта на електрически удар. Тя се задави с глътката вино и

почти изпусна чашата. Джаред започна да я тупа по гърба и попита уж загрижело:

— Добре ли сте?

— Да, да, добре съм. Ще се оправя. Просто ми дайте минутка. Ще изтичам до кухнята за чаша вода... — отстъпи тя, преди да получи още един удар по гърба.

— О, не! Няма да ви пусна! Не съм дошъл чак до тук, за да ми се изплъзнете през задната врата! — Той хвана нежната ѝ китка.

— Не съм и мислила да правя подобно нещо! — запротестира Алина и презрително се отказа да се бори срещу привидно леката му хватка.

Той погледна широката гравирана златна гривна на ръката ѝ, като потриваше с палец меко блестящия метал в някакъв безсмислен жест. Изглежда обмисляше съсредоточено следващите си думи. Когато накрая вдигна очи и срещна острия ѝ поглед, всяка линия на изсеченото му лице се изопна в заплашителна решителност. Тя започна внимателно:

— Мислите, че трябва да ви върна филма? След цялата работа, която свърших, за да открия писмата и да убедя Молина да разреши филмирането им?

Джаред изви лице към упорито вдигнатата ѝ брадичка.

— След като използването на името ми ви даде достъп до тях, аз също имам право върху филма, нали?

Алина стисна зъби, за да не се поддаде на отново обзелото я глупаво чувство за вина. Какво като е използвала името му, за да се добере до тези писма? Тя ги откри в колекцията на Молина! Има правото първа да напише унищожителна статия, която ще срине теориите му за развързката в отношенията между Франческо и Батиста.

— Успокойте се. Не съм дошъл за микрофилмите — каза той меко.

Тя го погледна нищо неразбираща.

— Не сте?!

Очакваше обвинения, заплахи, че ще разкрие непочтените ѝ методи. В най-добрия случай беше подготвена да ѝ поиска микрофилма, който по право му принадлежеше.

— Историята с микрофилма само ускори пристигането ми с един месец.

— Предполагам, че влагате дълбок смисъл в думите си?

— Не толкова. Искам само да кажа, че идвам по същата причина, поради която Франческо се връща при Батиста. Идвам, за да предявя претенции към дамата на моето сърце.

ВТОРА ГЛАВА

Останалата част от прелестното светско парти премина за Алина като сън. От време на време ѝ минаваше мисълта, че има работа с някакъв лабилен, вероятно луд човек. После се сещаше за сериозната му репутация в света на библиоманите и букинистите. Рано или късно до нея щяха да достигнат слухове за неговата душевна нестабилност, сигурна беше. Отказа се да звъни в полицията.

Вместо това, наполовина по инстинкт, наполовина от съображение да не компрометира сбирките си, си наложи да се държи, сякаш нямаше нищо необикновено в присъствието на високия мълчалив мъж. Свикнали със собствената си ексцентричност, повечето от гостите не се впечатлиха особено от Джаред и се отнесоха неангажиращо любезно с него.

Алина успя да се измъкне деликатно, като го представи на един дългокос побелял професор по италианска история. Доктор Хопкинс беше очарован. Когато се намери между своите, младата жена реши, че е реагирала по единствения възможен начин на смайващото му изказване. Беше премигала от изненада, сърцето ѝ бе започнало да прескача, но причината за тръпката, преминаваща по гръбнака ѝ, бе страх. Чист, примитивен женски страх. Никога преди не беше го усещала и затова се почувства нервна и несигурна.

В следващия миг успя да възстанови чувството си за хумор. Вероятно си правеше някаква шега. Или сигурно настояваше за някакво възмездие след нейната волност с микрофилма. Искаше да я накара да се почувства като Батиста, когато Франческо се появява на прага ѝ и предявява претенциите си на официален любовник. Усмихна се очарователно на смуцаващия му поглед и с присъщото си хладнокръвие отговори леко подигравателно на шокиращото му изказване:

— Твърдо вярвам, че човек може да се учи от историята. Не виждам причина да повтарям грешката на Батиста.

За щастие точно тогава се появи доктор Хопкинс и Алина успя да му предаде Джаред.

В останалата част от вечерта неканеният гост не направи друго усилие да я преследва. Стоя в един ъгъл до отворения френски прозорец и прекара в разговор с професора. От време на време поглеждаше неспокойно към него, но той изглежда напълно бе забравил за нея.

Прекалено много обаче беше да се надява, че ще си тръгне с другите в края на тържеството. Алина с надежда хвърли поглед към ъгъла, където двамата мъже все още разговаряха, и видя тъмнокосата му глава внимателно наведена към професор Хопкинс.

— Прекрасна вечер, както винаги. — Пик Елдън я поздрави сърдечно, следвайки Бред Диксън и поета, който в края на краищата се беше появил. Последният наистина умееше да се наслаждава на безплатната храна и вино. За краткото време, което престоя, успя да направи изумително опустошителни набези до закуските.

— Радвам се, че прекарахте добре — отговори мило тя и обърна лицето си за обичайната прощална целувка.

Точно когато Ник малко неохотно вдигна глава, Алина съзря Джаред, който ги гледаше. Очите му блеснаха язвително, разбрал намека. Е, няма нищо лошо в това да знае, че е в отлични отношения с много от мъжете. В случай че наистина има намерение да изпълни заплахите си.

— Ще се видим в понеделник в магазина. Приятно прекарване на уикенда — каза Ник любезно.

— И на теб — усмихна му се тя и го отпрати с известно нежелание.

Последни останаха доктор Хопкинс и Джаред. Професорът се беше запътил към вратата, като бавно прекосяваше кафяво-белия плътен килим пред камината. Младият мъж го следваше, увлечен в разговора. Сякаш с известно съжаление, възрастният учен говореше:

— Разбира се, след битката при Мариняно в хиляда петстотин и петнадесета, старият начин на водене на война напълно се променя. С усъвършенстването на тежката артилерия... Но виждам, че е време да спрем да говорим за оръжия. Мила Алина, съжалявам, че съм последен на вратата. — Както повечето мъже от компанията, той се наведе и я целуна по бузата.

— Не съвсем последният, сър. — Тя се усмихна многозначително на Джаред, който иронично наблюдаваше сцената.

Хопкинс се огледа удивено.

— О, имах впечатлението, че... Няма значение. Надявам се, скоро да се видим. Знаеш, че не мога да издържа дълго време, без да мина през магазина ви. Това е нещо като болестно пристрастяване! Джаред, за мен беше удоволствие да се запозная с вас. Бих искал някой път да продължим разговора.

— С нетърпение ще чакам — отговори любезно той и изчака мълчаливо старият учен да слезе по стълбите. — Не дръжте отворена вратата. Все още нямам намерение да тръгнам — обърна се към Алина той.

Тя сподави тихия си стон, затвори вратата и го последва в гостната. Отпусна се на извития, тапициран в бяло, диван, и обшитата с лилаво дреха меко се надипли около гъвкавото ѝ тяло. Твърдо имаше намерение да не отстъпва, като използва единственото си оръжие — обичайната си самоувереност. Простря ръце на облегалката, кръстоса крака с грациозно безгрижие, извърна назад глава и надменно се усмихна на мъжа, който съсредоточено я наблюдаваше.

— Много красива! — одобри той, като отиде до камината. Леки невесели бръчици се появиха в ъглите на очите му.

В ухайната нощ Алина беше поставила в камината десетки свещички с различна големина и форма. Техните блещукащи светлинки огряваха тържеството, без да дават нежелана топлина.

— Аз или камината?

— И двете. Вие имате по-изискан стил, отколкото вероятно е притежавала Батиста. Веднага го разбрах — каза тихо Джаред, гледайки свещите. После отново я прикова с поглед и леко се усмихна. — И никога не съм тъпкал с крака писмата ви.

Алина махна с ръка.

— Ник преувеличава. Аз също не съм толкова раздразнителна.

Той се усмихна.

— Лъжкиня. Обзалагам се, че каза истината или нещо много близо до нея. От писмата ви знам твърде много неща за вас. Наясно съм за пристрастието ви към темата за Франческо и Батиста. Вие защитавахте дамата остроумно, стилно и със страст. Така, както тя би се защитила. Както и вие бихте се защитили, ако се наложи.

— За щастие, няма такава необходимост.

— Надявах се, че така гледате на нещата. Откровено казано, не очаквах толкова логично становище по историческия въпрос. — Той облегна ръка на облицования с кафяви плочки перваз на камината и ѝ отправи същия алчен, поглъщащ поглед както когато му отвори вратата.

— Мога да си позволя да бъде логична в материя, която пряко не ме засяга — леко върна удара тя и се помъчи да овладее нервите си, за да не покаже обхваналото я напрежение.

— Нима? Алина Кори, аз наистина имах предвид това, което казах. Вие ме прелъстявате с вашите страстни интригуващи писма вече три месеца. Знаех, че рано или късно ще ви открия. Последната капка, от която чашата преля, беше ударът ви с копието от неизвестния материал на Молина. Повече не можех да чакам. Трябваше да дойда и сам да се убедя отговаря ли действителната жена на тази, която си представях.

— Но аз никога не съм влагала нещо... Нещо лично в кореспонденцията! Трябва да знаете, че никога не съм засягала нещо въвн от бизнеса или от дискусията ни върху Франческо и Батиста!

Джаред се усмихна.

— Нямаше такова голямо значение какво казвахте в писмата си, а как го казвахте. Не можех да издържа. Трябваше да ви потърся и съм очарован. Вие сте много по-интересна от страстното дребнаво същество, което издаваха писмата.

— Но това е лудост! — Стараеше се да остане хладнокръвна и дистанцирана от невероятната ситуация, в която бе изпаднала. Чувстваше нервите си опънати до крайност от напрежението, което витаеше в стаята.

Той поклати глава, приближи се бавно до един тапициран с кафява кожа стол и се облегна на него с мъжка грациозност. Алина с изненада откри, че всъщност пред нея стои физически много силен човек. Не беше едър, нито мускулест. За женските ѝ сетива обаче стаената му котешка сила изглеждаше по-застрашителна.

— Не е лудост. В писмата си аз не съм обсъждал с вас нищо друго, освен същите теми. Но мога да се закълна, че и вие можете да кажете доста неща за мен.

— Никога не съм се изкушавала да правя психоанализа по кореспонденция.

— Опитайте!

— Не ми е достатъчно интересно.

— Толкова ли глупаво звучеше написаното от мен? — Джаред въздъхна със съжаление.

— Глупаво?! — Подхвана думите му тя, без да мисли. — Глупаво е последната дума, която бих...

— Виждате ли? Имали сте някакъв мой мисловен образ, нали?

Загледа го, като нервно поклащаше върха на обувката си, и рече предизвикателно:

— Добре. Ще ви кажа как точно си ви представях!

— Имам чувството, че ще съжалявам за въпроса си — промърмори той унило.

— Възможно е — получи не особено учтив отговор.

Алина вдигна очи към украсения с кафяви гипсови отливки таван и започна да сумира впечатленията си, като че правеше характеристика на кандидат за работа.

— Предположих, че сте на около четиридесет години...

— Съвсем близо сте. Догодина ще ги навърша — въздъхна намръщено той.

— Тих, затворен в себе си, човек, който въобще не се интересува от събирания, като това тази вечер...

— Прекадената общителност е досадна.

— Бих ви описала по-скоро като суров и безпощаден в някакъв смисъл...

— Защо казвате това? — Изглеждаше леко засегнат.

— Предположението се основава по-скоро на репутацията ви, а не на писмата. Всеки библиоман знае, че сте станали богат на Уолстрийт. Вие все още се появявате от време на време, взривявате пазара и изчезвате с поредните огромни печалби. Нищо в писмата ви не промени това впечатление. Винаги бяхте така безпощадно логичен при оправдаване на военните подвизи на Франческо и дележите афери от онова време. С изключение, разбира се, когато ставаше дума за доходите на бедната Батиста. Критикувахте я по един абсолютно нелогичен начин. Бяхте толкова непреклонен и безпощаден в бележките си, колкото би бил самият Франческо!

— Може би, защото бих имал същото негативно отношение към този непрекъсващ поток от мъже, с който тя е пълнила своите салони.

— Със сигурност не е спала с всеки, посетил дома ѝ. Една голяма част от доходите ѝ е идвала от входната такса и тези, които са идвали, не са очаквали и не са получавали нищо друго, освен изискан интелектуален следобед или вечер. Приемала е като любовници само отбраната част от тях. Така са действали всички велики куртизанки. Те са били некоронованите кралици на обществото!

— Изглежда се отклоняваме от темата.

Алина присви очи.

— Мисля, че да дискутираме личността на Франческо е все едно да дискутираме вашата личност.

— Аха! — Имаше дълбоко учудване в това прозрение.

Алина трепна при мисълта, че е разкрила по-голяма част от неговата същност.

— Естествено бе да ви видя съвсем близък до Франческо. Искам да кажа, че вие винаги защитавахте каузата му, сякаш сте на негово място.

— Продължавайте. Кажете ми точно как виждате Франческо и мен. — Очите му се усмихваха насърчително.

— Няма много какво да се добави. Мълчалив, суров, безжалостен, заинтересуван да печели пари по най-прагматичен начин — като кондотиер в неговия случай, като магнат от Уолстрийт във вашия. — Тя замълча, припомняйки си други впечатления, натрупани от писмата. — Може никога да не разберем как Франческо е използвал парите, получени от Медичите, но има голяма вероятност да е постъпил като вас — да ги е вложил в изкуство и редки книги. Обща практика тогава, както и сега, е хората да се предпазят по този начин от инфлацията. Меценати, ха!

— Мълчалив, суров, безжалостен — повтори той замислено. — Нещо друго?

Тя се поколеба. Не искаше да изкаже малкото, което оставаше — едно мимолетно почти неуловимо впечатление.

— Кажете ми — настоя мъжът пред нея и се облегна в креслото.

— Не е важно... Може би ще прозвучи малко...

— Моля?

Алина се учуди на упорството му. Накрая тихо рече:

— Е, ако все пак искате да знаете, имах усещането, че сте малко... изолиран.

— Самотен? — прецизира той.

— Може би. — Погледна през прозорците към тъмната градина.

— Затова ли продължихте кореспонденцията? — долови изпитателна нотка в гласа му. — Защото ме съжалявахте?

— Не! Реших, че ако сте самотен, това е въпрос на избор. Не ви пишех от симпатия! Отговорях ви, защото страшно упорито не признавахте, че Франческо е просто един мошеник!

Джаред се засмя и тя усети, че атмосферата се разведри. Изглежда отговорът ѝ го забавляваше. Той се наведе напред, скръстил ръце.

— Не мислите ли, че знаем доста неща един за друг?

— Например, какво?

Алина се държеше надменно, раздразнена, че допуска толкова личен разговор. Не знаеше обаче как да спре. Наистина, имаше официална причина да бъде тук, след като тя се бе възползвала от името му пред Молина.

— Вие знаете, че не съм женен, нали?

— Допусках.

— Точно, както и аз за вас. Писмата ви бяха толкова енергични и страстни. Осъзнавахте ли това?

— Фантазирате!

— Истина е. От самото начало знаех, че няма мъж в живота ви. Но допусках, че вероятно имате цял ескорт от нищо не значещи за вас мъже наоколо. И не се излъгах. — Не изглеждаше особено очарован от констатацията си.

— Цял ескорт от мъже около мен е точно това, което харесвам! — забавляваше се от недоволството му тя.

— Защото така е по-безопасно? — погледна я остро Джаред.

— Защото е много по-приятно, отколкото да избереш един и след това да се разочароваш от него.

— Знам какво е разочарование. В това отношение не сте го изпитали само вие. Защо мислите, че си хабах нервите три месеца и накрая дойдох тук?

— За какво говорите?

— Бях ужасен, че, когато накрая дойда за вас, ще открия, че съм се лъгал във всеки ред от писмата. — Сякаш признаваше някаква своя слабост. — Страхувах се да не се окажете студена или пък страстно влюбена в някого, или пък жестока, каквито само жените могат да бъдат. — Видя, че тя го гледа с неразбиращо удивление и поклати тъжно глава. — Искам да кажа, че знаех какво ще открия в интелектуално и в емоционално отношение. Но нещо в мен все пак се страхуваше. Не разбирате ли?

— Не! Нищо не разбирам! Появихте се на вратата ми, влязохте с измама...

— Малко недоразумение от ваша страна.

— А след това ми казвате, че знаете историята с микрофилма. После започвате да говорите, като че ли сте ме преследвали из половината свят...

— А не, само от Палм Спрингс!

— И малката доза хумор в тази странна ситуация вече е изчезнала. Ще съм ви благодарна, ако спрете и ме оставите на мира. Не знам какво целите, освен че искате да ми вземете микрофилма. Но още от сега трябва да ви предупредя: няма да го дам, преди да съм научила всичко! Ще докажа веднъж завинаги какво, в края на краищата, се случва с Франческо и Батиста.

— Аз не търся филма — рязко я прекъсна Джаред и сложи ръце на раменете ѝ. — Не можеш ли да разбереш, че преследвам теб? Аз те желая, Алина! През тези три месеца разбрах колко ми липсваш. Тази вечер съм тук, защото не мога повече да ти устоя. Когато отвори вратата, сякаш видях материализирана мечтата си.

— Но аз не съм Батиста!

— И аз не съм Франческо!

— Не съм сигурна!

Тя щеше още много да говори, но не успя. Силните му ръце на раменете ѝ здраво я хванаха и я притеглиха.

— О! — Устата ѝ леко се отвори с вик на изненада и протест.

Той впи устни в нейните, като пое звука и продължи жадно да я целува. Алина остана вцепенена от тази неочаквана, почти насилствена прегръдка. Ръцете ѝ се опряха върху сакото му. Смътно осъзна, че всичко стана много бързо. От словесния аргумент той премина към физически, преди още да бе осъзнала опасността.

Желанието му я заливаше на вълни. Страстните му целувки бяха като на някакъв див звяр, държан дълго време затворен. Копнежът му се засилваше от топлината на зашеметяващите ѝ устни. Тя се сепна, когато върхът на езика му с бързи движения потърси нейния и го подкани към интимна чувствена борба. Нямаше друг избор и реагира. Срещу такава атака инстинктите се съживяват за отговор. Но схватката им пробуди други дремещи желания. Ръцете му се плъзнаха надолу по копринената дреха, проследявайки извивките на стройното ѝ тяло.

— Господи! — дрезгаво прошепна той, като почти не отлепяше устни от нейните. — За това мечтая от три месеца. Не знаеш колко страдах...

Преди да може да протестира, да му каже, че не е възможно така страстно да желае една жена само заради кореспонденцията си с нея, устата му отново притисна нейната. Сетивата ѝ се напрегнаха от настойчивите му ласки и тялото ѝ затрепери. Не, не можеше да не отвърне със същото, макар че това бе някакъв опасен подтик да приеме предизвикателството. Знаеше, че трябва да се отдръпне, но нещо дълбоко в нея я караше да се чувства слаба.

— Алина, сладка моя, страстна моя! — Усещаше треперещите му пръсти, когато обгръщаше талията ѝ. После притисна тялото ѝ към своето. Беше крайно възбуден. Обгърна бедрата ѝ и я накара да почувства колко много я желае.

— Джаред, моля те!

— Не ми казвай да спра! — Целуваше страните ѝ той. — Познавам те добре. Ти не искаш да спра! Моля те, не го казвай!

— Не можеш да ме познаваш толкова добре! — Тя потръпна от нежното ухапване по ухото ѝ близо до малката ѝ аметистова обица. — Джаред! Само сме си писали няколко писма! Бъди... Бъди разумен! Само сме спорили...

— Повярвай ми, мила! — Пусна ухото ѝ и зарови лице във врата ѝ. Хвана с устни кичур тънка мека коса и леко го подръпна. Това ѝ поддейства силно еротично. Алина се задъха.

Почувства удовлетворението му от нейната тръпка. Затвори очи от неочаквано силната си реакция. Какво ѝ ставаше? Това не бе тя! Не искаше така да стане! В нейния свят нямаше място за такава страст!

Ръцете му се движеха надолу, обхванаха ханша ѝ, а пръстите му потъваха в покритата с коприна плът. С устни докосваше кожата ѝ и

шепнеше:

— Права си... Бях изолиран, самотен...

— Джаред! — Не приемаше никакви мъжки молби, отправени директно към инстинктите ѝ. Познаваше добре този стар трик.

Той придвижи ръце нагоре по тялото ѝ и ги спря върху нейните малки гърди.

— Не ме отблъсквай! Отдавна копнея по теб! По твоята страст, твоя огън, по топлината ти...

— Спри, моля те, спри! — просъска тя, когато пръстите му потърсиха набъбналите зърна на гърдите ѝ. — Ти не разбираш!

— Какво не разбирам? Така добре те разбирам!

— По дяволите, Джаред Трой! Няма да ти позволя! Аз вече съм открила своя свят. Не можеш да дойдеш и да разрушиш всичко!

Отблъсна го с все сила и ръцете му отслабиха прегръдката. Държеше я леко, но в очите му още гореше желание, когато тя вдигна лице към него.

— Не се страхувай от мен. Всичко ще бъде наред... — говореше ѝ като на уплашено дете. Залюля се леко.

Алина избухна:

— Ще престанеш ли да ми говориш, като че ли съм някаква истеричка! Не ме е страх от теб! Просто искам да ти кажа, че не искам да започвам връзка с мъж, когото току-що съм срещнала и с когото не ме свързва нищо, освен един научен спор!

— Но добре ме познаваше, за да рискуваш с името ми пред Виторио Молина — усмихна ѝ се мило той.

— Това няма нищо общо! На всичко бях готова, за да получа копие от писмата! Но трябва да си луд, ако си мислиш, че ще легна с теб, за да ти платя!

— Току-що каза, че си готова на всичко, за да ги получиш... — присмя ѝ се той.

— Твърде късно е да ме принуждаваш да спя с теб.

Аз вече ги имам! И ти ще научиш тяхното съдържание едва след като публикувам моето опровержение на тезата ти в списанието!

— По това време аз изобщо няма да се интересувам от твоето опровержение. Вече ще те имам в леглото си!

Алина поклати презрително глава. Що за човек бе той? Наистина ли никога не му е било отказвано?

— Говоря сериозно, Джаред! Няма да ти позволя да разбиеш живота ми! Никой мъж не може да направи това! Имам всичко, което желая. Нямам нужда от любовни истории!

За пръв път в погледа му се появи съмнение и той попита внимателно:

— Искаш да кажеш, че има някой друг?

— Пълно е с други. Не видя ли тази вечер? Получавам достатъчно мъжко внимание.

— Ти не си влюбена в нито един от мъжете тази вечер. Щях да го усетя!

— Обичам всички. И те ме обичат.

— Не смей да ми кажеш, че си спала с всички! Щях да го разбера, по дяволите! О, видях тези малки целувчици за лека нощ! Нито един от тях не получава нищо повече от теб!

— Съгласна съм — изплъзна се от ръцете му тя и застана на безопасно разстояние. — Точно това искам. Всичко в живота ми става по мое желание. Доста съм работила, за да го постигна.

— Един сериозен ангажимент не се вписва в малкия ти изтънчен и измислен свят, така ли? — Беше толкова напрегнат, че тя се почувства виновна. Сякаш убиваше съкровена мечта.

— Убедена съм, че сериозните ангажименти изчезват на сутринта. Не, Джаред, не търся това. Нито нещо повече. През такава фаза минах, когато бях на двадесет години. Вече съм я надживяла.

Лицето му се смекчи.

— Разкажи ми.

Алина повдигна вежди и грациозно се наведе да събере празните чаши и тръгна към кухнята, като леко промърмори:

— Време за изповеди? Аз ще ти разкажа за големите си разочарования и ти ще ми разкажеш за своите?

— А защо не? Мястото е подходящо за разговор.

Тя се обърна пред кухненската врата и почти се сблъскаха.

— Не говориш сериозно, нали?

— Не, говоря сериозно.

Нещо в него необяснимо я привличаше и я изпълваше с дълбокото усещане за загуба. Разбира се, беше съвсем глупаво. Нямахше намерение да променя решението си. Несъзнателно тя отново вдигна предизвикателно глава.

— Ще ти обясня съвсем просто, Джаред. Преди три години бях омъжена за красив, очарователен и блестящ професор по философия. В продължение на цяла година той използва изключително философски аргументи, за да обоснове факта, че спи с една хубава своя студентка...

— Алина!

— Остави ме да довърша. Искам изцяло да разбереш. В мъчителните месеци след развода се натъкнах на историята с Батиста. Очаквах реакцията на обществото. Всеки знае какво представляват отчаяните самотници. Не бих искала да съм част от тях. Аз имам нужда от социални контакти. Веднага забелязах, че Батиста беше решила проблема. Беше направила така, че светът да дойде при нея.

Усмивка мина по лицето на Джаред.

— И вместо да тръгнеш по срещи на самотници, ти откъсна един лист от книгата на Батиста? Прекрои света според собствената си ренесансова представа.

— Не успях съвсем, но все пак там е ключът — остави тя чашите в кухнята.

— Ключът е в това да убедиш себе си, а следователно и всички останали, че не искаш да се омъжваш повторно.

Алина рязко се обърна, подпря се на кухненския плот и се усмихна.

— Въпрос на първична мъжка психология. Мъжете се чувстват „по-безопасно“ около жена, която не ги заплашва с брак или с прекалено много изисквания. Най-парадоксалното е, че те се хвърлят да ловят тъкмо пеперудата, която убягва на всички.

Джаред се беше облегал на вратата и мълчаливо я наблюдаваше.

— Започна като игра. Казах си, че ще следвам правилата на Батиста по отношение на мъжете. Знаеш, че е имала много малко любовници. Не е била проститутка. Била е нещо като изключителна примамка. Давала е на мъжете всичко, освен себе си. По-голямата част от тях са се наслаждавали на очарователната ѝ компания, на интелекта ѝ, на добрата храна и на знаменитостите, присъстващи на нейните сбирки. И това е всичко. — Помълча да чуе дали той ще оспори думите ѝ, но Джаред стоеше мълчаливо облегал на вратата. — Както казах, започнах всичко като игра. Един начин да възстановя социалния си живот. Достатъчно дълго бях съпруга на професор и знаех какво

привлича интелектуалците. Използвах, което бях научила от Батиста и успях да се превъплътя в тип дама, която може да бъде водеща в един ренесансов двор. Беше голямо предизвикателство за мен. — Устните й скептично се извиха. — Имах намерение да продължа само, докато се появи истинският мъж. В края на краищата, под цялото лустро, аз все пак си оставах Алина Кори, която знаеше, че няма да е щастлива, ако не се омъжи повторно.

— И кога откри, че вече не си същата? Че Батиста наистина е станала част от теб?

Тя се засмя.

— Получаваш отличен за прозрението си! Преди около година. Не мога точно да определя. Беше продължителен процес. Не се събудих един ден с мисълта, че повече не искам да се омъжвам и че животът ми е прекалено пълен, интересен и вълнуващ. Мисля, че за пръв път осъзнах това, когато отказах да се омъжа за един човек — идеалния кандидат, за мистър Безгрешен. Отклоних предложението му, без дори да се замисля. Едва по-късно осъзнах, че предишната Алина не би пропуснала този шанс. Той беше съвършен. Известен писател с интереси в областта на историята. Хубав, очарователен, интелигентен и много нежен...

— И ти му отказа, без да се поколебаеш?

— Да. Попита ме една вечер. Току-що бях открила, че Франческо е имал нахалството да се появи при Батиста година след като вече я е напуснал. По време на вечерята с шампанско и свещи, която мистър Безгрешен беше устроил за мен, аз мислех как да се прибера и да разбера какво е станало. Когато накрая се отървах от него и се хвърлих към книгите, открих, че не са останали сведения за края на историята. До среднощ обикалях из стаята си.

— Била си повече заинтригувана от тяхната, отколкото от собствената си съдба? — Той се приближи до нея и внимателно я изгледа. — Или по-точно, историята на Батиста вече е била твоя собствена съдба?

Алина почувства заплаха за себе си и леко се отмести от пътя му, като постави чашите в миялната машина.

— Джаред, искам само да ти обясня, че съм напълно доволна от живота си. Обичам книгите си, работата си и моите партита. Нямам нужда от нищо друго, а най-малко от женитба.

— Кой е говорил за това? — нехайно подхвърли той.

ТРЕТА ГЛАВА

Чашата, която Алина поставяше върху решетката на машината, се изплъзна от ръката ѝ. Задържа я в последния момент. Бавно се изправи и го погледна. Лицето ѝ бе зачервено от ярост, искри хвърчаха от очите ѝ.

Той я гледаше със сатанинска усмивка. Копнежът бе изчезнал от лицето му. Сетне проговори:

— Каза, че Батиста е била изключителна примамка. Но прави фатална грешка в кариерата си, нали? Франческо е мъжът, който иска и получава всичко от нея. Получава много повече от добра храна и блестяща компания, за които другите плащат. Спечелва дори повече от щастливците, попаднали в леглото ѝ. Тя се влюбва в него. И затова е толкова разярена, когато го вижда чак след година. Всеки друг клиент, платил си за вход, щеше да бъде приет като постоянен посетител. Но Франческо получава всичко, което Батиста може да му даде, а после изчезва. Когато той отново се появява, тя го изгонва от вилата, защото се страхува от него...

— Батиста не се страхува от мъжете! Може да се справи с всеки от тях! — извика Алина.

— Освен с един, с този кондотиер — човек с нисш произход, купил своето място сред висшите среди, като им продавал сабята си. Дори не е знаел латински и гръцки. Събирал произведения на изкуството, за да вложи парите си, а не като тънък ценител. А успява да хване пеперудата в мрежата си.

— Батиста си взема поука. — Тя намусено тръшна вратата на миялната машина.

Джаред я хвана леко за раменете.

— Не се опитвай да ми тръшнеш вратата. Няма да мине при мен, а съм готов да се обзаложа, че и на него не му е минало. Много е късно. Ти, както и Батиста, си дала вече твърде много на един мъж. Така е, скъпа. Ти вложи толкова много страст в писмата си. Разкри се прекалено много. Мислеше ли, че си в безопасност, след като вдигна

барьерите пред един непознат, само защото връзката ни бе чрез писма? Или живееше с илюзията, че случаят не те засяга, защото се преструваше, че обсъждаш чужди чувства, а не своите?

Алина положи усилие да отговори хладно:

— Мисля, че е време да си тръгваш.

Той се поколеба, после кимна.

— Да. Но ще се върна. Знам много за теб и ще се помъча да използвам всичко, за да те накарам да дойдеш при мен.

— Защо ти, арогантен, непоносим...

— Внимавай или ще си искам обратно микрофилма, преди да успееш да напишеш унищожителното си опровержение!

— Няма да се докоснеш до него, преди да си свърша работата!

— Как би могла да отречеш, че имам всички права върху него?

— попита с подигравателно благоразумие той.

— Работих много, за да открия писмата! Те са мои!

— Биха могли, ако беше измислила друг начин да накараш Молина да ти ги филмира. Но реши, че името ми ще бъде вълшебният ключ, нали? Знаеше, че Молина ще отговори на всяка моя молба...

Алина прехапа за момент устни и смени темата.

— А как разбра какво съм направила? Аз получих филма едва вчера.

Той обхвана с ръка брадичката ѝ и я погледна усмихнато.

— Ще ти кажа утре сутринта, на закуска.

Използва, че я държеше и я целуна още веднъж. Този път не търсеше отговор. Устните му бързо докоснаха нейните, сетне я пусна и бързо се отправи към вратата. Не се обърна да погледне замаяното ѝ лице и изчезна в нощта.

С известно закъснение Алина се отърси от завладяващото му присъствие и погледна през прозореца. Точно в този момент едно лъскаво черно ферари се отдели от тротоара и изчезна надолу по хълма.

Ръцете ѝ трепереха. Почти инстинктивно тя изтича в кабинета си, сякаш искаше да се увери, че нищо не се е случило със скъпоценния филм. Влезе в стаята, постлана с бял килим, и се втурна към старинното дъбово бюро. Издърпа чекмеджето и въздъхна облекчено, като видя металната кутийка с филма. Разбира се, беше на мястото си. Джаред Трой не бе влизал тук. А и не би могъл да знае

къде е. Все пак ще трябва да внимава. Въпреки че не бе признала преди малко, тя го познаваше добре след тримесечния им спор. С нищо не успя да я заблуди тази вечер. Беше дошъл в Санта Барбара с една-единствена цел — да вземе микрофилма, който бе изпросила от частната колекция от редки книги и документи на Виторио Молила.

Отпусна се на тапицирания стол до бюрото и изпъна крака напред. Бронзираната кожа на обувките ѝ отразяваше светлината на лампата и хвърляше отблясъци върху изящната гарнитура. Загледа се внимателно в портрета на срещнатата стена. Срещна познатия поглед на жената, която споделяше стаята ѝ.

Разбира се, не беше истински портрет на Батиста. Алина не можа да открие такъв, а и не би могла да си позволи оригинална творба от времето на Ренесанса. Съвременният художник обаче бе успял да схване как е изглеждала една куртизанка от онази епоха.

Облечена бе в богата дреха от зелено кадифе, обшито със златен брокат. Тъмнорусата ѝ коса бе вдигната в сложна фризура по тогавашната мода, украсена с перлен наниз, който правеше челото прекомерно високо. Батиста, както и другите модерни жени от онова време, вероятно е скубела част от косата си, за да се получи тази височина. Елечето от брокат бе широко деколтирано и откриваше нежната линия на гърдите. Златни верижки и смарагдови гerdани украсяваха тънката шия. Портретът беше в половин ръст, но Алина знаеше, че вероятно е носела модните тогава чехли с високи подметки, отчасти заради калните улици, но преди всичко, защото жените са обичали да бъдат забелязвани. Дрехите и бижутата бяха много красиви. Нямаше усмивка върху чувствените устни. По онова време хората са гледали сериозно на портретите си. Но в синьо-зелените очи блестеше искрица ирония — нещо като намек за елегантно предизвикателство. Батиста беше накарала света да живее според нейните правила.

— Той иска да знае какво се е случило с теб, Батиста. Любопитен е, колкото и аз. Това е един втори Франческо. Смята, че може да ме изкуши и да получи филма. Да беше го чула! Лъжа е, че е влюбен в мен. Всичко, което каза, е само уловка. Просто иска да се добере до филма... И разбира се, да докаже, че е прав относно края на твоята история.

Замисли се за мъжа, вмъкнал се в живота ѝ тази вечер. В последните три месеца не бе чувствала Джаред Трой като реална фигура, а като някакъв измислен герой от миналото. Никога не беше помисляла, че ще се срещне с него.

Алина се изправи и отиде до прозореца. Къщата ѝ беше кацнала на един хълм над града. Долу светлините стигаха до брега. Нататък следваше тъмната бездна на Тихия океан.

Отново се почувства виновна, задето използва името му пред Молина.

— Но той също иска да измъкне филма по един непочтен начин. Появи се на вратата ми не само заради информацията. Значително по-умен е! Смята, че може да ме прелъсти по примера на Франческо. Няма да повторя грешката ти, Батиста! Онзи кондотиер разби живота ти, а после те остави да събираш отломките.

Замисли се за собственото си минало. Разводът ѝ бе една душевна травма. Но все пак не беше истинска трагедия, каквато бе преживяла онази жена. След изневярата на съпруга си разбра, че никога не е бил и няма да бъде голямата ѝ любов.

Алина започна да създава своя ренесансов образ със смътната надежда, че ще открие голямата си любов. Мислеше, че щом се появи, веднага ще го познае. Би трябвало да е умен, интелигентен, с изискани обноски и, разбира се, много предан. Толкова влюбен в нея, та никога да не се усъмни, че спи със студентките си! Защото, разбира се, той щеше да е учен. Известен писател или художник също бяха приемлива партия. Във всеки случай, трябваше да е добре образован и познат в интелектуалния елит. Но в никакъв случай бизнесмен!

После, след като успя да създаде своя кръг от академично образовани приятели, разбра, че повече не се нуждае от голяма любов. Мечтата ѝ бе просто мит! Доволна бе от това, което имаше. Поради парадоксите на света около нея, нейното наглед безметежно съществуване привличаше мнозина и Алина се радваше на успех и внимание. Още веднъж си повтори, че има всичко, което желае. И никакъв арогантен и нахален тип не може да я убеди в обратното.

— Благодаря ти за разговора, Батиста — усмихна се на портрета и тръгна към вратата. — Ще пазиш микрофилма, нали?

Няколко часа по-късно се събуди от звънеца на външната врата. Отмахна косата си от очите и погледна сънено часовника до леглото.

Кой ли досадник звъни толкова рано в неделя сутрин след нощното парти?

Почака няколко минути с надеждата, че посетителят ще си отиде, но това не стана. Сигурно бе нещо важно.

Отметна завивките и наметна върху сатенената си нощница зелена кадифена роба. Като минаваше през антрето, се погледна в огледалото. Отсреща я гледаше разрошена от съня жена, облечена в дреха, която би могла да бъде на мода преди петстотин години. Напълно несъвместима представа, каза си Алина и направи кисела физиономия. Робата изглеждаше прежалено елегантна за разрошената ѝ коса и лицето без грим.

— Кой е? — Ръката ѝ стоеше на бутона на вратата.

— Джаред. Нося ти нещо.

Ръката ѝ замръзна на мястото си. Отведнъж се разбуди напълно.

— Какво, за Бога, правиш тук толкова рано?

— Отвори и ще видиш. — Дълбокият му глас звучеше весело. — Казах ти, че имам нещо за теб.

Като едва потисна въздишката си, тя отвори съвсем малко вратата и погледна сърдито.

— Не!

— Какво не? — Гласът му звучеше съвсем невинно.

— Няма да сложиш ръка върху моя микрофилм.

Помисли си, че изглежда твърде бодър. Смътно ѝ мина през ума къде ли е нощувал. Облякъл бе тъмни панталони и риза на райета. Откопчаната яка откриваше мургавата му шия, а ръкавите бяха навити до лактите.

— Не се върнах за микрофилма — блесна острата му усмивка. — По-скоро бих похитил теб. Почакай!

Хвана вратата, точно когато тя се (шита да я хлопне и не успя да я задържи навреме. Ужасена, Алина видя как вратата притисна пръстите му.

— Джаред! Ох, извинявай! — изпищя от уплаха и бързо посегна да я дръпне.

Той изруга и хвана ударените пръсти с другата ръка. Погледна я с укор изпод тъмните си вежди.

— Добре... Добре ли си? Опитах да я отворя преди окончателно да се затвори. Има ли нещо счупено? — посегна към ръката му тя,

сериозно разтревожена.

Джаред с готовност ѝ подаде ударените пръсти и се промъкна вътре.

— Май им няма нищо. — Алина не забеляза кога се вмъкна в антрето и тихо затвори след себе си. — Съвсем са добре — усмихна се той.

— Винаги ли влизаш в къщите на хората с някакъв номер?

— Може да не повярваш, но понякога получавам и покана. Престани да се мръщиш така. Не искаш ли да разбереш какво ти нося?

— Подкуп? Няма да мине. Не можеш да ми дадеш толкова много пари, колкото струва микрофилмът.

— Закуска.

— Какво?

— Донесох ти закуска. В колата е. Облечи се и ще хапнем на плажа.

— Но навън е мъгливо. Изпаренията ще се вдигнат след няколко часа.

— Подробности! Къде е останал авантюристичният ти дух?

Алина се замисли над това. Наистина, къде? Разбира се, че може да се справи с този мъж. Това, което той иска, тя няма да му го даде. Щеше да бъде забавно. Не се е родил мъжът, който да я срази, нея и Батиста!

Усмихна се.

— Да — каза той, забелязал усмивката ѝ, — знаех, че така ще погледнеш на нещата рано или късно. Ако бях истински склонен към надпревара, щях да ти напомня какво се случва с Батиста, след като решава, че може да се справи с Франческо...

„Дали ще бъдеш толкова доволен от себе си, когато публикувам края на историята им?“ — подигра се наум Алина и бързо тръгна към гостната.

— Да, защото знам как ще свърши.

— Басирам се, че Франческо е имал същата физиономия, когато отново се е появил на вратата ѝ, след като е убил любовника ѝ! Малко, преди тя да излее кофа с помия на главата му от прозореца!

— Ти го измисли. Няма никакви сведения за такова нещо. Престани да украсяваш историята и се облечи.

Тя мина в спалнята си, като по пътя плътно затвори вратата на кабинета. Да не му хрумне да наднича там. Усмихна се на себе си, когато зърна портрета на Батиста. Вчерашната вечер прояви слабост. Днес ще успее да се справи с възплътения в образа на Франческо мъж. Облече практично за плажа облекло, но добави някои акценти, които ренесансовата героиня би одобрила — тесни джинси, синя блуза с набори, кремав жакет с шал яка, обточен с тъмнокафява кожа. Сложи широк сребрист колан с тюркоази и ниски ботуши. Изглеждаше предизвикателно с едва прибраната си коса и пуснати къдри около шията.

Джаред одобрително я изгледа.

— Чудя се, какво ли би написал ренесансовият поет, който цели часове е съчинявал оди за женските дрехи и бижута.

— Ако мъжете все още пишеха стихове за тоалетите на жените, нямаше да измислят джинсите — остроумно отбеляза Алина.

— Щеше да е сериозна загуба за света — хвана я за ръката той. — Харесвам те, когато си в коприна, но в джинси си друг род предизвикателство за мен. Гладна ли си?

— Да, след като се потрудох да ти смажа пръстите. Къде успя да намериш отворен магазин толкова рано?

— Малка тайна, за да събудя интереса на дамата.

— Е, и каква е тя? — Тръгнаха към плажа.

— Намерих една фурна. Пресни кифли, масло и кафе. Харесва ли ти?

— Чудесно.

— И аз мислех така. Вкусовете ни са подобни.

— Толкова си сигурен в себе си! — учуди се Алина и го загледа, докато се спускаха към плажа.

— В последните три месеца прекарах много време в четене на твоите писма.

Управляваше ферарито със стаена страст — бързо, умело, но не безразсъдно. Вероятно така е яздил коня си Франческо.

— Добре, защо не ми кажеш как откри, че притежавам филма?

— Съвсем просто. Вчера сутринта ми позвъни Молина.

— Позвъни ти! На теб?! — От удивление тя подскочи на седалката. — Защо, за Бога, е направил това? Аз представих нещата като обикновена молба.

— Любопитен беше да разбере защо проявявам интерес към писмата на един английски пътешественик от осемнадесети век. Знае, че се занимавам с военната история от времето на Ренесанса.

— И какво... Какво му каза? — прошепна Алина, съзнавайки опасността, на която беше изложила професионалната си репутация.

— Трябва да призная, че останах изненадан. За щастие, той спомена между другото името ти, като мой посредник. Бързо съобразих нещата. Знаем, че има една-единствена причина, заради която би рискувала толкова много.

— Батиста и Франческо! — Тя се облегна малко успокоена на седалката. Очевидно, беше я прикрил пред колекционера.

— Точно така. Казах, че не съм съвсем сигурен какво ще отрия, но тъй като проследявам историята на един кондотиер, искам да видя и тези автентични документи. Не звучеше много убедително, но той остана удовлетворен.

— И веднага се качи на колата, за да провериш какво съм открила.

— Както снощи ти казах, това беше последната капка. Не можех повече да отлагам срещата си с моята съвременна Батиста — съгласи се той кротко.

Джаред паркира колата на една отбивка на пътя над бушуващите вълни и погледна мъгливия плаж.

— Изглежда пикникът ще бъде на закрито.

— Добре. Нямам нищо против да направя трохи върху хубавите ти кожени седалки.

— В замяна на което, ти би могла поне да ми кажеш какво толкова интересно има в писмата на онзи пътешественик от осемнадесети век. — Той се обърна назад за сака със закуските.

— Аха! Знаех си! Опитваш се да разбереш какво е съдържанието на микрофилма.

— Не отричам, че съм любопитен. — Подаде ѝ пластмасова чаша с кафе и внимателно подреди кифлите върху салфетка. — Не питам за подробности, интересува ме само общата идея...

Алина се поколеба, раздвоена между желанието да се изтъкне и това, да запази тайната. Накрая се реши на компромис и заговори с едва сдържано въодушевление:

— Английският пътешественик е пребивавал във вилата, някога принадлежала на Батиста.

Настъпи мълчание. Знаеше, че независимо от твърденията си, Джаред е страшно заинтригуван.

— Преди да е била опожарена? — плахо попита той, сякаш се страхуваше да изясни нещата.

Тя кимна триумфиращо.

— Там е имало библиотека...

— О, господи! — подсвирна той.

— И този чудесен неизвестен пътешественик е писал писма до свой приятел, като му е разказвал какво е открил в библиотеката. Историята на предишната притежателка на вилата...

Джаред храбро отпи голяма глътка кафе, като напразно се опитваше да изглежда незаинтересован. Разбира се, не може да я измами. Алина си спомни собствената си неописуема треска, когато за пръв път разбра какво е намерила. Наблюдаваше го как бавно се мъчи да се овладее.

— Успя ли... — Спря за момент, сетне отново попита: — Успя ли да видиш филма? — Сякаш стъпваше върху яйца.

— Не. Смятам да го занеса долу в библиотеката и да използвам апаратите им за разчитане. Вероятно ще отнеме много време, заради излишната информация, а и знаеш колко трудно се четат ръкописни букви от осемнадесети век. Ще започна следващата седмица. Но не искам да бъда смущавана.

— Не... — Пластмасовата чаша се смачка в ръцете му, докато гледаше с отсъстващ поглед пред себе си.

Алина се усмихна. Той се обърна към нея и със загадъчна сериозност предложи:

— Ако ти обещаая, да не те хвана за краката и да не те държа с главата надолу, докато не ми покажеш филма, ще се съгласиш ли да вечеряш с мен?

Тя се засмя ликуващо и сърдечно възкликна:

— Бедният Джаред!

Той хвърли смачканата чаша, изтърси трохите и леко я сложи на коленете си.

— Не толкова беден. — Държеше я между волана и гърдите си. — Ти имаш отговора на историята между Батиста и Франческо, а аз

имам теб. В края на краищата всичко си идва на мястото.

— Нямах никакъв шанс! — Вълнението я обхващаше, даже когато се опитваше да се пребори със силната му прегръдка.

Той погали шията ѝ и очите му потъмняха.

— Отдавна не съм правил любов с жена на предната седалка на кола.

Сложи главата ѝ на рамото си и я зацелува, като нежно възпря протестите ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алина се отдаде на целувката, макар да си даваше сметка в каква история се забърква. Знаеше за какво си мисли Джаред Трой и го разбираше. Той се опитваше да прикрие смущението си след историята с филма.

Тя не можеше да помръдне. Нямахме смисъл да се бори с него. Какво може да й направи на предната седалка на колата?! Нека отреагира естествената си агресия...

Успокоена, тя усети мускулестото тяло, в което се беше сгушила. Усещаше силата му дори през ризата. Той я притискаше с властна мъжественост.

С известно закъснение тя се опита да се възпротиви. Тогава нежните целувки се смениха с други, които предизвикаха у нея снощната страст. Преимуществото, че притежава филма, започна да изчезва. Нарастващото му желание измести реалността и изпълни цялото й съзнание. Устните му се движеха върху нейните и проникваха дълбоко с методична настойчивост, което й подсказваше, че е уверен в евентуалната развръзка. Вероятно такъв е бил Франческо с Батиста. Алина вдигна ръце, за да го отблъсне, но той хвана и тях.

— Цената е ниска, нали? Дължиш ми нещо повече за начина, по който взе филма...

— Нищо не ти дължа! — извърна глава тя раздражена.

— Грещиш. Обещавахте ми толкова много в последните три месеца...

Преди тя да успее да му отговори, той притисна устни върху нейните и потърси езика й. Следващата стъпка бе да я накара да му се подчини. Алина започна да се брани. Ухапа го и заби нокти в гърдите му, но те се плъзнаха по ризата.

Джаред трепна от неочакваната съпротива и тихо измърмори някакво проклетие, преди да се отстрани. Мълчаливо и внимателно погледна предизвикателно заплашителното й лице. Очите му се присвиха.

— Една жена може да бъде невероятно арогантна! Не се учудвам, че Франческо е паднал дотолкова, че да набие Батиста!

— Той никога...

Този път думите ѝ бяха прекъснати от внезапната грубост, с която той разтвори устата ѝ и впи зъби в устните ѝ. Тя смътно си каза, че си е заслужила това нападение. С женската си интуиция усети, че то ще спре, щом се предаде. Той я желаше, но не искаше да я наранява, за да получи ласките ѝ.

Последва ново попълзновение. Ръката му смело се плъзна по гърдата ѝ, вмъкна се под кожения жакет и достигна до меката извивка на гърдите ѝ. Алина спря да се съпротивлява. Съзнаваше, че е в безопасност тук, на този обществен плаж, в тясното пространство на колата. Остави се да я заливат вълните на желанието му. Нещо ѝ подсказваше, че Джаред Трой лесно не губи контрол над себе си.

— Ти си точно това, което си представях! Точно това, което ми е липсвало в живота! — Дишаше тежко и съвсем не обръщаше внимание на слабите ѝ опити да възпре пръстите му, които разкопчаваха блузата.

Най-сетне пъкна ръката си и уверено затърси чувствителните зърна на гърдите ѝ. Тя се изви към него и зарови лице в рамото му.

— Желая те! — Целуваше извивката на шията и милваше врата ѝ.

Пръстите му галеха върховете на гърдите ѝ. Възбудата обземаше цялото ѝ тяло. Ръцете ѝ конвулсивно се вкопчиха в раменете му.

— Господи! — Глухият ѝ вик затихна от напрежението на растящия копнеж за близост.

През цялото ѝ тяло преминаваха тръпки и Джаред ги долавяше. Ръката му се движеше все по-надолу и по-надолу, докато достигна гладкия корем. Обхвана леко извивката на кръста ѝ, като освободи блузата и я смъкна заедно с жакета. В следващия момент тя лежеше полугола пред жадния му поглед. Наведе се леко и докосна с език твърдите ѝ зърна. Прокара другата ръка по гърба ѝ и я пъкна в тесните джинси. Алина почти не осъзна, че стене. Не само Джаред беше изгубил контрол над себе си. Някакво неподозирано желание я оставяше трепереца и безпомощна в ръцете му. Действителността остана някъде далече. Светът се стесни до предната седалка на черното ферари. Непонятно любопитство я караше да продължава. Най-близката емоция, с която можеше да го оправдае, бе намерението

да изпробва всичко, което са преживели Батиста и Франческо. Но усещанията бяха по-истински и по-изгарящи от любознателността ѝ.

Възбудена от неговите докосвания, тя се притисна към гърдите му и заразкопчава ризата. Ръцете ѝ погалиха гърдта му. Несвързаният му говор я окуражи. Започна да го целува по врата и леко, като котка, се приплъзна надолу. Той зарови лице в косата ѝ, когато нейният език докосна плоските зърна на гърдите му. Дълбоко от гърлото му се отрони стон на наслада.

— Докосни ме! Толкова отдавна мечтая за това...

Алина продължи да целува мургавата гърд, докато ръцете ѝ страстно се движеха по гърба и кръста му. Тя цялата се потопи в бурното море от чувства и усещания. Ръката му се мъчеше да смъкне джинсите ѝ. Движенията му по краката ѝ я възбуждаха още по-силно и тя затърси с пръсти твърдата му плът...

Реакцията му бе рязка и светкавична. Замръзна, сякаш бе натиснала спусък на пистолет. Смутено, но много решително той я изправи в скута си и започна да закопчава джинсите ѝ с треперещи пръсти.

— О, не тук! — прошепна колебливо той, едва устояващ на желанието си. — Не на обществения плаж. Искам удоволствието да продължи вечно. След като толкова чаках, не трябва да го правим прибързано.

— Джаред...

Алина го погледна през ресниците си, като трескаво търсеше обяснение на собственото си поведение. Беше толкова неочаквано, макар и провокирано от негова страна. Готова бе на това, за което си мислеше като нормална степен на реакция, но се случи нещо, далеч извън нормалното!

— Знам, знам — успокояваше я с болка в гласа той, като закопчаваше блузата ѝ. Сетне започна да я гали по раменете, по бедрата... Сложи глава на рамото ѝ и нежно се усмихна.

— Какво знаеш? — просъска тя.

— Знам как се чувстваш. Вероятно така е било между Батиста и Франческо. След като веднъж са се срещнали, не са издържали дълго един без друг, нито пък ние можем. Не гледай толкова стреснато. Аз преживявам нещата също толкова бурно, колкото и ти. Малко ми

трябва да забравя за всичките си добри намерения и да взема това, което ми се полага тук и сега.

— Какви добри намерения? Не забелязах кой знае какви добри намерения! — Тя несръчно се измъкна от неговата прегръдка и изнервено се тръшна на седалката.

Очите му я следяха с неудовлетворено желание.

— Казах си, че трябва да го направим красиво. Свещи, вино, разговори, които вече сме започнали в писмата си, атмосфера и настроение... Жена като теб трябва да бъде ухажвана и спечелвана по всички правила на любовното изкуство. Знам, че няма да се чувствам добре, ако не те имам цялата.

Тя го изгледа подигравателно. Искаше да му се присмее или да му каже да върви по дяволите. Но не намери сили за това. Беше се хванала в капана на неговия чар, сякаш я бе хипнотизирал. Едва успя да го попита:

— Защо ме искаш цялата?

— Не можеш ли да се досетиш? Не си ли разбрала, че ти си жената, която съм чакал цял живот? Нещо повече, ти единствена успя да ме накараш да осъзная колко съм самотен. Желая те. Имам нужда от теб. Няма да се успокоя, докато не те имам. Цялата! Това е най-простият начин да изразя това, което чувствам. Толкова силна е потребността ми да те имам, че трябваше три месеца да събирам смелост да дойда. Парализираше ме страхът, че жената, която ще видя, няма да е същата, която познавам от писмата. Но когато снощи отвори вратата, видях, че ти съществуваш такава, каквато съм те мечтал.

Алина реагира с женски инстинкт на неговата самоувереност.

— Джаред, не е точно така! И ако си чел толкова внимателно писмата ми, колкото казваш, би трябвало да го знаеш! Интересът ти към мен се върти около дискусията ни за Франческо и Батиста. Може би по някакъв начин си ме идентифицирал с нея, не знам, може би виждаш себе си като Франческо. Но не мисли, че и ти, като него, ще можеш да нахлуеш в моя живот и да...

— Той не просто се втурва в живота на Батиста! Прелъстява я!

— Е, добре, който е предупреден, е по-малко уязвим. Няма да позволя да ме прелъстиш!

— Не се страхувай от мен...

— Не се страхувам, по дяволите!

Изглежда той разбра.

— Не, не мисля. Ти по-скоро се безпокоиш за спокойствието си, нали? Подредила си живота си, както ти харесва и се страхуваш да ме допуснеш в него. Толкова голям риск ли е това? Знаеш кой съм. Знаеш много за мен. Не съм случаен минувач. Писали сме си три месеца и сега съм тук до теб. Всичко, за което те моля, е да прекараш деня с мен и да вечеряме заедно. Прекалено много ли искам? След всичко, което сме споделяли последните три месеца?

— Стремиш се да ме оплетеш във връзка, която не желая да започвам... — започна тя гневно, макар да осъзнаваше, че вече се е хванала на уловките му.

— Помисли, вместо да спориш с мен в писма, ще имаш удоволствието да направиш това в директен разговор. Сигурен съм, няма да признаеш, че е трудно да се изправиш пред мен. Какво би казала Батиста?

Алина почувства, че ще се разсмее и погледна своя мъчител.

— И за минутка не можеш да ме заблудиш. Мъчиш се да ме притиснеш в ъгъла, откъдето гордостта ми ще има само един изход. От писмата познавам всички твои начини да ме накараш да се съглася с теб! Този път няма да помогнат!

— Може би. Но си заслужава да се опита. Наистина ли ще устоиш на изкушението да прекараш с мен един ден в спор за Батиста и Франческо?

Алина вдигна гордо глава. Отново владееше положението. След като приключи с отвратителния си брак, тя бе свикнала да нарежда нещата според собствената си воля.

Очите му я проучваха сериозно и съсредоточено. Само една тънка присмехулна извивка на устните подсказваше, че и той едва съдържа смеха си. Погледна разсеяно през прозореца, за да не избухне.

— Мъглата се вдигна. Искаш ли да слезем до брега? Отдавна не съм се любувал на океана.

— Никой не те кара да се изолираш в Палм Спрингс!

— Така ми е по-удобно. — Запали мощната машина и потегли.

Нещо ставаше с нея. Нещо малко и незначително... Не би трябвало да му обръща внимание.

— Как върви бизнеса ти? Имаш ли офис?

— Една част от дома си съм пригодил за офис. Работя сам. Следя пазара с малък компютър, факс и телефон. Нямам нужда от друго.

— Типична манифактура — отпрати духовита забележка тя, мислейки за слуховете по негов адрес. Постигаше успеха с бързи, решителни удари, след което изчезваше за известно време от сцената. Безскрупулен, твърд и изключително умен.

Пътят се виеше покрай океана през слънчевото градче, построено в испански стил. Като следваше указанията ѝ, Джаред караше колата по крайбрежните улички. Минаха покрай усамотени екзотични къщи на брега, натъпкани с туристи мотели и зелени паркове. Къщите, разположени по склона, се очертаваха ярко на утринната светлина. След това се изкачиха на зеления хълм над океана.

— Как дойде в Санта Барбара?

— Преместих се тук веднага след колежа. Реших, че след като приемам предизвикателството на живота, би трябвало гледката да е прекрасна.

Той се усмихна с разбиране.

— Град, като от пощенска картичка. Имаше ли уредена работа?

— Не, но исках да отворя магазин за книги. Започнах работа при Ник Елдън...

— Мислех, че сте партньори?

— Преди няколко години Ник ми позволи да вляза в неговия бизнес. Научи ме на много неща.

Джаред посрещна думите ѝ с изключително внимание. После попита неангажиращо:

— Само с редки книги ли търгувате?

— Не, работата ни е разнообразна. Нови, антикварни и редки. Ник е направо блестящ в намирането на продавачи и купувачи на редки книги. Намирали сме направо невероятни неща за различни хора. Великолепно копие на „Речник на английския език“ на Самюел Джонсън от хиляда седемстотин петдесет и пета година беше на бюрото ми онзи ден. А за един клиент, който колекционира книги на ужасите, открих първото издание на „Дракула“ от Брем Стоукър. Би трябвало да го видиш. Подвързано е в яркожълто с кървавочервени букви!

— Излязло е някъде в началото на века, нали?

Алина кимна. Сетне въздъхна доволно.

— Имахме някои от много ранните издания на Спенсър и Милтън, а също и няколко книги за добрите обноски от шестнадесети век. Чудесни неща!

— Имаш страхотен късмет, че работиш това, което отговаря на личните ти интереси.

— А ти не си ли доволен, че правиш пари? — дръзко го попита. Той сви рамене.

— Те просто са средство за съществуване. Оказа се, че съм добър в тази дейност, но не мога да кажа, че ми доставя голямо удоволствие.

— Но ти позволява да купуваш това, което искаш — довърши тя вместо него.

— Само някои неща — съгласи се Джаред и замълча. — Не всичко.

— Не и мен! — Алина вдигна предизвикателно глава.

— Не, за съжаление. Иначе всичко щеше да е толкова просто!

Доволна, че изясниха позициите си, тя се отпусна на седалката, като се наслаждаваше на хубавия ден и на пътуването. Бяха сключили някакво примирие. Разговорът течеше леко, като между стари приятели.

За нейна изненада повече не спориха за Батиста и Франческо. Двете исторически бележки останаха на заден план в съзнанието ѝ. Тя бе заинтригувана от съвременния кондотиер. Откри, че задава въпроси, които не би поставила в писма — малки подробности, на които не би обърнала внимание преди. Същевременно разбра, че знае достатъчно за него. В някои моменти направо четеше мислите му. Явно и тя бе чела и между редовете на писмата му!

Късно следобед Джаред я докара до дома ѝ, като мина покрай ед на прекрасна стара църква на испански мисионери и заобиколи хълма.

— Ще се върна след два-три часа. Ще ти стигне ли времето?

— Да се облека за вечеря? Да. — Проследи го с поглед как влезе в колата, като подсъзнателно се наслаждаваше на плавните му движения. Петстотин години по-рано би яздил кон или карал карета със същата лекота и сигурност. Един жизнен, здрав, елегантен и силен мъж. За първи път се замисли за любовния му живот, но почти веднага отпъди темата от съзнанието си. Едва ли му е липсвала женска компания. Защо тогава бе решила, че е самотен? А той бе потвърдил.

Надвечер започна да се облича по-старателно от обикновено. Избра винена кадифена вечерна рокля с дълги романтични ръкави, стегнати с тесни маншети, обточени със златно. Метален позлатен колан на кръста подчертаваше слабата ѝ фигура. Семпла златна верижка украсяваше дълбокото деколте. Към златните акценти добави и една фиба, придържаща леко навитата ѝ коса. Батиста би харесала дрехата. Погледна се в огледалото и малко мрачно си спомни коментара на Джаред за облеклото ѝ предишната вечер — едва съдържан разкош. Но когато по-късно му отвори вратата, остана безкрайно доволна от възхищението в очите му.

Консервативен вкус личеше във фината тъмна материя на вечерния му костюм, но стилът бе италиански — прибран и леко втален. Най-вероятно бе специална поръчка, защото безупречно подчертаваше високата му стройна фигура. Риза на едва загатнати райета и дискретна елегантна копринена вратовръзка му придаваха вид на европеец. Тъмната кафява коса — все още влажна и внимателно сресана — събуди у Алина подсъзнателно желание да я разроши. Тази мисъл я накара да се изчерви. Той я гледаше очарован. Без съмнение, и двамата се харесваха.

— Очевидно сме чели твърде много италианската история от времето на Ренесанса — каза Алина, за да намали малко напрежението, което витаеше във въздуха.

— Явно ни допада. — Той ѝ подаде ръка и я поведе към колата. — Няма ли да ме попиташ къде отиваме? Все пак Санта Барбара е твоя територия. Мислех, ще се разтревожиш, че един чужденец няма да знае къде да те заведе на вечеря.

— Честно казано, ако имаше нужда от помощ, щеше да ме попиташ.

— Ти така добре ме познаваш, че... — не довърши Джаред и запали мотора.

Алина понечи да отговори насмешливо, но се разколеба.

— Понякога и аз си мисля, че е така. Странно, нали? Днес следобед имах чувството, че се познаваме от...

— От цели три месеца?

Тя се засмя и се остави на доброто настроение.

Той я заведе в елегантния салон-трапезария на един стар испански хотел на брега на океана. Прекрасна гледка се откриваше към

очарователна градина. Кухнята и обслужването бяха традиционни. След приятна дискусия върху менюто, те се спряха на салата от спанак, миди, пушена съомга, краставички соте и торта с киви за десерт. Поръчаха вино ризлинг от една от малките винарни в Северна Калифорния.

Светлината на свещите се отразяваше от сребърните прибори върху снежнобялата покривка. Тя хвърляше тежки загадъчни сенки върху роклята на Алина и проблясваше по златните ѝ бижута. Струваше ѝ се, че очите на Джаред ставаха смарагдови всеки път, когато я погледнеше.

— Разкажи ми как се интересува от военната история на ренесансова Италия? Още от колежа ли?

— Не. След института — каза тихо той.

От много години не беше срещала мъж без нейното академично образование и се замисли.

— И какво работеше? — попита тя накрая.

— Изпълнявах поръчки на Виторио Молина.

Алина подскочи и изпусна в чинията си краставичката, набодена на вилицата. Затвори очи и отчаяно въздъхна.

— Не се учудвам, че ти се е обадил за микрофилма.

— Любопитен бе защо сам не съм го помолил за това. — Джаред отпи от виното и я погледна с едва прикрита ирония.

— О, господи!

— Казах му, че издирваш информация за мен от всякакви източници и просто сама си открила писмата. Което беше почти истина.

— Чувствам се идиотски! Не съм допускала, че ще ме сравняват с обикновен дилър на борсата. Такива грешки могат да провалят цялата ми кариера! — Той сви устни, но замълча. Тя явно се разкайваше за грешката си. — Поръчки за него? Какви поръчки? — смени темата тя.

— Молина е един от най-блестящите финансисти, които съм срещал. Той ме прие като асистент и ме научи на всичко. Изкуството и колекционирането на редки книги са част от живота му и затова станаха част и от моя живот.

— Какво се случи? Искам да кажа, ти вече не работиш за него...

— Както се казва, пътищата ни се разделиха — леко поклати чашата с вино той.

— Вероятно ти пожела да започнеш самостоятелен бизнес?

— Да.

— Как прие напускането ти? Не смяташе ли, че трябва да останеш при него?

— Разделихме се приятелски. Напуснах го, преди независимите ни характери да влязат в конфликт. Той разбра, че отношенията ни бяха стигнали до точка, в която аз трябваше да продължа самостоятелно. Благослови ме и ми подари едно много хубаво копие на „Царедворецът“ на Балтазаре Кастильоне.

— Един вид да приключи обучението ти? — Алина мислеше за известната ренесансова книга на нравите, която бе повлияла на западните маниери до ден-днешен. „Царедворецът“ съдържаше всичко — от правила за поведение на масата до обноските в леглото.

Джаред се засмя.

— Много полезна книга, нали? Кастильоне е наложил правилата как трябва да се държи един благородник. Виторио Молина беше вещ в тези неща. Той самият потвърждава ренесансовия идеал за светски, широко образован мъж, който върши всичко с непринуденост и естественост, така ценени от хората от онова време.

— Така че, в края на краищата, ти имаш широко хуманитарно образование. Идеята за такава образованост възниква в Ренесанса.

— Да. Но не сведена до педантизъм, както е при теб. Като си помисля за него, преценявам колко уникален ум е Молина! Ти история ли завърши?

— Да, но не беше истинската ми страст, докато не започнах да работя с редки издания при Ник. По определени причини интересът ми се фокусира върху Ренесанса.

Настъпи кратка пауза, след което Джаред попита много внимателно:

— Този Ник Елдън... Опитвал ли се е да бъде нещо повече от делови партньор и наставник за теб?

Погледът ѝ моментално изстина.

— Ник е приятел. Дължа му много!

— Имаш ли намерение да го направиш свой любовник някога?

— Дори и да имам, не би трябвало да е твоя работа, нали?

— Разбира се, че е моя! Нямам намерение да се върна един ден и да ми се наложи да го изхвърля през вратата.

Алина съзря насмешката в очите му и реши, че просто я дразни.

— Нямах точен подход към ренесансовата материя, Джаред. Романтичните авантюри, изневярата и прелъстяванията са били много съществена част от дворцовия живот! Основен източник на забавление. Вероятно са замествали телевизията.

— Интригите и прелъстяванията са били приемани с интерес, когато е ставало дума за другите, но всеки съпруг или любовник е държал под око дамата на своето сърце! — На устните му се появи опасна усмивка.

— Никой не е държал под око Батиста! Била е сама господар на себе си!

— Докато не се е появил Франческо!

— Мисля, че е време отново да сменим темата. Ако искаш да обсъждаш нечий любовен живот, разкажи нещо за своя!

— Мисля, че не си ме питала!

Тя понечи да каже нещо хапливо, но веднага смекчи израза си в любезна усмивка.

Сервитьорът наля вино в чашите им. Когато се оттегли с лек поклон, очите на Джаред станаха мрачни.

— Няма друга в живота ми, Алина. Веднъж съм бил женен. Бях около тридесетгодишен и както твоят, и моят брак се оказа грешка. Имах делови контакти с една красива жена. Тя веднага реши, че ще бъде щастлива, ако се омъжи за преуспяващ мъж. Но не се получи. Отегчихме се един от друг още в самото начало. Тя ме напусна и се омъжи повторно за един значително по-блестящ кандидат. Почувствах голямо облекчение, когато си тръгна. Край на историята.

— Сигурна съм, че не си бил самотен след развода си.

— Бях! — каза категорично той. Забеляза разширените ѝ от учудване очи и нетърпеливо поклати глава. — Имало е и други жени в леглото ми, но те не означаваха нищо за мен. Самият аз не исках да се обвързвам. Дори и не съзнавах самотата си, докато не започнах да чакам с нетърпение писмата ти. Бях направо потресен в деня, когато разбрах, че всъщност чакам пощальона.

Алина си спомни нетърпението, с което получаваше пощата от Палм Спрингс. Казваше си, че просто я интересува следващата схватка

за Батиста и Франческо. Но дълбоко в себе си бе разбрала, че е нещо повече.

Чувственото напрежение между тях отново се засили. По-късно, когато отидоха да танцуват, Алина имаше усещането, че бе срещнала човек, когото познаваше от много, много отдавна. Отпреди петстотин години може би...

ПЕТА ГЛАВА

Неизбежно бе да го покани по-късно на кафе. Също толкова неизбежно беше, той да приеме поканата, сякаш не бе очаквал нищо друго.

Сервира ароматната напитка, като добави ликьор и поднос с дребни шоколадови сладкиши върху масичката за кафе пред белия диван в гостната.

— Трябва да тръгвам сутринта — бързо каза Джаред, нарушавайки тишината.

Тя вдигна очи и срещна погледа му над позлатения ръб на крехката порцеланова чашка. Обзе я разочарование от самата нея. Откъде такова чувство за толкова кратко време? Вече се беше отказала да търси отговора на този въпрос, който я измъчваше цялата вечер.

— Разбирам.

Гледаше я ласкаво, както бе седнала с един подгънат крак и рокля, грациозно разпростряна около нея. Малките ѝ виненочервени обувки лежаха на килима пред масичката.

— Имам неотложна работа. Ще се върна съвсем скоро.

— Наистина ли?

— Нищо на света не може да ме задържи далеч от теб.

Остави чашката с чинийката на масичката. Сетне взе нейната и я сложи до своята. Зелените му очи потъмняха. Мълчаливо я притегли към себе си. Всичките ѝ съмнения отпаднаха, щом устните му докоснаха нейните.

Този път тя се остави на магията. Денят бе чудесен, вечерта — изключителна. Алина чувстваше, че го познава съвсем отблизо и така добре... Откликна на желанието му. Джаред почувства тялото ѝ отпуснато в ръцете си и прошепна:

— Даде ми толкова много днес! — Устните му леко се плъзнаха по нейните. — Но съм ненаситен, искам още...

Ръцете му се движеха по кадифената ѝ рокля, като следваха очертаванията на тялото. Той бавно се облегна на възглавниците и я

повали върху себе си. Диплите на дрехата ѝ меко се разстлаха върху краката им. Алина лежеше върху него, усещайки силната му, но добре овладяна, възбуда. Като че ли се страхуваше да не прибърза и да не бъде груб. Искаше всичко да бъде много нежно...

Желанието му да я люби окончателно я обезоръжи. Без да разсъждава повече, тя обви ръце около шията му, завладяна от невероятното му обаяние. Смътно осъзна, че беше я прелъстявал целия ден. Повече не можеше да му устои. Вероятно така бе действал Франческо, когато е разрушавал разумно подредения изтънчен свят на Батиста.

Джаред прие нейното отдаване с истинска жажда, като пиеше виното на устните ѝ с нарастващ копнеж. Устата му се наслаждаваше на нейната, целувките му ставаха все по-дълбоки и пленителни. Алина забрави всички свои мисли за бъдещето. Самото прелъстяване ѝ действаше хипнотично. Бързо откриваше непознатото за нея неопикуемо усещане на истинска неконтролирана страст. Инцидентните желания на съпруга ѝ никога не бяха достигали такава сила. Удивена, бавно потъваше все по-дълбоко.

Устните ѝ се отвориха и езикът му откри нейния. Ръцете ѝ поздравно обхванаха шията му. Започна да му отговаря. Джаред задиша тежко, тялото му се изпъна. Притисна заоблените ѝ бедра плътно към себе си.

— Най-трудното нещо, което от много време ми се е налагало да правя, е заминаването ми утре! — с леки възбуждащи ухапвания прошепна в ухото ѝ той. — Ще дойдеш ли с мен?

— Аз... Не мога — безпомощно въздъхна Алина. — Работата ми...

— Знам, знам. Ще се върна веднага, щом мога.

— Да не говорим за това! — С върха на езика си тя леко докосваше мургавата кожа на шията му и вдъхна топлия аромат на тялото му.

— Добре! По-късно ще говорим за бъдещето...

Тя почувства как ципът на роклята ѝ бавно се смъкна. Твърдите му длани започнаха да гаят голия ѝ гръб. Тръпки преминаха по цялото ѝ тяло. Обзе я неочаквано и необяснимо желание да го милва и да си играе с него. Разкопча копчетата на ризата му, сетне уви

вратовръзката още веднъж около шията. С двете си ръце хвана краищата ѝ и започна да ги движи по косъмчетата на гърдите му.

— Ей, не издържам! Каза, че Батиста е била изключителна примамка. Изглежда си научила и техниките ѝ!

— Инстинкт — прошепна леко тя и ухапа ръката му. Приятно ѝ бе да чувства, че го възбужда и че губи контрола над себе си. Не бе и сънувала подобно удоволствие.

— Но дори и професионализмът в тази област намира майстора си — напомни ѝ той малко грубо. Ръцете му се плъзнаха към ханша ѝ под смъкнатия цип.

— Заплашваш ли ме?

— Повече, отколкото предполагаш!

Тя се размърда върху бедрата му и тържествуващо усети колко силно е възбуден.

— Господи! — дрезгаво възкликна Джаред и с едно бързо нетърпеливо движение смъкна роклята ѝ до кръста.

Алина потръпна от лекия хлад в стаята и огъня в очите му, вперени в голите ѝ гърди. С лекота я обърна под себе си и се отпусна върху нея с чувствена сила, като я остави почти без дъх.

— О, да, моля те! — Тя конвулсивно сграбчи гърба му под отворената риза и затвори очи, извън себе си от усещанията, които я изпълваха.

Целуна клепачите ѝ, сетна страните ѝ. Продължи бавно надолу по шията и извивката на гърдите ѝ. Устата му леко ухапа връхчетата им, докато те станаха твърди. Доволен от реакцията на тялото ѝ, той продължи по-надолу. Роклята ѝ се смъкна в краката. Копринените ѝ бикини и фини чорапи също изчезнаха от тялото. Целуваше я с леки подбуждащи ласки по корема. Когато пръстите му леко преминаха по чувствителната вътрешна страна на бедрата, тя изстена и конвулсивно вдигна коляното си към него.

— Джаред! О, Джаред!

Молбата ѝ го насърчи и той докосна с устни меката като коприна плът. Алина усети нежния допир на върха на зъбите му и потръпна. Сетне се прехвърли към най-интимното място на нейната чувствителност. Забързаното темпо на ласките му я доведе до екстаз. Тялото ѝ се изпъна като струна в ръцете му. Леко извика, когато Джаред внезапно се отдръпна и се изправи. Но почти веднага се

наведе, грабна я и я притисна до гърдите си. Тя се притисна към него, сгушила глава на рамото му. С безупречен инстинкт той я понесе към спалнята. Първо за момент спря пред вратата на кабинета, но веднага разбра грешката си.

— Не улучих стаята — промърмори шеговито и закрачи към другата врата.

В момент на леко просветление в замъгленото съзнание на Алина прозвучаха предупредителни звънци. Тя вдигна глава и отвори очи. Той я погледна и забеляза колебанието ѝ, уви, дошло твърде късно. Леко я изправи на крака до леглото и без да сваля очи от нея, отметна бродираната покривка от блестящото месингово легло. После хвана с две ръце лицето ѝ.

— Не! — почти помоли, почти заповяда той. — Не можеш да направиш това с мен!

— Какво? — прошепна Алина, разбрала, че е усетил колебанието ѝ.

— Не би играла ролята на изключителна примамка. Не тази вечер. Не с мъжа, който те желае най-много на този свят!

Думите му я притеглиха още повече. И последното ѝ съмнение изчезна. И двамата се желаеха отчаяно и страстно. Даже Батиста се е чувствала така веднъж в живота си. Алина разбра защо нейната далечна предшественичка е отстъпила пред Франческо.

— Не! Не с теб! Не тази вечер... — Дишаше учестено, но ръцете ѝ го държаха през кръста.

По-скоро почувства, отколкото чу въздишката му на облекчение. Прегърна я повече с обожание, отколкото със страст. Това окончателно я убеди, че изборът ѝ е правилен.

Бавно, като се остави очарованието на момента да я завладее напълно, тя откопча колана му, свали ципа на панталоните му и го остави бързо да се съблече. Стояха голи пред леглото, изгарящи от желание. Докосваха се с неизмеримо удоволствие. Джаред откриваше най-скритите места по тялото ѝ. Алина галеше твърдите му мускули. Нежно докосна с ръце слабините му и от устата му се изтръгна стон. Бавно коленичи пред него, пръстите ѝ се плъзгаха по мускулите на бедрата и прасците му, докато го целуваше по цялото тяло.

— Скъпа моя! — Той зарови пръсти в косата ѝ. — Ти си повече от това, което съм сънувал. Чакал съм петстотин години!

Вдигна я на крака, като я целуваше силно. Ръката му докосна триъгълника между високите ѝ източени бедра.

— Толкова си топла и очакваща, мила. Не мога повече!

— Желая те... повече, отколкото някоя жена е желала мъж!

Той я грабна и я положи в средата на леглото, легна върху нея и разтвори със силните си крака нейните. С изключителна еротична грация я прегърна и тялото му се сля с нейното, сякаш винаги са били едно. Страстта им се засилваше. От гърлото ѝ излизаха леки стонове и звуци, които жадните му устни поглъщаха. Заби леко нокти в гърба му, подсказвайки му растящата си настойчивост. Усети изопван е на мускулите под корема си. Напрежението в цялото ѝ тяло растеше. И само този мъж можеше да я освободи от него. Конвулсивно притисна с ръце таза му.

— Джаред! О, Джаред!

Той чу въпросителния ѝ молещ глас и ръцете му не спираха да галят тялото ѝ. Подхвана я ниско под бедрата и я притегли още поплътно към себе си.

— Още миг, скъпа! Още миг!

Вярваше му. В такъв момент можеше да повярва на всичко, което ѝ кажеше. Същевременно не знаеше какво точно очаква. Никога не бе чувствала така тялото си. Това, което бе усетила в първите месеци от брака им, бе някакво бледо подобие на страст. Споменът за хилавите нежности на съпруга ѝ веднага изчезна от съзнанието ѝ. Никога нямаше да забрави любовното умение на Джаред.

Тя остави тялото си да се наслаждава на любовта. Последната конвулсия я разтърси и почти ѝ отне дъха. Инстинктивно тя се вкопчи още по-силно в него, като му показва своята удовлетвореност. Джаред не можеше повече да задържа освобождаването си. Възклицанията му се сляха с нейните, когато двамата стигнаха до върха на екстаза и започнаха бавно да се връщат към реалността.

Мина много време, преди Алина да е в състояние да помръдне. Когато издърпа краката си изпод неговите, ръката, която лежеше върху гърдите ѝ, я възпря.

— Ще ходиш ли някъде?

— Не. Нима си забравил, че това е моята спалня? Аз съм си у дома.

— Да. Но и аз съм си у дома. — Тя усети задоволството му и се учуди. Наистина ли се чувстваше така?

— Джаред?

— Х-м-м? — Гласът му бе на сънлив преситен лъв.

— Мислиш ли, че така са се чувствали Батиста и Франческо?

— Да, по същия начин. Знам. — Беше заровил ръце в косите ѝ.

— Откъде знаеш?

— Винаги ли си толкова бърлива, след като си правила любов?

— Не, не знам. Няма достатъчно такива случаи, за да знам — отговори кротко тя, като мърдаше пръстите на краката си.

— Ще има. Сега е време да спиш.

— Защо?

— Защото е много късно и напълно ме изтощи.

— О-о!

— Недей да бъдеш толкова доволна от себе си. Аз свърших цялата работа и те доведох до...

— До леглото?

— Правилно!

— Гладен ли си? Имам мляко в хладилника...

Джаред нежно сложи длан на устата ѝ, подпря се на лакът до нея и я целуна по носа.

— Заспивай!

Тя го погледна за момент през спуснатите си клепачи, срещна веселите му зелени очи, въздъхна и се отпусна.

Беше още тъмно, когато се събуди. Осъзна, че е сама в леглото. Къде ли е Джаред? Едва ли би се измъкнал като крадец през нощта. Обзе я тревога. Седна наред леглото и се заоглежда. Сетне бързо се измъкна, извади зелената роба от гардероба и бързо завърза колан около кръста си. Почти се спъна от дрехите му на пода и въздъхна с облекчение. Тук е някъде, вероятно в кухнята.

Светлината обаче идваше от кабинета. Любопитна да види какво прави там, Алина се вмъкна през полуотворената врата.

Стоеше съвсем гол, с чаша вода в ръка и изучаваше портрета на стената. Обърна глава, щом чу шума зад себе си. Усмихна ѝ се, като я видя сънena и разрошена.

— Липсвам ли ти?

— Мислех, че си изтощен.

— Оправих се. Станах за чаша вода и дойдох да видя портрета, който зърнах снощи, докато те носех към леглото. Предполагам, че е Батиста?

— Бих искала да е тя. Картината отговаря на моята представа за нея. Как мислиш? — Изправи се до него и също погледна красивата жена на стената.

Джаред сложи ръка на рамото ѝ.

— Мисля, че ти и жената на портрета много си приличате. Следователно, трябва да е Батиста.

— А ти имаш ли портрет на Франческо? — пошегува се Алина.

— Не точно. Но имам едно малко копие на Донателовата творба „Гатамелата“, която мисля, че много прилича на него.

— „Пъстрата котка“ — преведе тя, като мислеше за прочутата конна статуя на могъщия кондотиер Еразмо да Нарни. Това бе първият голям бронзов конник от Античността насетне. Издига се до църквата „Сан Антонио“ в Падуа. — Защо ли са го наричали така?

— Вероятно характерът му е представлявал смес от учтивост и коварство. Той е бил професионалист във всяко отношение и Донатело го е показал.

— Професионалист... Мислиш, че Франческо е бил също такъв?

— Това е най-големият комплимент, който може да се направи на такъв мъж. — Вдигна рамене той. — Хайде да се върнем в леглото. Смятам да се занимая с по-интересни неща, отколкото да дискутирам въпроса за Батиста и Франческо.

Тя му се усмихна подканящо.

— Мислех, че имаш нужда от почивка.

— Казах ти, че вече съм добре. — Остави чашата на малката масичка до вратата и двамата, хванати за ръка, се отправиха към спалнята.

Той застана пред разхвърляното легло, отвърза колана и бързо смъкна робата от раменете ѝ. Хвана я през кръста.

— Медна котка може да бъде едно добро описание на самия теб — меко се размърка Алина.

— Двете с Батиста очевидно знаете как да се справяте с мъжете. Караш ме да мисля, че си пазила всички комплименти само за мен. — Усмихна ѝ се съблазнително и плъзна ръце ниско по гърба ѝ.

Вдигна я на леглото и нежно я притисна към себе си. Тя се обърна към него в очакване...

На другата сутрин закусиха в градината. Сетне Джаред стана да си върви.

— Ще се върна, щом се освободя — обеща малко нервно и я целуна за довиждане. — Тогава ще трябва да поговорим.

— Да, трябва — съгласи се Алина.

Бадемовите ѝ очи блестяха на утринната светлина.

ШЕСТА ГЛАВА

— Алина! Току-що ми позвъни един свободно практикуващ букинист, който смята, че е намерил фалшификат от Уайз на книга със стихове на Тенисън! — Ник Елдън остави слушалката на телефона върху масивното дървено бюро в дъното на магазина „Елдън енд Кори букс“.

Тя вдигна глава от библиографията, с която се занимаваше, доволна, че я прекъснаха. Умът ѝ отказваше да се концентрира върху обичайните задължения. В главата ѝ нахлуваха спомени от предишната нощ. Топлота, страст или... любов?

Съзря задоволството, изписано върху красивото лице на Ник, и каза:

— Това е чудесно! С нетърпение очаквам да видя истински фалшификат от Томас Уайз! От добрите му неща ли е?

— Не е от шедьоврите. Повечето хора все още смятат подправеното издание на „Сонети“ от Е.Б.Б., вероятно публикувано в хиляда осемстотин четиридесет и седма година от Елизабет Браунинг, за най-доброто от него. Вероятно този Тенисън също е ценен.

— Не е за вярване, че фалшификатите на Уайз често струват повече от самите оригинали! Бил е майстор, нали?

— Несъмнено. — Ник се усмихваше, прелиствайки някакви документи на писалището. — Бил е добър книжар. Започнал като чиновник в Лондон и развил колекционерството си до изумителна страст. Специализирал се е върху автори от деветнадесети век и е бил един от авторитетите за някои от тях. Библиографиите му върху Тенисън и Елизабет, и Робърт Браунинг и до днес са образци в областта на книгознанието. Бил е впечатляващо образован. Направил е много за популяризиране на систематичната библиография. Човек би трябвало да му се възхищава. С лекота е откривал редки издания.

— И когато не е успявал, ги е произвеждал сам — засмя се Алина. — Умрял е тридесетте години, нали?

— Мисля, в тридесет и седма.

— Къде букинистът е открил този фалшификат?

— В някаква частна колекция в Аризона. Иска да я пласираме. Разбира се, с комисионна. Имам предвид няколко евентуални купувача... — Забарабани с пръсти по бюрото той. — Да, мисля да започна с Милър. Той ме е търсил за един друг фалшификат.

Алина се върна към работата си, като си мислеше за Джаред. Дали е стигнал Палм Спрингс? Спомня ли си за нея?

Обзеха я мрачни мисли. Толкова е нелепо! Държи се като побъркано от любов младо момиче. Не отива на тридесетгодишна разумна и образована жена, наясно с брака и невярната природа на мъжете. Онова, което не бе научила от собствен опит, знаеше от Батиста.

Подробно анотираната библиография се изгуби под замъгления ѝ поглед. Той с такова нежелание бе напуснал леглото ѝ тази сутрин! Джаред е различен! Усещаше го със сърцето си. Никой мъж не би се държал така с жена, както бе направил Джаред, ако нямаше нещо повече от сексуално желание. Онова, което наистина я удиви, бе собствената ѝ реакция.

Лесно избягваше обвързване след развода си. Нищо не рискуваше, защото не беше изпадала и в изкушения. С мъжете се държеше, както Батиста го бе правила.

Наслаждаваше се на компанията и вниманието им, ласкаеше ги заради интелекта им, забавляваше ги и ясно показваше, че не желае да се омъжва. По същество се отнасяше с тях като с обичани играчки. И те бяха доволни. Никой не бе успял да я измами след развода ѝ. Вярваше, че има късмет с единственото преживяно предателство. Бившият ѝ съпруг ѝ бе дал безплатен урок. Бе изгубила илюзиите си и гордостта ѝ бе наранена. Чувстваше се несигурна и измамена, но дълбоко в сърцето си не страдеше. Слава Богу, чувствата ѝ към него не бяха нито силни, нито обвързващи, защото бе разбрала, че той не е голямата любов в нейния живот.

Но ако същото се случи и с Джаред... Не! Няма да мисли за това. Беше предан, откровен и честен. Чувствата ѝ към него не бяха застрашени. Все пак, странно бе да мисли за него, като за единствения мъж, когото бе чакала.

Ами неговото отношение? Прехапа устни, като си спомни думите му първата вечер. Кой говорел за брак? И все пак спомена, че е дошъл

да предяви правата си към своята дама. Вероятно бележката му за женитбата е естествена мъжка защитна реакция.

Е тогава, защо си мислеше за брак? Никога не бе искала да се обвързва отново. Животът ѝ бе много приятен, добре организиран, а и бе твърде заета, за да желае някаква промяна. Мислеше се за модерна и образована жена. Защо тогава я спохождаха такива мисли само след една нощ, прекарана с този мъж!

Разбира се, знаеше, че това не бе обикновен флирт. Тя не би се поддала. Люби се с Джаред Трой, защото я оплете в някаква чудна магия. Бе почувствала, че трябва да се остави на очарованието ѝ. Всичко това малко я смущаваше. Добре, че Джаред бе човек, на когото можеше да се вярва. С Батиста нещата не стояха по този начин... Алина потръпна.

Скоро магазинът се напълни с посетители и работата я увлече. Купувачите бродеха из дългите високи до тавана стелажи. Други се задълбочаваха над редките издания зад витрините, трети преглеждаха новите екземпляри.

Работи неуморно до вечерта. Искаше ѝ се веднага да се прибере вкъщи и да чака Джаред да ѝ се обади по телефона. При тази мисъл се намръщи. Не можеше Алина Кори да се поставя под нечия зависимост! Вероятно той очакваше подобно поведение от нея. Сутринта я целуна с такова чувство за собственост... Тя бавно се съвзе. Каквито и чувства да изпитва към Джаред, няма да си позволи да се държи банално. Самостоятелен човек като нея не може да си позволи да постъпва ирационално, само защото е на границата да се влюби!

На границата?! Или вече е впримчена в измамността на това опасно чувство? Забрани си да мисли за това в колата на връщане.

Телефонът звънна, още докато влизаше и независимо от благоразумните си намерения, тя се хвърли към него.

— Ало? — задъхано извика тя и се смути.

— Алина? Тук е Бред...

— О, Бред... — Отчаяно се помъчи гласът ѝ да звучи любезно. Що за глупава реакция! — Как си? Хареса ли партито твоя поет?

— Разбира се! Всеки от нас винаги се е наслаждавал на сбирките ти. Звъня ти да разбере би ли желала да пийнем нещо в някой крайбрежен бар тази вечер. В университета бе ужасен ден! — добави с театрален глас той.

— Съкратиха ви бюджета?

— Не. Един от студентите ми е на път да публикува статия, която бих искал да съм писал аз! И това ме дразни!

— Представям си — засмя се тя.

— Ела и ме успокой. Не те ли изкушава едно изстудено питие, докато наблюдаваме залеза над водата?

— Чудесно е, но няма да мога тази вечер... — В гласа ѝ прозвуча съжаление. Удивено осъзна, че отклонява поканата, защото просто не иска да бъде с друг мъж, дори с приятел. Искаше да бъде само с Джаред. — Може ли някой друг път?

— Разбира се. Но днес самочувствието ми се нуждае от подкрепа — започна да я увещава Бред.

— Ще го преживееш. Помисли си, това е резултат от твоите преподавателски способности! Момчето не би могло да я напише без блестящото ти ръководство, нали?

— Умно. Вероятно ще трябва да видя нещата от този ъгъл.

Тя каза още няколко думи за академичните му успехи и Бред затвори слушалката в по-весело настроение.

Алина погледна часовника. Ще трябва нещо да хапне, а после...

Спомни си за малката метална кутийка в бюрото. Как може да я забрави? Ето какво ще прави тази вечер. Ще излезе от къщи и ще се занимава с нещо изключително интересно. Библиотеката е отворена до девет, така че ще използва апарата за четене на микрофилми. В доста по-добро настроение се преоблече в джинси и широка карирана риза. Направи си салата с гъби и отиде в кабинета.

Отвори чекмеджето и извади малката черна кутийка. Насмешлива усмивка бавно се появи на лицето ѝ. Ще бъде много забавно да доказва тезата си пред Джаред. Вълнуващо, във всеки случай. Вече нямаше желание да го срази в печата. Всъщност, статията може да излезе като съвместна публикация. Могат заедно да публикуват края на историята за Батиста и Франческо.

Мислеше си за приятните часове, които я очакват, и си представи двамата, свели глави пред апарата за микрофилми, всеки водещ своите бележки. Седна зад бюрото, отмести чинията си и отвинти капачето... И изстина!

Филмът беше изчезнал! В първия момент не можа да повярва. Примига, бързо обърна кутийката и безсмислено я разтърси.

Микрофилмовото копие с писмата на англичанина от Италия го нямаше!

Парализирана, тя се взираше в празната кутийка.

Хиляди мисли се блъскаха в главата ѝ. Хиляди, но една непрекъснато изплуваше в паметта ѝ. Джаред стоеше гол в кабинета ѝ и гледаше портрета на Батиста.

Седна на стола. Пръстите ѝ трепереха. Вдигна очи към портрета. Колко време е бил тук през нощта, преди тя да се събуди? Достатъчно, за да претърси бюрото ѝ? Сетне, почти в истерия си припомни, че не държеше филма, когато тя влезе. Вероятно го е оставил някъде, а на сутринта без особено затруднение е влязъл в кабинета и го е взел. Сигурно вече го е държал в джоба си, когато пиеше с нея кафето със сметана и ядеше бърканите яйца, които му бе приготвила!

Шокът от измамата му бе ужасен! Безпомощно погледна към Батиста.

— Не! Не би могъл да ме прелъсти, само за да се добере до микрофилма. Не е такъв! — прошепна тя на портрета.

А жената от стената сякаш отговори: „Той е втори Франческо. Помниш ли, че сама го каза?“

Това бе, преди да бе спала с него. Преди да бе усетила ласките му, страстта му...

Бавно у нея започна да се надига ярост. Ярост, каквато никога не бе изпитвала. Същото бе чувствала и Батиста, когато Франческо тихичко се е измъкнал от живота ѝ, след като е приел всичко, което е имала да му даде.

Най-напред дойдоха сълзите. Страдаше заради измамата. Отврати се от самата себе си, заради глупостта и наивността си. Накрая изпадна в тиха ярост.

Скоро не бе в състояние и да плаче, но бурята в душата ѝ не стихна. Как можа да бъде толкова наивна, питаше се за сетен път. Хвърли празната кутийка и докато подскачаше на пода си представи, че я мята по главата му.

Вероятно никога няма да може да запрати нищо по него. Никога няма да го види! Ясно бе, че никога няма да се върне! Не би посмял! Ще ѝ напише няколко реда, в които ще ѝ съобщи, че статията му за Франческо и Батиста е подписана за печат!

Единствената ѝ утеха бе, че краят на историята нямаше да му хареса. Не биваше да допусне той да има удоволствието да направи официална публикация по темата.

По дяволите! Не искаше да го остави да се измъкне след всичко, което направи! Ако побърза, Джаред може и да не успее.

Като се мъчеше да се успокои, Алина тържествуващо си помисли, че той не би могъл да знае за копието от микрофилма. В петък, когато пратката пристигна, тя взе предпазни мерки, като извади дубликат, а оригинала остави в сейф в банката. Въобще не беше мислила за кражба — задължителна мярка за сигурност. Винаги го правеше с ценни документи — колко му е да се повредят. Така че Джаред беше откраднал копието.

Нямаше да му позволи да се възползва от съдържанието на филма. Как бе могъл да го направи? Душата я болеше от обида, вбесена беше, искаше направо да го удуши. Никога не бе изпитвала толкова противоположни чувства за толкова кратко време! Никога, освен миналата нощ и днес...

Паралелът, който направи в съзнанието си, само усили бурята в душата ѝ. Не можеше да понася спомена за това, че се предаде.

Ядът ѝ не бе противоотрова на страстта от миналата нощ, това беше просто другата страна на медала...

Господи! Стоеше в гостната и безсмислено се взираше в камината. Влюбена беше в този мъж! Влюбена от три месеца и една нощ...

Стисна силно очи, напълно объркана. Миналата нощ беше неочаквано радостна кулминация на едно много странно тримесечно ухажване. Поне така изглеждаше. Но бе сгрешила — жестоко бе сгрешила. Също като Батиста.

Телефонът извъня. Втренчи се като парализирана в него. Не можеше да е той. Едва ли ще се обади, за да злорадства. Или може би...

Гледаше апарата, като че ли е змия. Вероятно пак е Бред? Може би още се надяваше да я убеди да излезе с него? Ръката ѝ машинално вдигна слушалката.

— Да?

— Алина?

— Джаред! — Дъхът ѝ спря в гърлото. — Джаред! — Този път гласът ѝ се извиси заплашително.

— Какво има, скъпа? Добре ли си? — Изглежда загрижен, помисли си вбесена. Загрижен ли!?

— Смешно е, че питаш!

Дълбокият му глас стана по-твърд и нетърпелив.

— Алина, какво, по дяволите, става? Говориш, като че ли...

— Как очакваш да говоря, мошенико? — Почти изкрещя. Не! Трябваше да си наложи да бъде студена и отчуждена. Не желаше по този начин да изпусне нервите си. Той не трябваше да разбере колко много е спечелил!

— Спри, Алина! — заповяда, сякаш имаше работа с истерична жена. Всъщност, така и беше. — Успокой се и ми кажи какво се е случило. По дяволите, искам да съм до теб! Спокойно ми кажи какво е станало. Надявам се, не си се състаряла от тъга по мен? — опита се да разведри настроението той.

— Разбира се, че бях добре. Но това беше, преди да разбере какво си направил. Добре бях, нали? Ти си въплъщение на онзи дявол Франческо! Груб, безпощаден. Използваш жените и след това си отиваш. Как се осмели да се отнесеш така с мен, Джаред Трой! Вярвах ти! Аз ти вярвах!

От другата страна на линията последва мълчание. Сякаш Джаред наистина се опитваше да разбере какво се е случило. Ще продължи ли да разиграва сцената? Не разбира ли, че е открила какво е направил?

Накрая той каза твърдо:

— Алина, връщам се в Санта Барбара. Казах ти. Не си тръгвах завинаги.

— О, твоето заминаване си бе в реда на нещата. Като взе филма ми! Никога не бих повярвала, Джаред! Никога през трите месеца, докато си пишехме, не бях допуснала, че ще... ме прелъстиш и след това ще откраднеш филма! Мислех, че ще ми се сърдиш за това как съм го взела. Мислех дори, че ще ме преследваш да ти го върна. Допусках, че някак ще ме ухажваш, за да ти го дам. Но никога не съм мислила, че си способен да го откраднеш!

— Да открадна филма! Нямам понятие за какво говориш! Успокой се и ми кажи всичко подред. Искаш да кажеш, че филмът е изчезнал?

— Ти отлично знаеш това! Ти го открадна!

— Дявол да го вземе! Алина, ще изгубя самообладание, ако не започнеш да се държиш разумно. Кажы какво се случи. Започни отначало и говори логично. Ако не се овладееш и не ми разкажеш цялата история последователно, кълна се ще...

— Какво ще? Имаш нахалството да ме заплашваш след всичко, което направи! — Не можеше да се овладее. — Но имам новина за теб, Джаред Трой. Не си спечелил още всичко! Това не е единственото копие на филма!

— Да, не съм...

— Не! Оригиналът е в сейф в банката. Занеси твоето копие в лабораторията и го чети... крадец такъв! Ще работя ден и нощ! Няма да си първият, публикувал края на историята! И като си помисля, че щях да ти предлага да работим заедно!

— Наистина ли? — попита много внимателно той.

— Сигурно би ти доставило голямо удоволствие. Дава ли ти мъжко самочувствие тръпката, че напълно си ме измамил? Спа с мен само, за да подсладиш окончателната си победа? Или прекара известно време в леглото ми, за да можеш да тършуваш в кабинета?

— Разбирам. — Гласът му прозвуча замислено. — Значи съм намерил филма в кабинета. Вероятно миналата нощ, когато гледах портрета на Батиста?

— Не се прави на невинен! Отидох да взема филма от касетката тази вечер и го нямаше. Знаем всичко, Джаред! Кълна се, ако беше наблизо, щях да хвърля нещо по теб!

— Кофата с боклука?

— За начало! Мога да те удуша, разбираш ли това?

— И адът не би се сравнил с... — иронично започна да цитира той.

— Не се подигравай с мен! Ти си... един долен мошеник! Хитър крадец, който приспива вниманието на хората, като ги прелъстява! „Пъстрата котка“ е най-доброто име за теб! Щях да позвъня на полицията да те арестуват, ако не беше... — Тя млъкна и объркано стисна зъби.

— Ако не беше фактът, че получи филма под фалшив претекст? — студено добави Джаред.

— Не се опитвай да се изплъзнеш, като обвиниш мен! Нищо не съм направила в сравнение с начина, по който ти го взе!

След малко той попита:

— Наистина ли щеше да ми предложиш да работим съвместно върху филма?

— Продължавай, подигравай се на глупостта ми! Заслужавам си го! Но това е единственото удовлетворение, което ще получиш! Аз ще напиша последната статия за Батиста и Франческо и тя ще докаже, че той не е бил допуснат обратно в къщата ѝ! Сега съм повече от всякога сигурна в това!

— Защото се чувстваш измамена като нея?

— Няма нужда да говориш толкова мило и разбиращо, по дяволите! Не можеш да ме измамиш. Нито частица от теб не е способна на съчувствие. Ти си гаден, долен крадец! Проклет кондотиер, който използва жените и взема, каквото си поиска. Трябваше да го предположа! Знаех го! Защо допуснах... — За свой ужас Алина почувства, че гласът ѝ затрепери. Не, няма повече да плаче!

— Това ли е всичко?

— Какво искаш да кажеш?

— Това ли е целият списък с обвинения? Значи тази сутрин съм се измъкнал с микрофилма ти?

— След... след като просто ме прелъсти!

— Това беше най-добрата част!

Алина избухна в безумна ярост:

— Предупреждавам те, Джаред Трой, не смей повече да се доближаваш до мен! Не се опитвай повече да използваш „Елдън енд Кори букс“ за своите издирвания! Не пиши повече никакви писма и не мисли, че ще си първият, който ще публикува статията!

— Чувам всичко, което ми казваш, но ти отлично знаеш, че изобщо няма да се съобразя с това. Утре вечер ще бъда в Санта Барбара и ще решим всичко веднъж и завинаги!

Беше толкова арогантно сигурен в себе си, че Алина изкрещя:

— Можеш да ходиш, където искаш. Бих ти казала къде, ако не беше възпитанието ми. Не мисли обаче, че те очаква нещо добро, ако се появиш на вратата ми още веднъж! Чудно! Защо ще идваш. Нали взе това, за което беше дошъл!

— Очевидно, не съвсем — рече тихо той.

— Не се опитвай да играеш докрай ролята на Франческо — прекъсна го тя злобно. — Веднъж ти споменах, че винаги се уча от грешките си. — Изведнъж някаква ужасна мисъл просветна в главата. — И ако си мислиш, че ще ме измамиш още веднъж, за да сложиш ръка и на оригинала, ти си направо луд!

— Единственото, на което искам да сложа ръка, си ти! Ако мислиш, че знаеш как се е чувствала Батиста, можеш да се обзаложиш, че знам какво е минавало през ума на Франческо. Веднъж ти казах, че вероятно я е напердашил, след като се е върнал.

— Той никога не е влязъл повторно там!

— Направил го е! Също, както аз ще вляза утре вечер. — Гласът му беше груб. Явно търпението му се бе изчерпало.

— Никога!

— И когато го сторя — продължи, без да ѝ обръща внимание, — ще те накарам да се откажеш от всяка своя дума. Не съм откраднал скъпоценния ти микрофилм, малка свадливке! Въпреки че приемам едно от обвиненията — наистина прекарах нощта в леглото ти. И ще прекарам там и утре вечер. Едно по едно ще измъквам извиненията ти! — И хлопна слушалката, преди Алина да може да направи това първа.

Тя гледаше апарата, готова да го стовари върху главата му, ако ѝ се мерне пред очите. Как се осмеляваше!?

Отвратена и отчаяна, тя се хвърли върху възглавниците на дивана. Бе се осмелил, защото бе арогантен, безскрупулен, груб и във всяко отношение, кондотиер! А тя направи същата грешка като Батиста.

Дали Батиста е чувствала Франческо толкова близък? Любил ли я е страстно, карал ли я е да се чувства като най-скъпото за него същество? Казвал ли ѝ е, че само тя може да запълни пустия му живот? Или е използвал ума и тялото си, за да я подчини изцяло под своя власт? Вероятно е било така, помисли Алина тъжно. Нито тя, нито Батиста са могли да се съпротивляват на съдбата.

Но той няма да има втори шанс. И двете са срещнали мъже, които не са оправдали доверието и любовта им. Но втори път не са успели да пречупят упорството им и да прескочат преградите! Не се бе случило преди петстотин години, нямаше да се случи и сега!

Няма да допусне отново Джаред в живота си! Няма да позволи да съсипе нейния свят, съграден с толкова търпение и лишения!

СЕДМА ГЛАВА

Алина се събуди на другата сутрин със спасителната мисъл, че има покана за изложба в местна галерия. Откриването беше обявено за вечерта. Художничката Селест Ашър ѝ беше приятелка и Алина имаше намерение да я посети. Това ще е чудесна причина да избегне възможна среща с Джаред.

През целия ден си казваше, че едва ли щеше да има смелост да се появи, така че излизането ѝ съвсем не можеше да се нарече бягство. Докато се обличаше вечерта, ѝ мина през ума, че дори и да дойде на вратата, просто няма да пожелае да го изслуша. Не понасяше някой да се преструва на невинен.

Освен да отиде на изложбата, можеше да започне и работа с оригинала на микрофилма. През деня не ѝ достигна сила да излезе и да го вземе. Сега вече бе късно и банката бе затворена.

Независимо от твърдото си намерение да види филма, колкото се може по-скоро, не беше още в състояние. Чувстваше се потисната. Отчайваше я мисълта, че Джаред вече работи със своето копие. Все още не бе отзвучал гнева ѝ.

От ярост бузите ѝ пламтяха, очите ѝ неестествено искряха и мятаха искри. Крайчецът на устните ѝ язвително се свиваше.

Черната блуза с висока яка, съчетана с дълга тясна черна пола, подчертаваше мрачния ѝ вид. Като единствено украшение сложи сребърния колан с тюркоазите и зави косата си на лек кок. Изглеждаше така, както се чувстваше: неестествено студена.

Убедена, че е постъпила правилно, Алина влезе в претъпканата галерия. Моментално се потопи в приглушената снобска атмосфера на артистичния елит. Наоколо кръжаха екстравагантно облечени хора. Пийваха шампанско и правеха изключително претенциозни коментари върху творбите. Виното очевидно се раздаваше с широка ръка. Често насаме с Алина Селест беше споменавала, че тази щедрост допринася за увеличаване броя на положителните отзиви.

— Алина! Толкова се радвам, че дойде! Заповядай шампанско, а после искам да те запозная с Джефри.

— Здравей, Селест. — Алина се усмихна и взе чаша от стройната като статуя художничка. Червената ѝ буйна коса ограждаше привлекателно лице и ѝ придаваше вид на лъвица. Живите ѝ сини очи пламтяха със сила, която се материализираше върху платната ѝ. Облечена в блестяща, обшита с пайети зелена дреха, Селест, както винаги, излъчваше енергия и добро настроение.

— Изглежда върви успешно.

— О, да. Рандъл смята, че ще натрупам богатство тази вечер. Вълнуващо е, нали? — Засмя се с огромно удоволствие и повлече Алина към един мъж с брада, стеснително изправен в ъгъла. Вероятно беше четири-пет години по-млад от тридесет и три годишната Селест.

— Рандъл беше собственикът на галерията, нали?

— Да, онзи изискан мъж в тъмния костюм. Страшен сладур е. Прилича ми на твоя съдружник.

— Ник? — Алина се засмя.

— Виж, мила, винаги съм очаквала между вас да се получи нещо повече от партньорство. Ник Елдън е точно твоят тип. Изискан, образован, добре възпитан. Имате и много общи интереси в работата си.

Алина примига, без да може веднага да обясни на Селест приятелските си отношения с Ник. Замислено отпи от шампанското и рече:

— Двамата сме приятели, но никога не е имало и намек за нещо друго. Той е някак си потаен. Доста отдавна работим заедно и до днес не мисля, че го познавам добре.

— Изцяло е отдаден на книгите?

— Предполагам, това е едната му страст. Той се влюбва във всеки рядък екземпляр, но това не е всичко... — Тя се поколеба за момент, опитвайки се да ѝ обясни точно. — Звучи нелепо, но понякога имам чувството, че в него са събрани двама мъже. Въпреки че не знам нищо за неговото второ аз. Никога не съм го откривала напълно. Понякога ми се струва, че щом излезе от магазина в обществото, той просто се превъплъщава в друг човек.

— Да не би да е хомосексуалист — предположи Селест.

Алина махна с ръка.

— Никога няма да узная. За мен има значение това, че ме въведе в бизнеса и е изключителен учител. Много добре се справям като съсобственик на магазина. Невероятно щедър е по отношение на моите комисионни от сделките.

— Всъщност той не ти продаде половината магазин. Доколкото си спомням, трябваше да вземеш доста голям заем, за да го купиш.

— Заслужаваше си. Кажи ми нещо за Джефри, преди да ни запознаеш. Изглежда истински нещастен тук.

— Намерих го на плажа преди два дни — обясни художничката безгрижно и нежно погледна към мъжа в ъгъла.

— Някаква плаваща останка от потънал кораб, изхвърлена от прилива? — Беше свикнала с чудатостите на приятелката си.

— Той е такова вдъхновение за мен!

Вечерта бавно напредваше. Алина се помъчи да забрави своите проблеми. Внимателно слушаше един приятел режисьор за интригите, които са скроили, за да не приемат филма му за фестивала в Кан. Сетне беше отвлечена от малка група художници, които оживено спореха върху достойнствата на нюйоркската живописна школа. В бъркотията изгуби нишката на разговора. Накрая ѝ омръзна и се качи на колата и подкара към къщи.

Партито на Селест беше чудесно бягство, но не я отклони напълно от проблемите ѝ. Какво ли правеше Джаред сега? Наистина ли ще има нахалството да се появи?

Отговорът получи веднага, щом видя заплашителните очертания на черното ферари, паркирано на тротоара пред къщата.

Първата ѝ реакция беше паника. Дълбоко в себе си знаеше, че ще изпълни заканите си. За момент уплахата измести ужасната болка от измамата. Беше готова да продължи покрай къщата. Би могла да отседне в мотел...

Но още докато обмисляше този вариант, несъзнателно спря зад неговата кола. Това е неин дом и не може да бъде заставяна да бяга!

Докато гасеше фаровете и изключваше мотора, се заслушваше напрегнато. Ръцете ѝ трепереха от цялата тази глупава...

Но къде беше той? Защо не излизаше да я посрещне? В колата му нямаше никой.

Измъкна се от предната седалка и тръгна към входа. Наистина бе дошъл. Защо? Отключи. Къщата тънеше в мрак. Къде, по дяволите, бе?

Да не би да ѝ е скроил някакъв номер в тъмното? Не, не беше в стила му. Обикновено бе директен.

Тръсна глава при тази мисъл. Явно го познаваше добре. Или поне така смяташе. Що за идиотска мисъл? Предсказва поведението му само, защото си е разменила с него дузина писма и е преспала веднъж!

Без да може да обясни защо, може би от страх, Алина обиколи стаите, като навсякъде светна лампите. Сякаш търсеше престъпник. Напрежението ѝ растеше.

Изведнъж съзря светлина в градината и се сети, че не беше светвала лампата във вътрешния двор. Тръгна към френските прозорци със съвсем сигурно предчувствие.

Джаред чакаше там. Седеше на масичката от ковано желязо и небрежно преглеждаше списание. Алина се втренчи в тъмокестенявата му коса, която блестеше на светлината.

Спокойствието му отново я паникьоса. Как се осмелява да я чака така спокойно? Вероятно е заобиколил къщата и е прескочил задната ограда откъм градината. Седеше, сякаш бе най-невинният човек на света.

Внезапно той вдигна очи и се видяха през стъклото. Дъхът ѝ спря от погледа, който ѝ отпрати — дълбок и блестящ.

Изведнъж той се усмихна загадъчно, изпълнен с твърда мъжка решителност. Алина се вцепени.

— Все пак бе достатъчно разумна да си дойдеш сама вкъщи. — Гласът му се чуваше добре през полуотворения прозорец. — Страхувах се, че ще трябва да участвам в двубой с някой невинен човечец, когото би могла да довлечеш тук, за да се защитиш от мен.

— Не се нуждая от защита, Джаред Трой. Единствено трябва да държа тази врата заключена. Ако искаш да прекараш нощта в градината, моля. Въпреки че е малко студено, когато падне мъглата.

Джаред лениво се надигна и пхна ръце в тесните си джинси. Джинсите я изненадаха. Заедно с разкопчаното кожено яке и отворената карирана риза, те го правеха да изглежда още по-опасен. Като че ли лустрото на цивилизацията беше отпаднало. В съзнанието ѝ се появи образът на Франческо, както е изглеждал на Батиста в бойни доспехи.

— Но аз няма да съм навън, когато се появи мъглата, нали? Ще бъда в леглото ти и ще слушам колко се радваш, че съм се върнал в

Санта Барбара.

— За нищо на света!

— Пусни ме, Алина.

— Посочи ми поне една причина за това — просъска тя, като усети, че гневът и страхът започват да пълзят по гърба ѝ.

— Не съм откраднал микрофилма ти. Каква друга причина можеш да изтъкнеш за отказа си?

— Само ти си могъл! Единственият, който има мотив и възможност.

— Права си за мотива. Вероятно ние сме единствените на този свят, които наистина се интересуват какво се е случило между двамата любовници от Ренесанса. И все пак не съм взел филма. В онази нощ мислех само за теб.

— Какво правеше в кабинета? — Отчаяно искаше да не стои там пред нея. Тя беше готова да му повярва, независимо от доказателствата. Вътрешната ѝ слабост я вбесяваше още повече.

— Казах ти. Станах за чаша вода и влязох да погледна портрета. — Той безшумно започна да се приближава до прозореца. — Повярвай ми. Знаеш, че и ти искаш това. Нека вляза и ще разсея всичките ти съмнения.

Искаше ѝ се да му изкрещи да не я гледа така, да не ѝ говори с този хипнотизиращ глас. Защо стои и го слуша?

— Махай се. Няма да имаш втори път шанс да ме използваш.

Той натисна дръжката на вратата, но тя глухо изтрака.

— Отвори вратата, Алина — заповяда той меко.

Погледите им отново се срещнаха и Алина усети неговата силна воля. После бавно поклати глава в знак на отказ. Обърна се и излезе от стаята, като загаси лампата след себе си.

Не се осмели да остане повече и да го предизвиква. Не знаеше защо е така унижително слаба, но я плашеше несигурността ѝ. Прав бе. Искаше ѝ се да му вярва.

Стигна до кухнята, когато чу шум от счупено стъкло. Разбра, че Джаред е разбил един от малките френски прозорци.

Като се завъртя бързо, тя се подпря на белия, облицован с плочки плот зад нея. Чувстваше се като малко подгонено животинче. Трепереше от страх и яд едновременно. Трябваше да се сети, че ще се опита да докаже силата си пред нея.

В следващия момент той се появи на вратата на кухнята и се облегна на касата с такава небрежно заплашителна стойка, че я накара да побледнее.

— Чудя се — язвително промърмори той, — дали Франческо е проникнал толкова лесно в онази вила.

Накрая тя се съвзе и рече:

— Съмнявам се. Батиста е живяла в епоха на насилие. Вилата ѝ е била добре защитена срещу нежелани гости.

— Толкова ли съм нежелан? А така ме желаше миналата нощ.

— Стой далече!

Джаред не ѝ обърна внимание.

— Не разбираш ли, че нищо не може да ме държи далеч от теб? След като съм те чакал толкова и особено след миналата нощ.

Инстинктивно Алина започна да се отдалечава, като се плъзна покрай кухненския плот, без да сваля очи от него. Джаред смени посоката, за да я пресрещне.

— Няма да ме убедиш в нищо, особено в невинността си, ако... ако ме нападнеш! — Паниката я обхващаше отново.

— Недей даже и да сънуваш, че ще те нападна. Смятам да те любя.

Той бързо скъсяваше дистанцията помежду им. В следващия момент щеше да я настигне и да я сграбчи. Тя разбираше, че не може да го спре. Искаше да я подчини физически, като действаше според древния мъжки принцип, че с всяка жена можеш да се справиш чрез сила.

Алина изгуби самообладание. Обхваната от неистова ярост тя се обърна, грабна една чинийка от плота и я захвърли срещу него, без да мисли. Спусна се да бяга, като чу шума от счупения съд зад гърба си. Зад нея прозвуча тиха ругатня и тя се запита дали не го е улучила. Но той се приближаваше с бързи крачки като голяма котка, преследваща плячката си. Тя изтича през хола. Тясната пола спъваше движенията ѝ.

Вмъквайки се в кабинета, бързо се завъртя и хлопна вратата, преди да я заключи. Но вече беше късно. Една силна ръка хвана дръжката и я натисна, докато тя едва удържаше напора му от другата страна.

— Проклет да си! Махай се! Нямах право да...

— За правата ще говорим по-късно. — Той с явна лекота щеше да преодолее съпротивата ѝ.

Не можеше да му противостои. Очите ѝ бързо зашариха из стаята за оръжие. Сетне бързо отскочи и се хвърли към противоположната стена, запълнена с висока до тавана библиотека. Джаред показа лице през вратата. Тя не се колеба. Беше вече отишла твърде далече и можеше само да продължи в същия дух. Грабна най-близкия предмет от лавицата, малък бронзов свещник, и го запрати по него.

— Спри, Алина! Най-накрая ще те нашибам с колана си! — Едва успя да улови с една ръка свещника той и очите му мятаха мълнии.

Алина хвана още някаква вещ, този път купа, инкрустирана с емайл.

— Махай се, Джаред!

— Ще платя всичко, което хвърляш по мен, малка дяволска котка!

Купата изсвистя на няколко сантиметра от главата му и се разби с трясък в отсрещната стена. След нея полетя речник.

Раздразнението му прерасна в нещо много по-заплашително. В присвитите му очи съзря студена ярост и изпита перверзно удоволствие да го види толкова ядосан, колкото беше самата тя.

— Мислех, че си друг! — Започна да го дразни, като запрати по него следващия предмет. — Наистина ме измами, мошеник! Достави ли ти голямо удоволствие?

Последният удар го улучи в гърдите, но Джаред продължи да напредва. Лицето му решително се изопна. Просъска, докато улавяше следващата книга:

— Защо си мислила, че съм различен? Защо си смятала, че можеш да ми вярваш?

— Смятах те за честен човек!

— Нали ме мислеше за въплъщение на Франческо! Откъде, по дяволите, вярваше, че съм нещо по-добро от него?

— Както и Батиста е мислила, че е срещнала мъж, на който да се довери. Но ти ме измами! Всички тези писма ме караха да мисля, че се интересуваш от доказателства за тезата си. Всъщност, през цялото време си ме мамил, за да ме прельстиш!

— Наистина ли?

— Знаеш, че е така, дявол да го вземе! Подведе ме, накара ме да мисля, че те познавам. Накара ме да повярвам, че си единственият мъж на света, който ме разбира! А после използва всичко това срещу мен! Откри слабостта ми и я използва! Само, за да вземеш филма. Никога няма да ти простя!

Несъзнателно, той отби едно списание по история на Ренесанса, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Знаеш, че е точно обратното. Ти беше прелъстителката!

— Това е нелепо!

— Бих искал да е така. Но истината е друга. Ти направи да повярвам в теб — единствената жена, която ме разбира, ха! Оказа се, че не съм прав, нали?

— Сега вече отлично прозирам същността ти!

— Не! Ако беше така, щеше да знаеш как ми действат обвиненията ти!

— Какво? — Тя се взря в него, потресена от горчивите му думи. — Опитваш се да ми кажеш, че аз те наранявам, след като разбрах истината!

— Един мъж обича да мисли, че неговата любима му вярва — прошепна Джаред, докато срещу него летеше друга вещ.

— Не съм твоята любима! Не съм ничия!

— Не беше до нощта, когато ми се отдаде. Алина, малка сръдливеке, остави тази поставка за книги и ме погледни. Наистина ли мога да се отнеса толкова лошо с една жена? Наистина ли вярваш, че съм откраднал микрофилма, за да публикувам пръв? Ако имах нужда от това, щях да ти го поискам. Но никога не бих го откраднал!

Алина притисна до гърдите си поставката за книги, вперила поглед в него. Започна да се колебае между молещия му глас и гневната откровеност в очите му.

— Ти трябва да си го взел.

Той поклати глава.

— Знаеш добре, че бих използвал други средства.

Протегна ръка и внимателно отстрани предмета от ръцете ѝ. Тя стоеше безучастна и напълно объркана. Не можеше да съвмести факта на кражбата с повика на инстинктите си. Отчаяно искаше да повярва, че е невинен.

Не можеше да пренебрегва и това, което знаеше за него от писмата. Дълбоко в сърцето си бе убедена, че е прав. Не би откраднал. Просто не бе в стила му. Имаше гордостта на Франческо. Никой истински мъж не би паднал толкова ниско!

— О, Джаред! — промълви неуверено. Погледът ѝ издаваше дълбоко възмущение. — Сигурен ли си, че не си го взел?

Той почти се усмихна, чертите на лицето му се смекчиха.

— Абсолютно!

Алина затвори очи и пое дълбоко въздух. Пак рискуваше...

— Можеш да ми вярваш, скъпа — прошепна той, без да я докосне. — Мога да те пердаша от време на време, но никога няма да те измамя. При никакви обстоятелства.

Хуморът в нежната му заплаха достигна до нея и тя облекчено въздъхна. Гневните искри в очите ѝ угаснаха.

— О, Джаред!

Хвърли се в ръцете му, като трепереше от завладелите я чувства. Зарови лице в якето му. Той я подхвана здраво, притисна я и също въздъхна с облекчение. Погали я по врата.

— Всичко е наред. Разбирам как се чувстваше.

— Наистина ли?

— Знаеш, че те познавам достатъчно добре. Ясно ми е какво значи за теб изчезването на филма и единствения предпологаем крадец да съм аз. Толкова дълго си се пазила, за да отдадеш сърцето си на човек, който отведнъж отмъква всичко.

— Не беше само, защото си взел филма. — Гласът ѝ прозвуча гальовно.

— Разбирам и това. — Извади фибите от кока ѝ и с едно нежно движение разпусна блестящата ѝ кафява коса по раменете. Не спираше да ѝ говори нежно.

— Мислиш, че не знам, колко много от себе си ми даде през нощта?

— Страхувах се...

— Но вече не? — прекъсна я той с надежда.

— Не.

И това бе истина. Джаред не беше крадец. Как можа да си го помисли. В някои отношения наистина го познаваше добре.

— На какво се усмихваш? — Усети промяната в настроението ѝ.

— На това, че и двамата се познаваме достатъчно добре. Беше толкова сигурен относно моите чувства, а сега аз се учудвам как изобщо съм могла да те сметна за крадец. Бях много ядосана...

— На себе си?

— Предполагам.

— Батиста е добра учителка, нали?

Алина вдигна рамене.

— Най-добре е мъжете да се държат на разстояние и под контрол.

— Нещо, като дресирани зверове? — шегуваше се Джаред, а в очите му тлееше страст.

— Точно така — потвърди тя, като отговори на погледа му. Устните ѝ се извиха в несъзнателна покана.

Но вместо да ѝ отговори, той стана сериозен.

— Толкова ли беше ядосана, когато откри изневярата на бившия си съпруг?

— Искаш да кажеш дали запратих половината от книгите в библиотеката върху главата му? Не... Просто си събрах багажа и си тръгнах.

— И той не те последва?

Тя наведе настрани глава, усетила очакването в гласа му.

— Разбира се, не. Ричард гледа философски на нещата. Просто прие моето решение. Никога не би помислил да упражни сила, дори и да искаше да се върна.

Тя самата изобщо не бе го искала. Бе изпитвала само отвращение и безкрайна досада.

— Но сега знаеше, че ще се върна, нали? — Ръката му галеше косата ѝ.

— Да, знаех.

— Затова те нямаше, когато дойдох. Между другото, къде беше?

— Мисля, че сега не е подходящо да те предизвиквам като ти кажа, че съм била с друг мъж.

— Не, ако не искаш да изпълня мъжествените си закани отпреди малко!

— Бях на една изложба на една приятелка художничка в града.

— Аха. Реши, че съм се уморил да те чакам и си дойде?

Алина прехапа устни.

— Да, помислих си го, но щом видях колата ти пред къщи...

— Ти не се довери на сърцето си, защо? Не знаеш ли, че не можеш и не искаш да избягаш. Неизбежно бе. — Той се наведе, взе я на ръце и я притисна към себе си.

— Джаред? — В очите ѝ се появи болка. — Джаред, извинявай, задето те заподозрях.

— Вече си извинена.

— Как?

— Никога не съм преставал да си мисля, че ми вярваш, въпреки всички доказателства. Ти все още имаш само моята дума.

Тя докосна с пръсти устните му.

— Това е достатъчно.

Джаред се наведе и нежно я целуна по врата.

— Благодаря ти, Алина.

ОСМА ГЛАВА

Целувката, започнала с благодарност, продължи с нарастваща страст. Отметнала назад глава, с коса разпиляна по ръката му, Алина затвори очи и се остави на чувствата си. Главата ѝ леко се замая и тя не разбра как я понесе към спалнята. Но Джаред не я положи на леглото. Остави я леко в едно кресло до прозореца. Когато отвори очи тя, го видя коленичил пред нея да сваля обувките ѝ.

Тя се усмихна и зарови ръце в косата му.

— Какво ти е смешно? — погледна я той.

— Мислех, че днес дойде в бойно облекло, но...

— А нямаше ли сражение? — Остави обувката на пода и ироничната му усмивка отново се появи. — Едва сега мога да оценя какво е минало през главата на горкия Франческо! Влизането в къщата е най-леката част!

— Не прави никакви заключения за тях двамата по това, което се случи между нас! — Упрекна го тя и сърцето ѝ се разтуптя. — Това е съвсем различна ситуация.

— Да, така е. Абсолютно различна! — Обхвана лицето ѝ с длани и го приближи към своето.

Целуна я бавно, като разтвори устните ѝ и потърси жадно топлината на устата ѝ. Алина се разтрепери.

Джаред продължи да я съблича. Неговите ръце също трепереха, докато откопчаваше копчетата на черната ѝ блуза. Наведе се, за да я измъкне от раменете, и зацелува голите ѝ малки гърди.

— Заслужаваше си да се мине през този артилерийски огън в библиотеката. През цялото време само за това си мислех...

— Толкова ли беше сигурен, че ще ме склониш? — Пръстите ѝ се плъзнаха под яката на якето му и се вкопчиха в раменете му.

— Нямаше начин. Толкова копнеех по теб, че... — Той галеше зърната ѝ, сетне плъзна ръце към ципа на полата.

След миг остана гола и нежното ѝ тяло заблестя на бледата светлина на нощната лампа. Все още бе коленичил в краката ѝ и с

чувствени движения я милваше. После започна да целува бедрата ѝ с чести парещи целувки.

Тялото на Алина отмаля и тя премрежи очи. Възбудата преминаваше през цялото ѝ същество. Обичаше го, обичаше го със сигурност. Осъзна, че никога преди това не бе обичала. Затова толкова лесно играеше ролята на Батиста, на жена, която не иска да се омъжва. Никога в живота си така отчаяно не бе имала нужда от някого.

Бавно започна да го съблича. Смъкна якето на пода и заразкопчава ризата. Не ѝ помогна, остави я сама да стигне до колана на панталоните. Сетне нетърпеливо се изправи и бързо свали сам останалите си дрехи.

Алина очакваше да я премести на леглото, но вместо това, Джаред коленичи пред нея и разтвори краката ѝ. Замилва бедрата ѝ с плавни движения, докато тя не заби нокти в гърба му.

— О! — изстена тя, след като устните му последваха ръцете. Достигна до най-чувствителното място и продължи целувките с нарастваща страст.

— Джаред, моля те!... Господи, ще полудея!

— Така те искам! Дива от желание, колкото и аз.

Продължи да я целува, пръстите му нежно се движеха от бедрото до под коляното. Алина усети, че той благоговее пред тялото ѝ. Дъхът ѝ секна. Желаше я много, много силно. Дали я обичаше? Разбира ли какво е любовта? За нея това бе съвсем ново чувство...

Наведе се напред и целуна врата му точно, когато бе сложил ръка там, откъдето идеше огъня на възбудата ѝ. Явно почувства как се разтрепери цялата и чу страстните ѝ стонове.

Веднага реагира. Бързо се изправи, грабна я и почти грубо я положи върху себе си.

— Ела, скъпа моя, малка моя страстна заядлилке! Искам да усетя как ме желаеш!

Отмина мигът на обожание. Завладя го почти хищна мъжка страст. Алина отговори инстинктивно, задръжките ѝ изчезнаха и тя започна бързо да го целува. Ръцете ѝ опипваха цялото му тяло, усещайки силата му. Проследи гръдния му кош с устни, стомаха и продължи по-надолу в най-интимна милувка.

— Знаеш ли как се чувствам? — Той бе заровил пръсти в косата ѝ. Опъваше я едновременно с нежност и сила, което издаваше

възбудата му. — Никога не съм желал жена толкова силно! Мислех за теб, опознавах те, четях писмата ти, сякаш бяха любовни послания...

— О, Джаред! Никога не съм знаела какво е това, не съм усещала такава страст, така... те желая... — Почти каза: „Така те обичам“, но един тих глас ѝ прошепна, че е още рано, чувствата ѝ бяха крехки. Той още не бе произнесъл думата, значи трябваше да почака.

— Ела по-плътно до мен и задоволи желанието ми — прошепна и силните му ръце я сграбчиха през кръста. Намести я върху себе си нежно, но властно.

Когато телата им се сляха, тя леко извика. Джаред издаде звук на върховна наслада. Стисна здраво заоблените ѝ бедра и започна ритмично да я движи.

Отдадоха се на възбудата от движението, силно притискащи се един към друг. След миг изгарящата ги страст избухна в огън, който ги погълна...

Мина много време, преди Алина да се върне към действителността. Все още лежеше върху Джаред и влажните им тела, бяха преплетени в прегръдка. Вдигна сънено глава и с неохота се отмести от гърдите му.

— Умееш да се извиняваш ужасно приятно — каза той и разроши косата ѝ. — Готов съм на всичко, за да получа такива извинения.

— Това не беше извинение!

— А какво? Поздравление за добре дошъл?

— Нещо такова. — Алина се надигна, но Джаред използва това и леко я обърна по гръб на килима.

Силната му ръка галеше корема ѝ, а очите му се наслаждаваха на тялото ѝ. Тя се смути, независимо от случилото се преди малко. Той се усмихна, като видя как порозовява тялото ѝ. Подпря се на лакът и целуна връхчетата на гърдите ѝ.

— Ще свикнеш.

— С какво?

— С това, че обичам да те гледам.

— Наистина ли, Джаред? — попита невярващо щастливо тя.

— Разбира се!

— Точно в този момент би трябвало да ме гледаш с обожание и благодарност — укори го тя.

— А не с очи на сладострастник? — Повдигна вежди, престорено объркан.

— Не, за Бога!

— Ще опитам — обеща сериозно той.

— Нещо ми подсказва, че не умееш да модифицираш поведението си — въздъхна Алина.

— Модификация на поведението е термин, който могат да употребяват твоите образовани учени. Ние, бизнесмените, сме по-директни. — Обърна се по гръб с ръка върху бедрото й.

— Искаш да кажеш вие, кондотиерите.

— М-м, да.

Той се загледа в тавана и тя разбра, че мисли за нещо друго.

— Какво има?

Поколеба се, преди да й отговори.

— Разбираш, че независимо от всичко, което се случи между нас, все още съществува един проблем.

— Мислех, че за мъжете сексът решава всичко.

Усмихна се с бързата си, открита усмивка, но очите му останаха сериозни.

— Не всичко. Поне в този случай.

— Говориш за изчезналия микрофилм? — спомни си фактите тя.

— Ако аз не съм го взел, Алина, въпросът е кой го е направил? Ти беше права в едно. Ти и аз сме единствените в света, които се интересуват толкова много от Батиста и Франческо, че да използват непозволени методи.

Тя направи гримаса.

— Смяташ ли непрекъснато да ми напомняш за некоректното ми поведение?

— Само в специални случаи, когато искам да те дразня... О-о!

— Та, какво искаше да кажеш? — Алина го оципа леко по гърба.

— А, да. Въпросът е кой би се интересувал от филма.

— Вълнуващо е да знаеш, че няма никой на света, който да има мотив или възможност да го открадне.

— Освен мен.

— Не започвай отново!

— Доволна си, че не съм, нали?

Тя се усмихна щастливо, като си помисли да поприкрие любовта си. За всеки случай.

— Да.

Известно време той я гледа, сетне отново се върна към проблема. В погледа му забеляза благодарност и облекчение. Усмихна му се подканващо.

— Не ме гледай така, скъпа. Трябва да помисля. Казваш, че имаш оригинала на филма?

— Веднага след като го получих, направих копие. Не бих се осмелила да се върна обратно при Молина и да моля за повторно филмиране на писмата, ако оригиналът се повреди.

— О, щеше да го направиш. Вероятно щеше да му кажеш, че „клиентът“ ти, тоест аз, безотговорно го е загубил!

— Взела си вече поука — кротко го увери тя.

— Обзалагам се, че не си. Добре, добре! Така, че депозираният филм е оригинал, а не копие.

— Е, и?

— И аз не знам какво ще открием, когато го погледнем — продължи Джаред замислено, — но мисля, че трябва да направим това веднага щом утре отворят банката.

— Толкова ли си нетърпелив да разбереш, че не си прав за Батиста и Франческо? — подразни го Алина.

— Не, по-скоро съм нетърпелив да видя как се работи съвместно с изследовател, който знае как да се извини, след като му бъдат посочени грешките — отговори той и я прегърна нежно.

На другия ден тя излезе в по-дълга обедна почивка, като каза на Ник, че има работа в банката. Естествено, той знаеше за микрофилма. Когато откри писмата, бе твърде развълнувана, за да го запази в тайна. Не знаеше само, че е използвала името на Трой, за да получи съгласието на Молина за снимането на писмата. Не искаше партньорът ѝ да разбере, че е стигнала дотам. Не беше му споменала и за изчезването на копието. Първоначално, защото беше много разстроена от „измамата“, а после, защото Джаред я помоли да не споменава нищо.

— Защо? — попита учудено на закуска тя. Леко се намръщи при мисълта, че той започва малко разследване.

— Мога ли само да ти кажа, че така трябва?

— Едва ли — усмихна му се мило Алина.

— Как ще работим заедно, след като отказваш да се включиш в екипа?

— Не искам да съм само играч, щом ти настояваш да си капитан през цялото време!

Но накрая се съгласи да го послуша и не каза нищо на Ник.

Малкият ѝ спор с Джаред кой да бъде водещият, се оказа нещо съвършено незначително на фона на шока, който я очакваше в библиотеката. Нетърпеливо, но много внимателно нави оригиналния запис в апарата. От вълнение няколко секунди не можа да разчете нищо на екрана.

Изведнъж удивено се възря пред себе си. Това бе първа страница на книга от първите десетилетия след откриването на книгопечатането. Книга, почти от времето на Ренесанса, а не писмата от осемнадесети век.

— Джаред! Това не съм поръчвала. Дори не знам какво е! Това не са моите писма. — Гледаше изумено към екрана тя. — Това е книга на италиански, а не писмата на моя английски пътешественик!

— Вероятно от около хиляда и петстотната година — бавно промърмори той, като се наведе към старинния печат.

— Но защо Молина ми е изпратил това? Напълно безсмислено е! Чертите на лицето му се изопнаха.

— Ти нае външна фирма за филмиране там на място, нали?

— Да. Знаеш колко трудно Молина разрешава нещо от колекцията му да излезе дори за малко. Наех екип, който по-рано е работил за нашия магазин. Ник ги използва от години. Работят на място с камера и съответната техника. Изглежда са сбъркали материала за заснемане. Нищо не разбирам.

Ужаси я мисълта, че трябва отново да молят Молина за ново филмиране. Това не ставаше така лесно с богати и могъщи хора.

— Мислиш как ще се добереш до друго копие от писмата ли? — Джаред тъжно се усмихна. — Все още можеш да използваш името ми. Ще измислим нещо... — Той спря и потъна в размисъл.

— Какво има? Разпознаваш ли книгата?

— Да, мисля. — Прозвуча съвсем, съвсем тихо. — Тя е една от най-ценните в колекцията му. Странно, че фотографският екип е снимал именно нея по погрешка...

— Защо?

— Това е много рядък и ценен трактат върху военната история на Ренесанса, написан от историк от онова време. Молина ми спести много пари, като наддаде повече от мен на един частен аукцион миналата година.

— Какъв частен аукцион?

— Някои от хората, които биха дали дясната си ръка за тази книга, не бяха поканени. Собственикът беше едно много специално лице.

— Аха. Това е доста интересно, но не дава отговор на нашия въпрос.

Джаред замислено изключи апарата и започна бавно да пренавива лентата.

— Филмът е сгрешен... Но ние имаме копие на заглавие, което се различава от писмата по един много съществен признак.

— Какво искаш да кажеш? — Най-сетне тя започна да осъзнава абсурдността на положението.

— Наясно сме, че никой на света не се интересува от Батиста и Франческо, освен нас, нали?

— Да.

— Тук имаме филмирана книга, за която много хора биха платили огромни суми, за да се доберат до нея. — Той пхна лентата в кутийката.

— Но това е само микрофилм, а не оригинал.

— Страниците не бяха снимани случайно. — Джаред подхвърли кутийката във въздуха и ловко я улови, забелязвайки присвития ѝ поглед. — Това бяха онези листове, които могат да се използват от експертите за идентифициране на оригинала. Страниците с илюстрациите и онези с печатните грешки. Един бъдещ купувач би ги изследвал внимателно, за да се увери, че не става дума за фалшификат.

— Вероятно Молива смята да продаде книгата и е извикал екипа да снима страниците по същото време, когато са правили и моя микрофилм. Ако е станала размяна, значи, че този бъдещ купувач е взел писмата по погрешка. Снимачният екип е объркал двете ленти.

Той я погледна с такова съжаление, че ентусиазмът ѝ веднага охладня.

— Ако Молина искаше да продаде книгата, първия човек, на когото щеше да се обади, съм аз, повярвай ми!

Алина го гледеше недоумяващо, докато той я хвана за ръката и я помъкна към колата.

— Искаш да кажеш, че екипът е снимал без негово разрешение?

— Така изглежда. Веднага ще позвъня на Виторио от вас.

— Но, Джаред, аз не мога да отида вкъщи. Трябва да се върна на работа.

— Тогава ще те оставя пред магазина — съгласи се покорно, бързо се вмъкна след нея в колата и запали мотора.

Алина го погледна. Изглеждаше изцяло погълнат от случая. Лицето му бе крайно напрегнато.

— Джаред, много ли искаше да притежаваш книгата, когато се появи миналата година на аукциона?

— Много.

— Колко много?

Той сви рамене.

— Дотолкова, че пренебрегнах факта, че имаше някаква мътна история около предишния ѝ собственик.

— Искаш да кажеш, че си отишъл да купуваш открадната книга? Нищо чудно, че е било частна разпродажба! А отгоре на всичко ме критикуваш за методите ми на издирване.

— Не казвам, че е била открадната — запротестира възмутено той. — И разбира се, предишният ѝ собственик я е получил честно.

— Защо тогава казваш мътна история?

— Има няколко въпроса относно... ъ-ъ-м... това, как първият ѝ американски собственик я е получил...

— Да я чуя. Искам да разбера всички кървави детайли — саркастично заповяда тя.

— Никога не бих подхванал тая тема.

— Късно е. Ние сме съучастници...

— Съдружници — поправи я твърдо той. — Е, добре, щом държиш да знаеш. Това е едно от заглавията, което вероятно е било скрито от европейския си притежател през Втората световна война, за да не попадне у нацистите.

Алина кимна. Много произведения на изкуството и исторически паметници са били спасени по този начин.

— След войната тя е продадена на някакъв американски офицер и доколкото разбирам, не от първия ѝ притежател. Офицерът я скрива и я държи доста време, за да не се появи истинският ѝ притежател. След това книгата е продавана няколко пъти, винаги много дискретно. Никой не иска да привлече вниманието върху нея...

— За да не се предявяват законни претенции към нея?

— Точно така.

— Така че ти ще си първият, на когото Молина би я продал?

Той кимна.

— Значи филмовият екип е попаднал на нея по погрешка.

— Не съвсем. Също така не изглежда съвсем случайно филмирането специално на тези страници. След като разговарям с Молина ще науча сигурно повече.

Джаред спря колата на отбивката пред магазина и се наведе да я целуне. Мина ѝ през ума, че го направи някак привично като съпруг.

— Ще се видим след работа, скъпа.

Алина излезе от колата, махна с ръка и се запъти към магазина, където Ник я чакаше.

— Бизнес, а? — Усмихна ѝ се доброжелателно той.

— Решихме съвместно да работим върху Батиста и Франческо — обясни тя набързо и се запъти към бюрото си, за да не забележи смущението ѝ.

— Не е лошо. Джаред Трой е изключителен познавач на Ренесанса, а колекцията му е изключително ценна. За теб ще е по-добре да работиш заедно с него, отколкото сама.

Алина, прехапала устни, си мислеше за сутрешната изненада. Беше вече късно да дава някакви обяснения. Освен това, Джаред я бе помоли да мълчи. Успокои се и наведе глава над някакъв каталог.

Обаче шокът, който я очакваше, когато вечерта се върна вкъщи, беше значително по-голям от сутрешния с микрофилма.

Вместо да я поздрави с чашка питие и обяснение за някакво недоразумение с копието, Джаред я чакаше, опаковал багажа. Когато се приближи, той тъкмо изнасяше нейния куфар.

— Какво, за Бога... — започна тя, като замръзна от удивление. — Джаред, какво правиш? Къде отиваш с моя куфар?

— Идваш с мен в Палм Спрингс за няколко дни, скъпа — кротко ѝ обясни той, като слагаше куфара в колата. — Мисля, че взех всичко,

от което ще имаш нужда. Ако нещо ти трябва, ще купим там...

— Джаред! Какво говориш? Няма да ходя с теб. Нали съм на работа. — Тропна с крак ядосано и посегна към багажа.

Той ѝ препречи пътя и решително сложи ръце на раменете ѝ.

— Чуй ме, скъпа. Има нещо с тази книга. Може да стане опасно. Молина поема нещата в свои ръце и аз не искам да рискувам, докато нещата не се изяснят.

— Но какво общо има това с мен? — Гледаше неразбиращо тя угриженото му лице.

Джаред си пое въздух. Очевидно се колебаеше докъде може да ѝ се довери. Накрая се реши.

— Има вероятност партньорът ти да е замесен в това. Молина проверява нещата от своя страна. Но докато всичко не се успокои, искам да си на сигурно място при мен. И бих искал да си на много километри от „Елдън енд Кори букс“.

— Каква е връзката с Ник? — Веждите ѝ гневно се смръщиха. — Джаред, моля те! Не си с всичкия си!

— Ще ти обясня всичко по пътя — увери я и леко я побутна към къщата. — Да заключваме и да тръгваме.

— Стига си ми нареждал! Няма да ходя никъде, докато не разбера какво става тук! — заинати се Алина.

— Алина, мила моя! — Гласът на Джаред звучеше отчетливо и много, много твърдо. — Ако не влезеш в тази кола сама, аз просто ще те сложа вътре. Разбираш ли?

Кондотиерът показва ноктите си, помисли тя със закъснение. Толкова по съдружието!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Това ми прилича на отвличане — мърмореше ядосано Алина, докато ферарито бързо се придвижваше към Лос Анджелис.

— По ренесансов маниер — провлече Джаред, без да откъсва поглед от шосето.

— Можеш ли да разсъждаваш разумно? Какво ще кажа на Ник? Не мога да му се обадя и да му съобщя, че ще отсъствам няколко дни.

— Кажи му, че става въпрос за твоята най-голяма любов. Избягала си с любимия си — предложи й той сухо.

Тя му хвърли унищожителен поглед, който сериозно би го наранил, ако не бе свикнал вече. Защо трябва да се шегува с истинската любов?

— Джаред, предупредих те. Искам да получа обяснение и то сега!

— Добре, добре. Става дума за следното: Молина има основание да смята, че агенцията за микрофилмиране, която си използвала понякога, изпълнява някои малки допълнителни „услуги“, запазени за специални клиенти. Изцяло ги е проверил и днес следобед дейността им вече бе под въпрос.

— Какви услуги?

— Помощ при кражби и продажба на ценни книги от частни библиотеки.

— Не вярвам на това! — Тя гледаше през прозореца към океана, който се простираше от дясната ѝ страна. — Ник използва тази агенция от години.

Настъпи мъчителна пауза и накрая той каза:

— Точно така.

Алина рязко извърна глава при този явен намек.

— Обвиняваш Ник в незаконна търговия с редки книги?

— Това е подозрение, което трябва да се докаже — започна много внимателно той.

— Няма нужда! Познавам Ник Елдън от години! Без него не бих била там, където съм. Работили сме толкова време заедно, щях да разбера, ако имаше нещо нередно.

— Наистина ли?

— Липсва ли книгата на Молина?

— Не, все още не.

— Е, тогава? Къде съзираш престъпление?

— Първо, това, че беше филмирана „по погрешка“. Няма никакво объркване в начина, по който е снимана. Виторио много добре си спомня молбата ти. Освен това, той самият е извадил писмата и ги е дал на екипа. Те са монтирали камерите си в библиотеката и са снимали там. Но има един момент, в който той е бил извикан на телефона и е напуснал стаята. Оставил е секретарката си на вратата, за да пази. Но тя е пазела само нещо да не изчезне. Всъщност, не е контролирала самото филмиране.

— И Молина смята, че екипът е използвал времето, през което не е бил в библиотеката, за да снима страниците от историята.

— Той мисли, че това е единственото обяснение.

— Но защо е направено всичко това? — Алина почти се задъха от възмущение.

— За да се покаже на потенциалния купувач какво има за продажба. Ако сделката стане, книгата ще бъде открадната. Другото предимство, от което сигурно се е възползвал снимачният екип, е достъпа до алармената инсталация и защитната система около къщата и библиотеката.

— Но ако те са филмирали и моите писма, защо аз попаднах на книгата?

— Очевидно тук е истинската бъркотия.

— По дяволите! — Тя се вбеси при мисълта какво евентуално се е случило. — Писмата ми са отишли при някакъв идиот, който не знае какво да прави с тях, а аз държа някакви страници от друга книга. Който и да е, вероятно ще ги хвърли в коша за боклук.

— Би ли била така добра да спреш да разглеждаш ситуацията единствено от собствена гледна точка — посъветва я Джаред и ѝ хвърли бърз поглед. Забеляза тъжното ѝ лице и рече: — Вероятно сме замесени в кражба на много ценна книга.

Тя се почувства леко виновна при тези думи. Имаше и по-сериозни проблеми, отколкото писмата. Но какво да направи, те бяха измъкнати буквално изпод ръцете ѝ... С известно закъснение си спомни за Ник.

— Какво ви кара да мислите, че Ник е замесен? — Чувстваше се засегната от обвиненията към него.

— Това са само подозрения. Молина ще се занимае с въпроса...

— Какво значи това?

Джаред въздъхна дълбоко, явно се колебаеше доколко още да я замесва в историята.

— Ще наеме хора да наблюдават къщата му.

— Уведомил ли е полицията?

— Не, казах ти, че никой не е заинтересован да се съобщава за съществуването на книгата. Молина е наел частна, много дискретна детективска агенция.

— И те ще наблюдават дали няма да дойде някой да открадне книгата? — Тонът ѝ показваше цялото ѝ несъгласие с подобни потайни методи. Молина поставяше капан! — Струва ми се, че не Ник, а аз съм основният заподозрян. Фактически, аз съм тази, която уговори екипа да снима писмата на място!

Джаред не отговори и в съзнанието ѝ се прокрадна ужасна мисъл.

— О, не! Не ми казвай, че и двамата ме подозирате!

— Молина спомена тази възможност, но аз веднага го отклоних.

— Благодаря! — остро отговори тя, притеснена от самата мисъл, че може да я подозират.

Джаред леко се усмихна.

— Обясних на Молина, че ти си толкова заинтересувана от проучването си за двамата влюбени, че не си способна да мислиш за друго, освен за писмата. Казах му, че те познавам твърде добре, което е истина. От друга страна, случаят с Елдън не е такъв.

— Защо?

— Той е един от шепата хора, които знаят кой е сегашният притежател на книгата. Освен това, не забравяй, че поръчката за филмиране дойде от вашата фирма. Много стават съвпаденията. Нали Елдън знаеше, че ще филмираш тези писма?

Алина се поколеба, почувствала се като предател спрямо своя съдружник. Накрая промълви:

— Да.

— Знам, че работиш с него от години, Алина. Но колко добре го познаваш?

За втори път напоследък ѝ задаваха този въпрос. Сети се за отговора, който даде на Селест. В някакво отношение Ник си оставаше напълно непознат за нея. Завладя я мисълта, че не знае що за човек е извън магазина или ако не си играе на светски мъж.

— Това, в което го обвинявате, носи подтекст, че той ме е използвал като прикритие, за да получи книгата филмирана — просто казано, обвинението да падне върху мен в случай че нещата се разкрият.

— Да.

— Не вярвам! Освен това всички сме постъпили малко или повече непочтено в тази история. Аз използвах името ти, за да получа писмата. Молина и ти наддавате, за да купите книга, която вероятно е получена по незаконен начин преди години...

— Хайде, скъпа. Никое от тези действия не може да се сравни с това, което евентуално е извършил Елдън.

— Това е само вид престъпление!

— Чистата кражба?

— Е, може би е нещо по-лошо...

— Много по-лошо, отколкото си мислиш. Ако Елдън е уговорил екипа да снима книгата в случай че се отдаде възможност? Те би трябвало да са направили две ленти едновременно и да са изпратили и двете в Санта Барбара. Какво става, когато филмът попада случайно в твоята кутийка?

— Искаш да кажеш, че Ник е взел моите писма по погрешка?

— Какво би направил след това? Едва ли би помолил да си ги размените, защото ще се разкрие. И това може да се окаже опасно по-късно, когато бъде открадната книгата. По-просто е направо да открадне филма от теб.

— Но той нямаше възможност за това! — отчаяно запротестира тя.

— Вечерта на партито? Вероятно е бил в къщата и преди това. Сигурно познава добре обстановката в кабинета ти?

— Да, но... О, Господи! — Ако Ник бе сторил това? Алина не вярваше нито за миг на обвиненията, но ако все пак той го е направил? Виторио Молина ще сложи капан, в който евентуално ще попадне Ник...

— Не съм съгласна с логиката ти. И все пак какво би направил Молина, ако някой като Ник се хване в капана му? — попита глухо Алина.

Джаред се колебаеше.

— Молина е богат и много влиятелен. Може да разори Елдън. Да му съсипе репутацията само с няколко думи в средите на хората, които се занимават с редки книги.

— Книгите са целият живот на Ник. Трябва да го предупредя. Отбий Джаред. Искам да намеря телефон.

— Нищо няма да правиш! — Ръцете му стиснаха волана по-здраво и ферарито полетя с още по-голяма скорост. — Ще стоиш настрана от тази афера!

— Но той ми е партньор! — панически възкликна Алина, осъзнавайки че е безпомощна. — Толкова много му дължа...

— Той се закле, че е невинен. Ако е така, няма да попадне в капана на Молина.

— Ще го предупредя! — процеди през зъби тя.

— Защо?

— Казах ти защо! Защото ми е приятел и партньор. Дължа му всичко!

— Повече от приятелство ли, Алина? Мислила ли си, че си била влюбена в учителя си през всичките тези години?

— Не!

— Мога да си представя как е било — продължи Джаред с тънка злоба в гласа. — Ти си го идеализирала като учител. Била си му благодарна за това, че те е въвел в бизнеса. Той притежава всичко, което би желала да има твоят любовник — изисканост, образование, приет е във всички академични среди...

— Джаред, престани! — Ужасена бе от начина, по който се завъртя разговорът.

— Ще го забравиш. Сега си моя. Аз дойдох и те открих. Елдън е чакал прекалено дълго, за да има претенции...

— По дяволите! Престани да говориш за мен, като че съм твоя собственост. Не разбираш ли какви са чувствата ми към Ник? Това е въпрос на лоялност към човек, който ми е приятел! — Бореше се да се овладее. Беше на границата на истерията, защото осъзнаваше, че Джаред няма да ѝ позволи да предупреди Ник. Щеше винаги да ѝ тежи, ако не го предупреди. Изведнъж осъзна, че е повярвала в обвиненията. Не, това нямаше значение. Каквото и да е направил Ник, тя му дължи това.

— Откажи се, Алина! — посъветва я студено Джаред, сякаш четеше мислите ѝ.

— Джаред, трябва да ми повярваш! Дълга му предупреждение. Това е приятелски дълг!

Джаред не отговори и Алина тъжно осъзна, че няма намерение да продължава спора. В момента той контролираше положението. По решителното изражение на лицето личеше твърдото му намерение.

— Как ще му обясним моето изчезване? — опита друга тактика тя няколко минути по-късно. — Да му съобщя, че съм избягала с любовник?

Зелените му очи я стрелнаха бързо изпитателно.

— Утре сутринта можеш да му позвъниш и да му кажеш, че си заминала с любимия си и ще се върнеш на работа след медения си месец.

— Луд ли си? — Неочакваното му предложение окончателно я срина. — Какво ще стане, след като се върна след месец неомъжена?

— Можем да отработим детайлите — отговори той невъзмутимо.

— Детайли! Джаред Трой, искаш просто да ме заставиш да не предупредя Ник, така ли? — изгледа го почти в упор тя.

— Не съвсем. Правя ти предложение, защото ние вече си принадлежим. Ако се откажеш от предразсъдъците си и си припомниш какво ни свързва, мисля, че ще приемеш моето предложение.

— Каза ми, че не се интересува от женитба — напомни му Алина, развълнувана от непредвидените обстоятелства.

— Доколкото си спомням, това го казах веднага след като ти ми обясни какво мислиш за брака. Не исках да те плаша още от самото начало — съгласи се той, повдигайки рамене.

— Ти... ти искаш да кажеш, че си мислел за брак още, когато се появи на вратата ми? — Думите ѝ затихнаха в шепот.

— Някак си изглеждаше неизбежно. Какво друго могат да направят двама влюбени? Да си пишат писма до края на живота?

Едва ли беше най-романтичното предложение, помисли си тъжно Алина и се облегна на седалката, но се опита да анализира нещата. Все пак, за човек като Джаред да предложи женитба означава, че чувствата му са дълбоки. Не би говорил за брак, ако изпитваше само физическо привличане към нея. Без да иска, си спомни за самотата, която бе усетила между редовете на писмата му...

Бързо се откъсна от тези си мисли. Имаше задължения към Ник! Той бе направил възможна кариерата ѝ. Беше ѝ дал толкова голям шанс, въвел я бе в много важни културни среди...

— Джаред, каквото и да решим с теб, аз трябва да предупредя Ник.

— Ще стоиш настрана, Алина!

— Не мога да стоя настрана и да поемам риска да го...

— Рискът го е поел той?

— По дяволите!

— Ще се помъча да забравиш всичките си угризения. Вярвай ми — закле се Джаред.

— Не. Този път ти трябва да ми повярваш — отговори неочаквано спокойно и уверено тя. Обърна се и зарея поглед към Тихия океан. Нямаше избор. Ник трябваше да бъде предупреден.

— Искаш да му кажеш и нещо друго, освен че се омъжваш ли?

— Не можеш да ме спреш. — Обърна глава и го погледна. Улови загадъчния поглед, който ѝ хвърли и потръпна. В какво се бе въвлякла, когато започна страстната си полемика с Джаред Трой?! По-добре беше да не се влюбва в опасен, самотен кондотиер, мъж, който си взема всичко, което поиска.

Останалата част от пътя мина в мълчание. Алина се чувстваше притеснена и несигурна относно настроението на Джаред. Не повдигна повече въпроса за Ник, защото усещаше колко яростна е съпротивата на Джаред. Учудваше се на упорството му. Да не би да се съмняваше, че по този начин тя ще предаде самия него?

Много по-късно се озоваха пред голяма бяла къща с градина, оградена с висока стена.

— Прилича на частна вила — предположи тя.

— Харесва ли ти? — попита той някак прекалено небрежно, докато паркираше колата.

— Красива е — отговори честно, като поглеждаше към градината през виенската порта. — Като че ли богат ренесансов благородник я е строил извън града, за да прекарва лятото в нея.

Виеща се широка пътека с палми отвеждаше към отдалечена голф площадка. Още няколко други луксозни вили, бяха разположени откъм отбивката на пътя на достатъчно разстояние една от друга. Яркото слънце огряваше околността. Далечните планини тънеха във виолетова омара. Алина бе сигурна, че в задния двор има басейн, като във всяка елегантна вила.

— Копирах дизайна от един трактат по ренесансова архитектура — обясни Джаред, като вадеше багажа от колата. — Разбира се, наложи се да направя някои модификации.

— Искаш да кажеш, че не си имал нужда от кулите на покрива и от банкетната зала — пошегува се тя и го последва през хладната градина, цялата в буйна растителност. В центъра ѝ се намираше очарователен фонтан, който ѝ се стори смътно познат. Да, приличаше на двора на богат гражданин във Флоренция от петнадесети век.

Обзавеждането затвърдяваше впечатлението за скъп, хладен, пригоден за почивка дом. Високи тавани, излъскан паркет, ниска тежка полирана мебел, която хармонираше с белите стени. Прозорци от тавана до пода гледаха към сенчестата градина...

— Сам ли живееш тук? — попита Алина, когато той постави куфара ѝ на пода в гостната стая.

— Наел съм прислужник, който идва и почиства няколко пъти в седмицата, и градинар. Защо?

— Нищо. Чудесна къща. Някак си...

Тя замълча, не знаеше как да се изрази.

— Малко празна? — попита той с тъжна усмивка.

— Да.

— Защо мислиш, че дойдох да те търся? — попита я просто той. — Ще ти покажа останалата част.

Тя го последва из къщата, като не пропусна да забележи в огромния кабинет компютъра и рафтовете, пълни с бизнес книги. Кухнята, както можеше да се очаква, беше голяма и оборудвана с всички удобства. Огромната спалня, красиво мебелирана, бе с голямо

брачно легло. Прозорците на едната страна гледаха също към градината.

Когато Джаред внимателно сложи куфарите в една стая, до която според ренесансовите изисквания би трябвало да се намира булчинският дрешник, във вените на Алина се разля топлина. Даваше ѝ да разбере новото си положение.

Вниманието ѝ обаче беше привлечено от библиотеката.

— О, Джаред! — Тя избърза пред него към помещение, пълно с библиотечни стелажи със стъкла. Освен много ценните книги, забеляза и няколко редки заглавия на военна тематика от времето на Ренесанса, поставени в дълъг шкаф до прозореца. Обръщайки се в кръг, без да знае откъде да започне, погледът ѝ бе привлечен от малката репродукция на „Гатамелата“. Спокойното сериозно лице на кондотиера, я привлече неудържимо. Не бе сигурна дали има нещо общо с характера на Франческо, но със сигурност конникът приличаше на Джаред.

— Бих могла да се загубя тук. — Тя погали с ръка статуетката и впери поглед в най-близката лавица с нескрит интерес. В кожени подвързии лежах книги. Среца имената на Макиавели, Борджиите, Медичите, Петрарка...

— Не е лоша идея — каза Джаред, като тихо я наблюдаваше от вратата.

— Да се загубя? — Обърна се удивена, а след това осъзна какво имаше предвид. Сви устни и част от въодушевлението ѝ се стопи. — О, искаш да кажеш да не се изкушавам да звъня на Ник?

— Нека да не говорим за него.

— А за какво да говорим?

— За вечерята? — предложи с надежда той. Почти чувстваше усилието му да я накара да се усмихне.

Като потисна въздишката си, Алина се предаде за момент. Ник трябва да бъде предупреден. Сега, обаче, не можеше да се направи нищо друго, освен да вечерят. Пък и усети глад.

В кухнята бързо направиха салата, затоплиха хрупкави франзели и приготвиха яденето. Беше им много приятно заедно. Атмосферата не бе подходяща да го предизвиква излишно. С тревога гледаше колко щастлив изглежда той. Наистина се радваше, че има някой, на когото

да покаже красивия си дом, и с удоволствие се мотаеше из кухнята около нея.

По дяволите, помисли си с презрение към самата себе си Алина. Нима една жена можеше да бъде по-силна? Усещаше желанието на Джаред да се прости със самотата и да я въведе в неговия свят. Тя го обичаше, въпреки задълженията си към Ник.

След като вечеряха на кръглата маса, Джаред отново подхвана темата за женитбата. С това вътрешният ѝ смут още повече се засили.

— Можем да започнем от утре — каза кротко той, като наля остатъка от виното.

— Какво? — попита Алина обезоръжена.

— Да подготвим женитбата. Трябват ни около три дни. Освен, ако не искаш да отидем да се венчаем в Невада? — мило ѝ се усмихна той, като гледаше изопнатите ѝ черти.

— Джаред, сигурен ли си, че искаш точно това? — едва не се задави с виното си тя.

— Да, напълно. Ще се омъжиш за мен, нали Алина? Ние сме родени един за друг. Не го ли чувстваш?

— Много неща трябва да се обмислят — рече безпомощно тя.

— Ако Елдън е трябвало да се ожени за теб, това е могло да стане много преди аз да се появя на сцената — прекъсна я Джаред неочаквано грубо.

— Двамата с Ник никога не сме били любовници.

— И никога няма да бъдете! Не и сега! — Хвана ръката ѝ той и я стисна в своята. Очите му я гледаха с нещо между молба и решителност. — Омъжи се за мен, Алина! Тази седмица.

Като че ли животът започна да тече по-бързо. Тя знаеше, че има неща, които трябва да си кажат, важни неща... Имаше проблем с Ник...

Но смарагдовите му очи плетяха магията си около нея и в този миг не можеше да мисли за нищо друго, освен за любовта си към него. Обичаше го и току-що ѝ бе направил предложение. Можеше да му вярва. В това бе напълно уверена. Никога не би я мамил с друга жена. Не би я молил да се омъжи за него, ако нямаше намерение да изпълнява съпружеските си задължения с цялата енергичност, на която бе способен. С времето щеше да разбере, че чувството му към нея е любов...

— Да, Джаред. Ще се омъжа за теб.

Той стана, заобиколи масата и я прегърна.

— Алина, скъпа моя! Кълна ти се, няма да съжالياваш! — Ръцете му здраво я притиснаха.

— Джаред — опита да каже нещо, като направи огромно усилие да се върне към темата. — Все още съществува проблемът с филма...

— Забрави го. Не е наш проблем повече. Тази вечер ще имаме много по-интересни занимания.

— Като например? — попита го иронично по пътя към спалнята.

— Като например, празнуване на годиша ни.

— Ха, но той не е официално обявен — поддаде се на въодушевлението му тя.

— Мисля, че сме били сгодени още преди петстотин години — каза уверено той, като бутна с крак вратата на спалнята. — Сега само ще уважим законите на Калифорния.

— Смяташ, че Батиста и Франческо евентуално са се оженили? — Алина вдигна ръце и ги обвини около шията му.

— Естествено. Какво друго биха могли да направят? Били са в същата ситуация, като нас. Мъж и жена, които отчаяно имат нужда един от друг, които се желаят и...

Които се обичат, довърши Алина наум, почувствала страстта му.

— И се разбират — довърши Джаред и зарови лице в косата ѝ, която бе разпуснал с движение, станало му вече навик.

Бързо и нежно я разсъблече, дрехите ѝ паднаха на купчина на пода. Ръцете му започнаха да галят голото ѝ тяло, докосвайки най-чувствителните места. Алина тихо простена.

— Джаред... — въздъхна и се отпусна върху силното му тяло.

Настойчивостта му беше още по-силна тази вечер. Като че ли искаше да се увери още веднъж в любовта ѝ. Сякаш искаше с тялото си да докаже това, което казваше с думи.

Хвана гладките ѝ бедра и ги притисна към своите. Сетне я повдигна още веднъж и я положи върху леглото. Отпусна се до нея и я покори със завладяваща страст.

Алина усещаше кожата си пламтяща навсякъде, където устните и ръцете му я докосваха. Възбуждаше се под невъздържаните му ласки. Пръстите ѝ опипваха силното му мускулесто тяло.

— Искам да съм единственият, който те има такава — шепнеше на рамото ѝ той и леко хапеше чувствителната ѝ кожа. — Каж ми, че няма да има друг. Ще полудея, ако някога пожелаеш друг мъж!

— Няма друг, Джаред — бързо отговори тя, като се извиваше в ръцете му. — Никога не е имало някой, който да се е отнасял така с мен. Никога няма да те напусна! Заради никой друг!

И това беше самата истина. Сетне Алина престана да мисли. Телата им се сляха във вечния ритъм на всепоглъщащата страст.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин, още преди да е отворила очи, Алина се върна към жестоката реалност. Утринното слънце проникваше безгрижно през прозорците и ако не съществуваха проблемите ѝ, би могла да се чувства прекрасно. Нещата не бяха се променили.

Джаред лежеше до нея. Бронзовото му стройно тяло се открояваше на белите чаршафи. Гъстите мигли засенчваха горната част на скулите и смекчаваха суровите черти на лицето му. Тя обърна глава и го погледна с любов и нежност, които никога до сега не бе изпитвала към друг. Сетне неохотно се измъкна от топлото легло.

Намери къса хавлия в огромния дрешник, облече я и завърза колана ѝ. Дебелият красив като гоблен килим заглушаваше стъпките ѝ. Тя спря пред прозореца и се загледа в градината.

Красив дом, но странно пуст. Това я смущаваше. Не, не бе съвсем точна. Не точно пустотата, а самотата и самоналожената изолация от негова страна. Имаше впечатлението, че Джаред просто няма нужда от други хора. Докато не е започнал да чете между редовете на писмата ѝ и не си е създад образа на жената, който съвпада с представата му за любимата на Франческо. Но не се отнасяше с нея като с плод на фантазиите му. Нещо ѝ подсказваше, че той има съвсем реално отношение към нея, независимо от причината, довела го първия път в нейния дом.

Чу го, че се размърда зад нея и я повика с малко пресипналия си глас:

— Ела в леглото, скъпа. Нали сме в медения си месец...

Алина се почувства леко засегната.

— Не, Джаред. Меденият месец идва след женитбата. А ти можеш и да не пожелаеш да се ожениш за мен, когато всичко това свърши. — Не можеше да го погледне в очите. Мъчително бе да му поставя ултиматуми, но нямаше избор.

Настъпилата тишина ѝ подсказа, че е разбрал съображенията ѝ. С напрежение зачака той да избухне в ярост и за самоотбрана скръсти

ръце на гърдите си.

Но не последва гневна реакция от негова страна. Тишината стана още по-мъчителна, отчайваща и ужасяваща с безизходността си.

— Не можеш да го прогониш от ума си, нали? — накрая отчуждено каза той. — Независимо какво чувстваш, когато си с мен, когато си в прегръдките ми, споменът за него винаги те спохожда, нали?

— Джаред... — Гласът ѝ пресекна, докато се опитваше да намери думи, за да отблъсне обвинението.

— Снощи, когато се съ согласи да се омъжиш за мен, си казах, че вече си обърнала гръб на Елдън. Но не е така, нали? Помислила си, че вероятно никога няма да отговори на любовта ти и затова прие моето предложение.

Думите му прозвучаха йезуитски и това я потресе.

Той се повдигна на лакът. Усети изгарящите му очи да я пронизват.

— Джаред, ще ме изслушаш ли? Моля те! Повярвай ми! Това, което искаш да направя, е нелоялно спрямо приятел като...

— Няма да отидеш при него, Алина. — Отново усети стоманени нотки в гласа му. Волята отново надделяваше над емоциите. — Ти си моя и в близките дни ще си в състояние да осъзнаеш това. Няма бъдеще за теб с мъж, като Елдън. Не можеш ли да го разбереш?

Едно кипящо раздражение — полугняв, полуотвращение от тъпотата на мъжкия пол — бързо я завладя. Тя се обърна, косата ѝ се разпиля по раменете и очите ѝ яростно заблестяха.

— Нещастник! — почти изрева тя. — Не съм влюбена в Николас Елдън! Никога не съм била влюбена в него или в който и да било друг! Дори не бях влюбена в бившия си съпруг! Оставила съм се на един дебелоглав, упорит, арогантен, властен кондотиер да ме накара да разбере какво е любов! Всичко, което някога съм чувствала, може да се нарече привързаност. Теб обичам, Джаред Трой! Господ ми е свидетел! Винаги съм предпочитала интелигентните мъже, а не ограничените педанти, които дори не осъзнават завоеванията си!

— Алина!

Той седеше в леглото, приковал поглед в нея. Очите му блестяха с удивление и надежда, които би трябвало да спрат тирадата ѝ, но не успяха — беше твърде афектирана.

— Освен това, ако това се нарича мъжка мнителност, то и бедната Батиста е трябвало да се справи с нея. Мога да разбера решението ѝ да не го допусне отново при себе си! Няма нищо повбесяващо от мъж, който не може да повярва в любовта на една жена, дори да е ясно като бял ден.

Джаред седеше, провесил крака от леглото, забравил, че е свършено гол.

— Алина, сладка моя скандалджийке, можеш да викаш, колкото си искаш. Само ми повтори, че е вярно. Кажу ми, че наистина ме обичаш!
— Втурна се той към нея.

— Разбира се, че те обичам! Мислиш ли, че ще се оставя да ме отвлече някакъв страховит разбойник като теб, ако не те обичах? Смяташ ли, че щях да приема честната ти дума за изчезналия микрофилм, ако не бях влюбена в теб? Смяташ ли, че...

Не можа да зададе последния риторичен въпрос, когато Джаред я достигна, грабна я в ръцете си и спря потока от думи с устни.

Тя се подчини и се отпусна на гърдите му. Той обгърна тялото ѝ, а целувките му ставаха все по-дълбоки и дълбоки, сякаш бе умиращ от жажда пътник в пустиня.

— Алина, Алина — повтаряше в опиянение, — надявах се, молих се и го исках горещо. Страхувах се да повярвам в това. Исках да ти дам време. Надявах се, да разбереш, че нашето е нещо повече от физическо привличане...

— О, Господи, Господи! — шептеше тя на рамото му. — Себичността на всеки мъж. Мислеше, че се любя с теб, само защото си фантастичен любовник ли?

Почувства как кожата му пламна. Това я очарова и тя изпита безкрайна нежност. Изсмя се леко и обви ръце около кръста му. Вдигна глава и го погледна щастливо.

— О, Джаред! Ти наистина си фантастичен любовник. Но не за това искам да съм с теб в леглото. Дори самата аз не знаех истинската причина съвсем доскоро. Предполагам, че съм те обичала още в периода на писмата ни, но го осъзнах едва, след като се срещнахме!

— А аз се влюбих в теб още след първото ти малко отвратително писмо в отговор на статията ми — призна той. — Когато отвори вратата вечерта на партито, исках да те грабна и веднага да те отнеса със себе си. Разбрах, че каквито и чувства да съм имал към жената от

писмата, не можеха да се сравнят с тези, които изпитах, след като те видях.

— Обичаш ли ме, Джаред?

Лицето на Алина грееше от щастие.

— От цялото си сърце и душа! Никога не съм копнял по жена, както по теб. Никога не съм желал друга така, както желая теб. Сякаш си част от мен. Част, която подсъзнателно съм търсил цял живот. Не можеш да си представиш какво чувствам, когато ми казваш, че ме обичаш. Сякаш светът изведнъж е станал прекрасен. О, Господи, Алина...

Думите сякаш не достигаха, за да изрази емоциите си. Джаред я прегърна, целуна я страстно, нежно, с вълнуващо чувство. Алина искаше удоволствието да продължи цял живот. А може би вечност?!

— Ако говорим за глупостта — накрая промърмори той, доближил устни до нейните, — можем да си поделим наградата! Такава самоуверена, образована жена като теб би трябвало да разбере кога един мъж е напълно хлътнал по нея!

— Не и когато този мъж е по-различен от всички, които до сега е познавала. Не бях сигурна, че кондотиерът наистина разбира от любов...

— Вероятно, затова никога не си разбираше Франческо.

— Ха!

— Успокой се, ще се върнем към този аргумент съвсем скоро. Сега е нашето време, а не на Батиста и Франческо — усмихна се Джаред. После тъжно поклати глава: — Но май никой от нас не разбира истински любовта...

— Може би. И вероятно никой от нас не е разбирал какво ни липсва... Смисълът на живота ми напоследък се фокусираше в кариерата ми, в моите партита, с превзетите ми приятели...

— А аз моя — с бизнес и колекционерство. Мисля, първия път се ожених случайно...

— Аз също. И двамата бяхме избрали партньори, които са отговаряли на тогавашните ни изисквания. — Алина си спомни как веднъж Джаред ѝ бе разказвал за своя „бизнес“ брак.

— Но подобна позиция е изцяло погрешна — заключи той.

— Да.

Алина дълго остана в ръцете му, щастлива и спокойна. Не вярваше, че такова щастие се случва с нея. Накрая той наруши мълчанието на този съкровен миг.

— Добре, Алина — дълбоко въздъхна той. Тя вдигна глава и го погледна, смътно съзнавайки какво ще ѝ каже. — Телефонирай му, ако смяташ, че му дължиш нещо. Не мисля, че той заслужава предупреждение, но разбирам желанието ти да му помогнеш. И дано не е виновен — добави великодушно накрая.

— Вярваш ли ми? Вярваш ли в любовта ми към теб?

— Вярвам ти. Не можеш да ме гледаш така, да ме уверяваш в любовта си и да ме лъжеш. Сега, след като знам със сигурност, че ме обичаш, вероятно ще можеш да ме въртиш на малкия си пръст!

— Каква приятна мисъл! — Алина изглеждаше очарована от идеята. После престана да се усмихва, хвана с длани лицето му, повдигна се на пръсти и леко докосна устните му. — Благодаря ти, Джаред.

Обади се няколко часа по-късно. Джаред отиде в кабинета си и тя беше убедена, че го прави, защото смята, че Ник не заслужава да го предупреди за опасността. Но ѝ вярваше и уважаваше нейната толерантност.

Когато остави слушалката, Алина бе изпаднала в нещо като шок. Твърде стъписана, за да потърси Джаред, тя излезе в градината и седна на ръба на фонтана.

Той я съзря и пресече тревната площ, разтревожен от странното изражение на лицето ѝ.

— Какво има, скъпа? — попита нежно и седна до нея. — Мъчно ли ти е за него?

Алина вдигна очи, ръката ѝ безсмислено плискаше водата.

— Това е невероятно, Джаред! Абсолютно невероятно! — поклати глава тя. — Да работя толкова години с човек и всъщност да не го познавам! Когато съвсем внимателно го запознах със ситуацията и споменах името на Молина, той... Просто се срина. Разказа ми цялата история...

— Защо се е въвлякъл в подобна история?

— Пропилява много на хазарт. — Още беше удивена, че никога не беше се досещала за тайната му. — Чак сега го научих. Никой дори не е подозирал порочната му страст. Но това обяснява защо винаги съм

имала чувството, че когато не е в магазина или на някое парти, той става друг човек. Една приятелка го мислеше за хомосексуалист и се срамуваше от предположението си, но очевидно е усещала нещо в природата му. Чувала съм за хора, които правят тежки дългове заради хазарт, но никога не съм познавала толкова лекомислен тип... Е, вече познавам.

— Значи той е имал нужда от пари през всичките тези години? Понякога от огромни суми — предположи Джаред с разбиращ глас.

— Да.

— И единственият начин е бил да ги получи чрез занаята, който владее до съвършенство.

— Да, за съжаление. Не мисля, че е имало много такива случаи. Веднъж аз самата, съм го спасила от необходимостта да прибегне до кражба, призна ми той — печално сви устни Алина, припомняйки си разговора с Ник.

— Когато ти „позволи“ да влезеш в съдружие с него?

Алина кимна, без да се учудва на точното му предположение. Явно разбираше по-добре човешката природа!

— Разказа ли ти за кражбата на микрофилма?

— Взел го е вечерта на партито. Предишния ден е открил объркването. Шефът на снимачния екип му е позвънил силно разтревожен и е обяснил, че са ми изпратили друг филм. Ник знае кабинета ми и е съвсем лесно да претърси бюрото ми по време на тържеството. Бил е уплашен и не е съобразил да размени двете ленти. Но е смятал, че няма да бъде заподозрян. Не е знаел, че имам копие от него или че ти ще бъдеш с мен и ще откриеш значението на специалното филмиране на тази книга.

— Каза ли му за мен? — замислено попита Джаред.

— Трябваше.

— Това е добре. Доволен съм, че си му дала да разбере, че не си единствената, която знае какво се е случило.

Алина примига.

— Не мислиш, че Ник ще се опита да ми... да ми направи нещо!

— Вече не. След като Молина и аз знаем — успокой я той.

Тя отхвърли тази мисъл. Ник никога не би я наранил. Стори ѝ се достоен за съжаление по телефона. Приятели са отдавна и знае, че не би използвала някаква информация срещу него. Имаше, обаче, още

нещо. Как би могла да работи вече с него? Изостави и тази мисъл. Вместо това, попита:

— Какво ще прави Молина?

Джаред сви рамене.

— Нищо. Няма доказателства и не би могъл да действа без такива. Можеш да бъдеш сигурна, че ще държи под око дейността на Елдън за в бъдеще! Може би това ще накара партньорът ти да се държи коректно!

Алина потисна дълбоко съмненията си. Играчите на хазарт имаха лошата слава на хора, които отчаяно се стремят да възстановят загубите си и почти не се отказват от порока си. И тя беше съдружник с такъв човек!

Не, не би могла да остане в бизнеса заедно с Ник Елдън.

Никога няма да му вярва напълно. Много вероятно е той да използва приятелството им, ако изпадне в беда. Трябва да се измъкне.

Джаред наблюдаваше как лицето ѝ променя израза си под напора на чувствата, но не я попита нищо. Стана бързо и се усмихна.

— Хайде. Всичко свърши. Имам идея за по-приятно прекарване на останалата част от сутринта, преди да отидем да подадем документи за сключване на брак.

Алина присви невярващо очи, докато той я изправяше на крака.

— Ти си ненаситен!

Джаред я погледна с нежен укор, хвана я под ръка и я поведе през градината.

— Уверявам те, нямам нищо предвид, освен малко утринно раздвижване.

— О-о-о! Ще поплуваме ли? — Тя го погледна през смях, когато спряха пред басейна. — Ще отида да взема банския си костюм...

— Няма нужда. Тук сме скрити от целия свят — увери я, като започна да разкопчава блузата ѝ в райе.

— Джаред! — Леко смутена, тя се опита да го отблъсне. Отдръпна се назад и загърна дрехата си.

— Не се опитвай пак да ме предизвикваш! — изръмжа той. В очите му проблесна дяволско пламъче и той започна да скъсява дистанцията помежду им.

— Просто се чувствам по-удобно в костюм — обясни му бързо тя, усетила намеренията му. Вдигна ръка и леко се отстрани. —

Джаред, говоря сериозно...

— И аз — промърмори той, като я обхвана за талията и я вдигна леко на ръце. — Ти и Батиста може да сте правили кариера с това, че сте предизвиквали мъжете, но и двете е трябвало да знаете, че аз и Франческо сме изключение. Ние не позволяваме това да продължава безкрай!

Преди да успее да се съгласи да се съблече, той стъпи на ръба на басейна.

— Стой! Ще се...

Викът ѝ замря, защото Джаред скочи във водата заедно с нея, напълно облечени. Тя изчезна под блестящ дъжд от пръски и трябваше доста да се бори, докато изплува.

— Проклет кондотиер! — просъска, като тръскаше глава, за да отмахне косата от очите си. Той изплува след нея, като се смееше с цяло гърло.

Искаше да му се разсърди, но изведнъж осъзна колко е щастлив. Щастие, което никой не предполагаше, че може да съществува в нощта, когато за пръв път отвори вратата на дома ѝ. Тя беше причината за неговото щастие. Обичаше я така, както и тя го обичаше — безумно. Вместо да започне да крещи, с удоволствие се остави да съблече дрехите ѝ, като плува около нея.

След няколко минути двата чифта мокри джинси бяха изхвърлени на парапета, заедно с останалата част от облеклото. Смехът заглъхна и на негово място забушува страстта им.

— Чудех се — малко пресипнало започна Джаред, като плъзгаше ръце по тялото ѝ — какво би казала за едно бъдещо партньорство?

Алина лежеше във водата, придържана от ръцете му около кръста ѝ. Полузатворила очи тя му отговори:

— Вече се съгласих да се омъжа за теб.

— Не говоря за брака. Ще се оженим, добре. Но женитбата не е партньорство, скъпа!

— Искаш да кажеш бизнес партньорство?

Той вкара едното си бедро между нейните и леко я притисна към себе си. Еротична тръпка премина по гръбнака ѝ.

— Мислех, че можеш да работиш самостоятелно. Трябва да разбереш, че повече не можеш да останеш с Елдън.

— Как разбра, че възнамерявам същото? — широко отвори очи тя.

— Логично е, скъпа. Какво точно смяташ да правиш?

Тя се поколеба.

— Може би ще започна самостоятелен бизнес.

— „Кори букс“?

— Звучи добре, нали?

— Смятам, че „Кори енд Трой“ звучи по-добре. Помисли си само какви контакти сме установили помежду си! — пошегува се той.

— Мислех, че ти харесва ролята на вълк единак на Уолстрийт. — Алина вече обмисляше идеята за съвместна работа с бъдещия си съпруг.

— Веднъж ти казах, че това е начин да задоволявам интереса си към колекционирането на книги. Не е необходимо да се отказвам изцяло. Винаги мога да го правя, ако се нуждаем от нови капитали.

— „Кори енд Трой“... — Тя се наслаждаваше на звучността на съчетанието.

— Заинтересува ли те предложението? — Усмихна ѝ се и я притегли към гърдите си.

— Трябва да бъда убедена.

— Имам допълнителен аргумент — погали нежно челото ѝ той.

— И какъв е той?

— Сватбеният подарък, който смятам да измоля от Виторио Молина за нас — тайнствено рече той.

— Друго копие от писмата? — Алина въодушевено се отдръпна и го погледна възхитена. — Наистина ли, Джаред? Можеш ли да го убедиш да ги преснимаме отново?

— Първо искам твоя подпис, естествено. А Виторио ще иска друг екип да снима.

— Ще подпиша! — съгласи се ентузиазирано Алина. — А Молина може да използва всяка компания, която пожелае. Като говорим за това... — Какво ще прави с онзи снимачен екип?

— Не знам. Ще говоря с него. Предполагам, че ще каже няколко думи, където трябва, за да не им се предоверяват. Ще престанат да получават изгодни поръчки. Вероятно срещу тях също няма да се намерят доказателства.

— Надявам се, че Ник ще изпълни това, което каза по телефона — въздъхна тя, при мисълта за досегашния си партньор.

— Обеща повече да не играе с пари, вероятно?

— Изглежда не му вярваш?

— Да кажем, че имам резерви. Не е лесно човек да се отърве от подобен порок. Сега, обаче, знае, че Молина го следи, и сигурно ще потърси други начини да покрива дълговете си. Та за пороците. Имам един твърде... — Той я обгърна с ръце и я притегли към себе си, докато връхчетата на гърдите ѝ не докоснаха неговите.

Алина обви краката си около него.

— Толкова те обичам, Джаред!

— Не повече, отколкото аз теб. Като си помисля, колко пъти съм препрочитал писмата ти, представял съм си какво ще правя, когато си при мен...

Почувства, че той я притегля да седнат на едно от стъпалата на басейна. Притисна нетърпеливото ѝ очакващо тяло и я облада.

Да правиш любов във водата е несравнимо приятно. Можеш да се отпуснеш бавно, нежно и грациозно. Джаред гледаше през полузатворените си клепки отзвучаващите ѝ тръпки. Алина се изви, трепереца, и екстазът ѝ премина в лек вик. Достатъчно бе женствена и знаеше, че гледката на нейната сексуална реакция му действа крайно еротично. Последва неговият приглушен вик, докато я вдигаше и я притискаше толкова силно, че тя едва си пое дъх.

После бавно се отпуснаха, притиснати един в друг, докато накрая усетиха, че започват да потъват във водата.

Опасността да глътнат вода охлади тяхната възбуда. Смееха се все още силно притиснати един до друг и любовната мистерия пламтеше в очите им.

— Тази техника изисква известна практика — каза усмихнат Джаред, като едва си пое дъх. — Ще работим върху нея, след като се сдобием с брачно свидетелство. Което ми напомня, че е време да започнем...

— Чудя се дали Франческо се е опитал да накара Батиста да се оженият, след като се е върнал. — Качваха се по стъпалата и Алина с удоволствие усещаше ръката му през кръста си.

— Няма съмнение. Това е единственият начин да се отървеш от професионална съблазнителка. Нищо друго, освен женитба, да укроти

жени като теб и Батиста.

— Кой би помислил — започна тя и вдигна лице за целувка, — че двама кондотиери ще разбират толкова добре жените!

— Само две много специални жени — прошепна Джаред до устните ѝ. — Само две много, много специални жени. Франческо е имал своята Батиста, а сега, след толкова време аз имам моята Алина.

И той потвърди претенциите си над нея със зашеметяваща целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.